Emperyalizme ve Oligarşiye Karş

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 17 Ekim 1992 Sayı: 16

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

DEVRİMCİ SOL MERKEZ KOMİTESİ:

"Partinin Arifesindeyiz"

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

MERHABA

Yine gözaltı, yine toplatma... Bu iki kelime, günlük yaşamımızın birer parçası haline geldi.

İki Devrimci Sol savaşçısı, Kayhan Tazeoğlu ve Makbule Sürmelinin Gazi Mahallesi'ndeki cenaze töreninden gözaltına alınan muhabirimiz Murat Özdemir halen gözaltında tutuluyor.

Trabzon temsilcimiz Nihal Aslantürk, İzmir muhabirimiz Savaş Karatay, Malatya muhabirimiz Mikail Güven gözaltına alındılar. Nihal Aslantürk ve Savaş Karatay ertesi gün bırakılırken, İzmir muhabirimizin resim ve haberlerine el kondu. Malatya muhabirimiz Mikail Güven gözaltına alınarak tutuklandı.

Her zaman olduğu gibi son sayımız yine toplatıldı. Toplatma DGM savcıları için bir alışkanlık halini aldı. Çoğu kez hiçbir hukuki yanı olmayan, sudan bahanelerle toplatılıyoruz. Yayın yaşamımızda attığımız her adım, beraberinde gazetemiz üzerindeki baskıları da artırıyor. Yazı İşleri Müdürümüz, hakkında açılan davalarla DGM kapısını sürekli aşındıran en tanıdık siması haline geliyor.

Haftalık olarak çıktığımız 15 sayıdan, sekizi benzer gerekçelerle toplatılırken, toplatılmayan sayılarımız hakkında da davalar açılıyor. MGK kararları hiç vakit kaybetmeksizin hızla uygulanıyor.

Ülkemiz kamuoyunda yankı bulacağına inandığımız DEVRİMCİ SOL Merkez Komitesi'yle yapılan röportaj var. DEVRİMCİ SOL Merkez Komitesi'nin ilk röportajı olması yanıyla ayrıca bir önem taşıdığına inanıyoruz. Bunu DEVRİMCİ SOL dergisinin 5. sayısından olduğu gibi aldık.

Sayfalanımızda, emperyalizmin ebeliğini yaptığı Kuzey Irak'taki federal devleti ve onun ilk icraatı olan Kürt yurtseverlerine saldırılarını bulacaksınız.

Yeni bir sürecin eşiğinde, gazetemize ve okuyucularımıza görevler düştüğünün bilincindeyiz. Daha nitelikli ve daha üretken bir gazete uğraşımızda, okuyucularımızdan daha fazla bilgi akışı, daha fazla resim, daha fazla okuyucu mektubu vb. bekliyoruz. Yeni sayımızda buluşmak üzere...

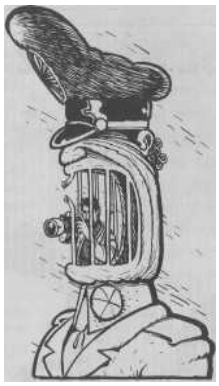

Ekim Devrimi öğretmendir

Parti emekçi sınıfların yarınıdır, umududur. Parti halkın en güzel değerlerinin bir araya geldiği büyük bir ailedir. Parti onların gücü, beyni ve yüreğidir...
"Bu öncünün gücü, onların sayısını on kat, yüz kat ve daha fazlasıyla aşar. Örgüt güçlerini on katına çıkarır.
Öncünün bilinçliliği, başka noktalar yanında, onun örgütlenmeyi bilmesinde en çok kendisini gösterir. Öncü örgütlenerek, TEK BİR İRADE elde eder ve ilerici binlerin, yüzbinlerin, milyonların bu bütün halindeki iradesi sınıfın iradesi haline gelir." (LENİN)
Rusya halkları böyle bir parti ile zafere ulaştı. Milyonların tepesinde bir zulüm makinesi olan Çarlık otokrasisi böyle bir parti öncülüğünde parçalandı.
Ekim devrimi sosyalizme inancın, bu ülkeye olan bağlılığın, kararlılığın zaferidir. Ekim devrimi Bolşevik Parti anlayışının, bu anlayışı sonuna kadar savunanların zaferidir.
Devrim yolunda parti için daha çok emek, daha çok özveri, daha çok alınteri, daha çok kararlılık...

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal İBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF. İsviçre: 3 SF,
Hollanda: 3 FL, ingiltere £1

Abone Koşulları Yurtiçi Abone:
3 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık **85 DM.**
1 Yıllık 170 **DM**
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay işhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat 1 No:10Tel-Fax:5197 25
Ankara: Marmara Sk. Kırmır Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım işhanı No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı. Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı. Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 18589
Hatay: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Efeserler İşhanı No: 108 Kat 2 Tel: 24 519
Elbistan: Dulkadiroğlu Cad. Ceyhan İşhanı No: 1 Kat: 2 Ofluraş
Eskişehir: EsnafSanayi Kat 3 No: 122 Tel-Fax: 311644
İzmir: 440. Sk. Bereket işhanı No: 6/7 Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 175 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy işhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahievrin Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 10 50 77
Malatya: Pak Kazanç işhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 21 78 62
Fax: 19 801
Samsun: Kale Mah. Alpaslan Geçidi Çepni işhanı No: 13 Kat 3
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat 3 No: 80

Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Boratağ Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 5189
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat 2 Tel: 399 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nedaland Tel: 0031/20/68 31 058
Atina: Agionas Veratzenou No. 5 Karaingos Square-Athen
Frankfurt: Kasseler str. la 6000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 00
Londra: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/92 34 138
Paris: 38 Rue DHautville 75010 Paris/Fransa? Tel: 00 33/1/47 70 05 90
Zürih: Gasometer Str. 24 8005 Zurich

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- **Umut olmayı bilmek gerek** 3
- **ABD'nin ebeliğinde Kürt devleti** 4-5
- **Bayrak bütün ülkede dalgalanıyor** 6
  Şehit kanıyla suladığımız topraklarımızdan emperyalizm ve işbirlikçilerinin ayak izlerini mutlaka sileceğiz...
- **Dürüst, açık ve adil bir adalet halka aittir** 7
  Devrimi bir gerçekliğe dönüştürme iradesi taşıyan devrimciler açısından, devrimin çıkarlarına zarar verecek davranışlardan kaçınmak daha özel bir öneme sahiptir.
- **Devlet bütçesi bıçak sırtında** 8
  Bütçenin 32 trilyonluk açığı yine emekçi halkın sırtından kapatılmaya çalışılacak.
- **Üniversitelerde açılış şenlikleri** 9
  Öğrenci gençlik, halaylar ve türkülerle okullarının gerçek açılışını yaptı.
- **Yılın her ayı "Temmuz'dur** 10
  Kamu emekçilerinin mücadelesi, devrimci politikalar persepektifiyle ilkeli adımlar atarak önündeki engelleri aşacaktır.
- **"Mücadele" halkların kardeşliğini ve ortak kurtuluşu savunuyor, sosyalizm mücadelesi veriyor** 11
- **DEVRİMCİ SOL Merkez Komitesi: "Partinin arifesindeyiz"** 12-19
  "Partileşme süreci DEVRİMCİ SOL açısından tamamlanma aşamasına gelmiştir. Yakin dönemde DEVRİMCİ SOL Türkiye halklarının karşısına PARTİ olarak çıkacaktır."
- **"Silahlı Devrimci Birlikleri'miz ve Halk Milislerimiz halk düşmanlarından hesap soruyor"** 20
- **"Sol"cu gazeteciler** 21
  Fotoğraf makinesinin ardına sığınıp devrimcilere saldıranların "demokrat"lığı, onları aklayamayacak
- **İrlanda sorunu: Katolikler ve Protestanlar birleşmeden kurtuluşlarım sağlayamazlar** 22
  Milliyetçi politikalar terk edilmeden, Protestan halkı kazanmak ve İngiliz işgalcilerini süpürüp atmak mümkün değildir.
- **Kültür/Sanat** 23
  Uyutma, oyalama araçları çoğalıyor

Umut olmayı bilmek gerek

Gazeteleri açın. Onlarda bir ülkenin siyasal ve toplumsal tablosunu görmek mümkün. Televizyonu, televizyon kanallarındaki programları, reklamları, kendilerini daha fazla izlettirmek için yaptıkları şaklabanlıkları izleyin. Radyolarına bakın bir ülkenin, şarkılarına, filmlerine, romanlarına, şiirlerine bakın; halkı, halkın davranışlarını, düşüncelerini, eğilimlerini, ruh hallerini ve bütün bunların nedenlerini görürsünüz, bulursunuz. İdeolojik egemenliğin bu devasa aletleri, istese de istemese de size pek çok şeyi verir.

Yalnızca söyledikleriyle, gösterdikleriyle, yaptıklarıyla değil, söylemediği, göstermediği şeylerle, saklamak istedikleriyle de anlatırlar. Anlayan, anlamasını bilenler için.

Yalan söylüyorlar; yalan söylemek zorundadırlar, çünkü düzenden umudu kesmiş, fakat boyun eğdirmek, kendi namussuzca düzenlerinin bir parçası haline getirmek istedikleri bir halk var karşılarında. Onların yalanlarının, alçaklıklarının, bütün o göz boyamalarının dozu arttıkça, rüşvetlerinin, dolaplarının, yolsuzluklarının, havadan para kazanmalarının, işkence, katliam ve zulümlerinin de dozu artmış demektir.

Halk düzenden umudunu kestikçe, onlar halkın düzene olan umudunu artırmak, yeniden inşa etmek için her türlü uyuşturucuyu kullanıyorlar. Gazeteleri, televizyonları izleyin, ipe sapa gelmez yarışmalarla halkı tam bir maskaralığın ortasına itiyorlar. Umudu artırmak için her yolu mubah sayıyorlar. Halkın önüne bir hayal olarak yüz milyonları, son model arabaları, Limuzinli gezmeleri, tatilleri, bilmem hangi sanatçı bozuntusuyla bir gece geçirmeyi koyuyorlar. Yarışmalara katılanları, katılanların kazandıklarında sevinç çığlıklarını, kaybettiklerinde kahrolduklarını izleyin, bu onların ümitsizliklerinin, çaresizliklerinin bir sonucudur.

Gazeteler, televizyon kanalları seks filmleri, romanları, resimleri ile dolu. En ilgisiz reklamlarda bile cinsellik satışa çıkarılmıştır. Sinemalar, televizyonlar, gazeteler, romanlar hatta şarkılar, oyunlar halk yığınlarının kendi cinsellikleri içerisinde boğulup gitmeleri için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Ciddi bir sanat dergisi, bir bilim dergisi 500 ya da 1000 adet satmak için çırpınıp dururken, bir futbol gazetesinin tirajı yüz binleri bulur. Futbol gazeteleri daha fazla satış için en ağıza alınmayacak argo sözleri manşetlerine çıkarırlar. Yüz binlerce insanın günlük konuşmasının önemli bir bölümünü futbol oluşturur. Futbol, ev, işyeri, geçim sıkıntısı, yığınla dert arasında sıkışmış insanlara sunulmuş bir rahatlama aracıdır.

Alkol ve sigara satışı her zamdan sonra azalacağına artar. Kederli şarkıların arasında, insanlar dertlerine çare diye alkol ve sigaraya, uyuşturucuya sarılırlar. Gerçekte şarkıları yapanlar da, dinleyenler de durumlarının farkındadırlar; alkol alanlar da, futbol, seks, yarışma peşinde olanlar da farkındadırlar, ancak hiç kimsenin elini kıpırdatacak cesareti yoktur. Zulmün korku makinesi beyinlerine işlemeyi sürdürür. Yetmez, düzen yeni umutlar yaratır,

İnançları, kararlılıkları kırık dökük olanların işi değildir umut olmak. Halkın umudu olmak, savaşın orta yerinde teslim olanların, çekip gidenlerin değil, Sabolar, Edalar gibi "Cesaretiniz varsa gelin" diyenlerin işidir.

sunar önlerine. Yeni siyasal liderler çıkarılır. Eski, köhnemiş siyasal liderler cilalanıp yeniymiş ya da değişmiş gibi tanıtılır. Partiler bütün dertlerin, sorunların üstesinden gelecekmiş gibi gösterilir.

Siyasal çatışmaların içinde, nerede karalanan, aşağılanan, yerin dibine batırılmaya çalışılan şey varsa, halkın umudu odur. Düzen kendi karşıtlarını, düşmanlarını halkın hafızasından silmek için elinden ne gelirse yapar, yapmaktadır. Eğer halkın hafızasında yer etmeyi engelleyememişse, bu kez karalama kampanyası hayata geçirilir.

Halk düzenden memnuniyetsizdir, düzene karşı öfkelidir

Herkes şikayet eder halinden. Çünkü halk şikayetçidir ve gerçek muhalifdir. Parti liderleri, iktidardakiler dahil, bütün politikacılar, TÜSİAD patronları, allı pullu sanatçılar, üniversite rektörleri yaşamlarından, yaşananlardan ve düzenlerinden şikayetçidir.

intihar edenleri, kendini satmak zorunda kalan öğrencileri varsa üniversitelerin, burada okuyan öğrencilerin gelecekten umudu yoktur. Üniversitelere sınavla girilebiliyor ve bu sınavlara bir milyona yakın öğrenci katılıyor ve bunların büyük çoğunluğu üniversite kapılarından geri dönüyorsa, düzenin gençliğe vaat ettiği bir şey yok demektir. Üniversiteden mezun olmak artık yalnızca işsizliğin garantisidir.

işsizlik, gizlisi açığıyla çığ gibidir. Sokaklar işsizlerle doluyken, işi olanlar da bir yandan ağır bir sömürünün, baskının ve işsiz kalma tehdidinin altındadırlar. Bir tek kişinin aldığı ücret, bir ailenin geçimine yetmez hale gelmiştir. Düzen reklamlarla, gösterişle oluşturduğu tüketim kalıpları peşinde, taksitli yaşama mahkum ettiği, taksit ödemelerinin gerginliğiyle yaşayan insanlara herhangi bir şey veremez ve bu insanların düzenden yana bekledikleri bir şey yoktur.

Kürt halkı artık yeter diyor. Kendi kimliğine sahip çıkmanın onuruyla, kurşunlara, işkence ve hapislere, katliam ve yıkımlara rağmen "Ben varım" diyor. Yanmış, yıkılmış şehirlerin, köylerin ardında onun öfkesini, kinini göre-

İşçisi, esnafı, memuru, köylüsü, yaşlısı, genci bütün bir emekçi halk, zam ve hayat pahalılığının ortasında, evlerde, işyerlerinde, sokakta, kahvehanede, yolculuklarında, fısıltıyla ya da açık açık, düzenin ona cehennem ettiği yaşamından, sorunlarından konuşuyor. Onun gönlünde korkmadan, çekinmeden söyleyebilmek, isteyebilmek yatıyor. Halk her gün, her an giderek daha fazla düzenden memnuniyetsizliği, öfkeyi biriktiriyor. Bütün o kendisine saygısı kalmamış, "sosyalizm bitti, tükendi" şarlatanlarına rağmen, düzenin talihsizliği buradadır. Biriken bu muhalefet onun sonunu hazırlıyor. Baskı, terör, yalan ve bütün sahte umutlarla, onları bu sonun gelmesini uzatmayı amaçlıyorlar.

Düzenin siyasal partileri tükenmiştir artık. Parti toplantılarına, devlet adamlarının konuşmalarına zoraki adam toplamaktadır. Gösterişli mitingler geride kalmıştır. Parti binaları, lokalleri giderek daha fazla boşalıyor, insanlar bu lokallere çıkar için gidiyorlar. Halkın partilere, parlamentoya güveni kalmamıştır ve çoğunluğun partileriyle bağı seçimden seçime oy atmadan öteye gitmez. Onlar en sağdan en sola bütün partileri birbirinden fazlaca ayırmıyor. Daha seçimlerin üzerinde on ay geçmemişken, gündeme gelen erken genel seçim tartışmaları, düzen partilerinin hangi hızla yıprandığından başka bir şeyin göstergesi değildir.

Düzen çürüyor, düzenin siyasal, ekonomik, askeri mekanizmaları çürüyor. Ahlaken, moral değerler olarak çürüyorlar ve çürürken, bütün bir toplumu da beraberlerinde çürütmek için ellerinden geleni esirgemiyorlar.

Halk düzenden umudunu kesmiş, güvenebileceği yeni umut kapıları arıyor. Halkın umudu olmak, onun güvenebileceği bir odak olmak Türkiye halkları için savaşan devrimcilerin boynunun borcudur. Bunu savaştıkları her yerde kanlarını dökerek, canlarını vererek gösteriyorlar.

Vahşetin nedeni halktır, çaresi ise devrim...

Halkın umudu olmak, onun sarılabileceği bir dal olmak, ona kurtuluş yolunu gösteren, onu ayağa kaldıran bir güç olmak, daha fazla emek, daha fazla çaba, daha fazla özveri gerektiriyor.

işin bir kenarından tutanlar, dört elle sarılmayıp nasıl olsa yaparız anlayışıyla hareket edenler, halkın umudu olamazlar. Umut olmayı şehitlerimiz öğretiyor, ibrahim'ler gibi, Bilal'ler gibi, Hasan'lar gibi bitmez tükenmez bir sabır ve inatla işine sarılanların becerebileceği bir iştir umut olmak. -

inançları, kararlılıkları kırık dökük olanların işi değildir umut olmak. Ankara'da, Adana'da, hareketine ve sosyalizme inançlarını, kararlılıklarını duvarlara kanlarıyla nakşedenlerin, onlar gibi nakşedebilenlerin işidir halkın önünde yürümek ve onun umudu olmak.

Halkın umudu olmak, savaşın orta yerinde teslim olanların, çekip gidenlerin değil, Sabo'lar, Edalar gibi "Cesaretiniz varsa gelin" diyenlerin işidir.

Umut olmak, önder olabilmeyi gerektirir. Aydınlık bir beyin, halka olan sonsuz bir bağlılığı gerektirir. Sinan'ların, Niyazi'lerin yolunda yürüyebilmektir umut olmak.

Politikada Bu Hafta

Halk yeni bir umudun arifesinde

Demirel'in mumu yatsıya kadar bile yanmadı. İktidar koltuğuna oturduğunda 500 gün boyunca kredi isteyerek işe başlayan Demirel hükümetinin foyası 500 gün dolmadan bizzat Demirel'in sözleriyle açığa çıktı. Demirel, işler "öyle 2-3 ayda halledilmez" derken, halkı oyalamak ve avutmak için, 500 günün kendilerine yetmediğini ortaya koydu.

Düzenin krizi öylesine içinden çıkılmaz hale gelmiştir ki, düzenin politikacılarının yalanlarını çok kısa sürede ağızlarına tıkıyor. 500 gün dolmadan, seçimler öncesi bol keseden verdikleri vaat ve sözlerin boş çıkması, bunun çarpıcı bir örneği. 500 gün değil, 5000 gün kredi isteseler de, sorunlar azalmayacak, daha da artacaktır. Sorunların temelinde ve iktidarların kısa sürede ne olduğunun anlaşılmasında, sistemin kördüğüm olması yatıyor. Bu sorunlara, düzenin çözümsüzlüğünü iktidarlarına taşıyan hiçbir düzen partisi çözüm getiremiyor. Büyük umut ve beklentilerle iktidar yapılan Demirel hükümetinin de enflasyona yenilmesi bunun son örneğidir. Yıllardır enflasyon indirilmezse ülkenin sorunları çözülemez diyen, "terör" dediği devrimci mücadeleyi ve halk muhalefetini enflasyonla ikiz kardeş gibi gören Demirel, enflasyonun kısa sürede düşmeyeceğini ve sistemin iç işleyişinden kaynaklandığını itiraf etmek zorunda kaldı. Demirel'in mantığına göre de, enflasyon düşmeyecekse ve sistemden kaynaklanıyorsa, devrimci ve ulusal mücadelenin de önü alınamayacak demektir. Aslında enflasyon yenilgisi, Demirel hükümetinin devrimci ve ulusal muhalefet karşısındaki yenilgisinin de bir ifadesi oluyor. Enflasyonun halkı ezdiği sözlerini de bir kenara bıraktılar. Bunun için esas sorun ne enflasyon, ne de başkası, "terör"den başkası değil deme ihtiyacı duymaları ve enflasyonu tırmandıran daha fazla silaha, daha fazla şiddete sarılmaları bunu gösteriyor. Devletin şiddeti için kobralara, panzerlere, silahlara ayrılan para her geçen gün katlanarak artıyor. Halkın düzenle çelişkileri derinleşiyor. Memur maaş artışlarının % 30'u geçmeyeceği açıklandı. Bu artış resmi enflasyon artışının bile altında kalıyor. Demirel hükümeti, emekçi sınıflardan kestiğini kendine güvence altına alabilmek için daha fazla şiddete yatırıyor. Sistemin de, iktidarın da açmazı buradadır. Bu sistemin giderek paslanan çarkları döndüğü sürece, hangi söz ve vaatlerle iktidara gelirse gelsin, partilerin de bütün siyasal kurumlarının da halka bir şeyler vereceği yoktur. Ama halktan bir şeyler daha alacağı olacaktır.

Halkın elini kolunu bağlamaya, kendilerini umut olarak göstermeye kalkanların bütün foyası ortaya çıktı. Halkın eli kolu bağlı değildir. Halk alternatifsiz ve çaresiz değildir. Devrimci hareket halka gerçek umut kapılarını açıyor. Alternatif bir güç olmanın somut adımlarını atıyor. Bunun için yaşadığımız süreçte daha fazla emek, daha fazla enerji harcamamız, daha fazla özverili olmamız ve mücadele etmemiz gerekiyor. Böyle bir çaba, devrimci hareketin nitel sıçrama sürecini hızlandıracaktır.

ABD'nin ebeliğinde Kürt devleti

Kahramanlıklar ve ihanetler, kendi ayakları üzerinde doğrulup, bağımsız bir devlet yaratamama. Bu, Kürdistan tarihidir.

Kürt halkının tarihi özgürlük isyanlarıyla yazılmıştır. Ezilmişliğini, başkaldırıya dönüştürmüştür, ama başkaldırılarını bir türlü zaferle taçlandıramamış, trajik ihanetler yaşamıştır. Özgürlük düşünü kaybetmiş olanlar, Amerikan boyunduruğuna boyunlarını uzatıp, bir parça özgür vatan toprağı yerine Pentagon uzmanlarınca düzenlenmiş planlar içinde "Çekiç Güç"ü arkalarına alıp, bağımlı bir "devlet" olmayı tercih ettiler. Çünkü ne kendilerine, ne de temsil ettiklerini iddia ettikleri halklarına güvenleri vardı. Köle ruhuyla özgürlüğü kazanmak için parmaklarını oynatamayacak kadar işbirlikçiydiler. Kürdistan bayrağının Amerikan bayrağının gölgesinde dalgalanmasından hiçbir rahatsızlık duymadılar. Emperyalist uçak şirketlerinin yolcu listelerinde adlarına sık sık rastlanır oldu. Amerika'dan Avrupa'ya, oradan Ortadoğu'ya durmaksızın kapı kapı dolanıp durdular. Ve "özgürlük" dilenciliği yaptılar. Onlar kurtuluşu halkların özgürlük mücadelesinde aramak yerine Ortadoğu halklarına yönelmiş Amerikan namlularının ardında ve onların güvencesi altında aradılar.

İran-Irak savaşı bütün şiddetiyle sürdüğü sıralar, Güney Kürdistan'da tek bir Irak askerinin bulunmadığı halde onlar, ABD'nin iznini alamadıklarından özgür bir Kürdistan için hiçbir şey yapmadılar. "Özgürlüğü" iran'ın savaşı kazanmasına bağladılar. Savaş güçlerini İran'ın savaşı kazanması için harcadılar.

Tarih, 2 Nisan 1991. Körfez savaşının ardından Irak'taki karışıklıktan ve Saddam yönetiminin otorite boşluğundan faydalanarak ABD'nin Saddam'ı devirme planlarına uygun olarak Irak Kürdistanı'nda ayaklanma başlattılar. Yine özgüçleriyle, kendi istedikleri gibi hareket etmediler. Irak halkına ölüm kusan emperyalist ordulara güvenerek gerçekleştirdikleri ayaklanma, karşı saldırı ve katliamlarla karşılaşınca direnmek yerine geri çekilme adına kaçışı örgütlediler. Kürt halkının kırımında doğrudan pay sahibi oldular.

Tarih, 17 Mayıs 1992. Irak Kürdistanı'nda ABD'nin ve "Çevik Güç"ün kontrolü altında seçimler yapıldı. Seçim sonucunda KYP (Kürdistan Yurtseverler Birliği) ve IKDP (Kürdistan Demokrat Partisi) eşit sayıda milletvekili çıkardılar, ortak hükümet kurdular.

Tarih, Eylül 1992. Irak Kürdistanı'nda ordu kurduklarını açıkladılar.

Tarih, 4 Ekim 1992. Kürt Federe Devleti'nin kurulduğunu ilan ettiler.

Bir gün sonra 5 Ekim 1992'de de KYB ve IKDP peşmergelerini "devletlerinin topraklarındaki ulusal hareketin kamplarına karşı saldırıya geçirdiler.

İlan edilen federe devletin ilk "icraatı" da Kürt yurtseverlerine saldırıyla başladı ve devletin ilanıyla saldırının başlatılmasının çakışması tesadüf değildi. Bu saldırıyla bundan sonra nasıl hareket edeceklerinin işaretini vermiş oldular.

ABD'nin Ortadoğu'da "yeni dünya düzenine uygun düzenlemelerinin sonuçlarından biri olarak Irak Kürdistan'ında Kürt Federe Devleti doğmuş oldu. ABD için bütün sorun Saddam'ın gitmesiydi. Bir yılı aşkın bir zamandır Ortadoğu'da en çok buna kafa yoruyordu. Saddam rejimi altında güçlü bir muhalefet yoktu ve ordudan da herhangi bir hareket gelmiyordu. Irak'ın parçalanarak ayrı devletler haline getirilmesi sorunları beraberinde getireceğinden, gerek Saddam rejimini köşeye sıkıştıracak ve prestij yitimine uğratacak, gerekse de elinin altında ve istediği rotaya sokabileceği, istediğinde dağıtabileceği bir federe Kürt devleti en elverişli olandı. Daha fazla beklemedi ve Kürt işbirlikçilerine "start"ı verdi. Öte yandan Irak'taki bütün muhalifleri bir araya getirerek, bir "geçici hükümet" kurma çalışmalarını da ihmal etmedi. ABD giderek Irak'ı temsil etmeye aday bir Irak yönetimi oluşturmaya çalışıyordu. Buna göre ABD'nin parmağında oynattığı Kürt, Türk, Arap muhalifleri 23 Ekim'de bir araya gelecekler ve geçici hükümetle birlikte Milli Meclis Yürütme Kurulu seçecekler. ABD istiyor, işbirlikçileri uyguluyor ve yeni dünya düzenini bozan parçalara Ortadoğu'da şekil verilmeye çalışılıyor.

Irak'ta Kürt Federe Devleti ilan edildiğinde Türkiye'nin ilk anda söyleyeceği pek bir şey olmadı. Zaten söylese de değişen fazla bir şey olmayacaktı, ilk günler sessizlikle, bir de PKK-Peşmerge çatışmasının burjuva basınındaki sevinç çığlıklarıyla geçti. Türk Dışişleri, federe devletin ilanından üç-dört gün sonra Hikmet Çetin'in ağzından Kürt Federe Devleti'ne karşı olduğunu açıkladı.

Yayınlanan hükümet bildirisinde, "Son federe devlet kararını tek yanlı alınmış ve Irak'ın bölünmesini getirebilecek bir adım olarak görüyoruz. Başından beri olduğu gibi bugün de Irak'ın bölünüp parçalanmasına yol açabilecek böyle bir hareketi uygun görmüyoruz. Bunu birçok sorunlarla karşı karşıya bulunan bölgede barış ve huzuru olumsuz yönde etkileyecek bir gelişme olarak görüyoruz." denilirken, rahatsızlık ortaya konuluyordu.

Türk hükümeti geç karar veren bir dışişleri mekanizmasına mı sahipti, yoksa şaşkındı ve beklemediği bir durumla mı karşılaşmıştı? Türk hükümeti açısından bu rahatsızlığın fazlaca bir önemi yoktu. Zaten bu rahatsızlığı önceden hesaplayan Talabani ve Barzani federe devlet ilanıyla ulusal harekete saldırıyı artırarak, tepkiyi yumuşatacak adımı da unutmamışlardı. Aslında ne kadar tepki gösterirse göstersin, TC'nin elinden de fazla bir şey gelmiyordu. Emperyalizmin emrivakilerine boyun eğmek zorunda kalıyordu. Şimdiye kadar TC düşündüklerini değil, ABD'nin düşündüklerini uyguladı.

PEŞMERGE SALDIRISI VE LİDERLERİ-TC'nin taşeronları, ABD'nin hamiliğinde devletlerini ilan ettikten sonra, yurtseverlerin kamplarına saldırdılar.

Bu, Irak Kürdistanı üzerinde de değişmedi. Türkiye Irak Kürdistanı'ndaki son dönemdeki gelişmelere hep itiraz etmiş, ancak sadece itiraz etmekle kalmış, gereğini de yerine getirmiştir. TC hükümeti Irak Kürdistanı'ndaki seçimle" ve ardından kurulan hükümeti kabul etmemiş, ancak bu hükümetin temsilcilerini Çankaya'ya kadar davet ettiği gibi, ellerine TC damgalı kırmızı pasaportlar verebilmişti. Çekiç Güç'ün bölgeye yerleşmesini onaylayan ve topraklarını bu kuvvetlere açan da yine TC hükümetleriydi.

Geleneksel Türk dış politikası Kuzey Irak'ta kurulacak bir Kürt devletinin Türkiye'deki Kürtler üzerinde etki yapacağından, bu yönde istekleri artıracağından, yahut da doğrudan bu bağımsız Kürt devletinin koşullar uygun hale gelirse, Türkiye'den toprak talep edeceğinden çekiniyor. Bugün gerek basının, gerekse parti liderlerinin Kürt federe devleti karşısında aldıkları tutumun gerisinde bu var. Korkuyorlar, ancak, her ne olursa olsun ABD'nin "yeni dünya düzeni" politikalarının Ortadoğu'daki uygulayıcıları olmaktan da öteye gidemiyorlar.

PEŞMERGE SALDIRISINI TÜRK SUBAYLAR YÖNETİYOR

Kürt Federe Devleti'nin ilan edilmesinin hemen ardından 5 Ekim'de Peşmergelerin PKK kamplarına yönelik saldırısı ile başlayan çatışmalar devam ediyor. IKDP lideri Barzani amaçlarının "onları ortadan kaldırmak olmadığını, bölgeden çıkartmak olduğunu" açıklıyor.

Saldırı aylar öncesinden Türk Genelkurmayında hazırlanmış, Kürdistani Cephe liderleriyle konuyla ilgili görüşmeler yapılmıştı. Saldırı planının son hazırlıkları 5 Eylül tarihinde Güney Kürdistan'da yapıldı. Türk Genelkurmayından 15 kişilik bir heyet Irak Kürdistanı'na giderek, Barzani ve Talabani'nin hazır bulundukları bir toplantıda gelişmelerin nasıl olacağını saptadılar. Saldırının başladığı sıralarda Türk subayları Kürdistani Cephe'nin karargahının bulunduğu Şaklava kentinde bulunuyorlardı.

Devrimci mücadeleyi, taşeronluk suçlamalarıyla karalamaya çalışan Türkiye oligarşisi, kendisinin becerip, becerememeyeceğinden kuşku duyduğu eylemin taşerona, Peşmerge kuvvetlerine havale ediyordu MGK kararlarının ardından, dışarıda da yurtsever harekete saldırma planının bir parçası olarak Güney Kürdistan'da bulunan kampları imha etmek istiyorlardı; ancak, kampların bulunduğu sarp yamaçlarda askerlerini kaybetmek de işlerine gelmiyordu. Böylece dünya kamuoyunun da tepkisini çekmeyeceklerdi. Bunun için Peşmerge ordusunun mühimmat ihtiyacını karşıladılar, onları giydirdiler, eğitimlerine yardımcı oldular, saldırıyı yönettiler. ABD bu planda onların en büyük destekçileriydi. ABD menşeli silahlar "insani yardım" kamyonlarıy-la Türkiye üzerinden Peşmerge ordusuna taşındı. Talabani ve Barzani kuvvetleriyle birlikte saldırıya katılmayan Kürdistan Birlik Partisi lideri Türkiye'ye gelerek, gıda ve ilaç yardımı yapılırsa, kendilerinin de bu saldırıya katılacağını belirtti. Çok ucuza satın alınıyorlardı.

Türk ordusunun uçakları saldırının başından beri devamlı olarak Kuzey Irak'ta bombalamalarını sürdürdü. Genelkurmay "her zamanki işimizi yapıyoruz" açıklamalarıyla işi geçiştirdi. Halen Irak sınırına ağır silahlar ve asker yığılması devam ediyor.

TC kara harekatı için hazırlıklarını tamamlıyor ve fırsat kolluyor. Diğer yandan da Kürt Federe Devleti'ni de işi çabuk bitirmesi için tehdit etmeyi ihmal etmiyor. TC'nin politikaları birer birer iflas ediyor. Emperyalizm TC'nin politikalarını kendi çıkarları doğrultusunda değiştirip yönlendiriyor ve hizaya çekiyor. TC daha şimdiden açmazı yaşıyor. Bir yandan Kürt Federe Devleti'nden rahatsızlık duyuyor, diğer yandan Irak Kürdistanı'nda otorite sağlanması için, umudunu Barzani ve Talabani'ye bağlıyor. Emperyalizmin yarın TC'yi yeni bir oldu bittiyle karşı karşıya bırakması fazla sürpriz olmayacaktır. Onurlu, bağımsız politikaları olmayanların, kendilerini emperyalizmin kılavuzluğuna terk edenlerin ne duruma düştüklerine Körfez savaşından bu yana izlediği politikalara bakıldığında en trajik örneği TC veriyor.

"Milli mutabakat "ın ortak dili şiddet

Tank-top ateşleri altında, savaştaki başarısını yüzlerle sayılan ölü rakamlarıyla ölçen devletin, bu ateş arttıkça kendi gücünden duyduğu endişe de artıyor. Ortada anlaşılmayacak bir şey bulunmuyor. Devlet, kendi terör yangınını büyüttükçe ulusal uyanışı nerede durduracağını bilememenin tedirginliğini yaşıyor.

"Sorun, orta ve uzun vadeyi bekleyecek durumda değil. Benim kısa vadeli tedbirlere ihtiyacım var." (Demirel 7 Ekim, Milliyet)

"Devlet kendisini devirmek veya ülkenin bir parçasını koparmak için eline si-. lah alan bir kimseyi ancak silahla etkisiz hale getirebilir. Bunun önünde hukuksal engeller varsa yeni düzenlemeler yapılması gerekir." (Özal, 11 Ekim, Milliyet)

Geçtiğimiz bir hafta boyunca devletin "üst kademeleri" arasındaki "tartışma"nın sonucunun bundan başka olması mümkün değildi. Sonuçta aynı noktaya gelindi. Silahtan başka çözüm yok.

DEMİREL "GEREKİRSE SIKIYÖNETİM" DİYOR

Oligarşi ne denli güçlülük gösterileri yaparsa yapsın, bugün Kürdistan konusunda tam bir iç fırtına yaşıyor. Son MGK toplantısı ardından Demirel ve Ozal'ın ortaya döktüğü tartışmalar, endişeler bunu bir kez daha gösterdi. Bugün burjuva basının sayfalarında Demirel'le Ozal arasındaki tartışmalar "sertlik" ve "ılımlılık" tartışmaları şeklinde yansıtılsa da, bu aslında gitgide terörize olan devletin bu şekilde içine girdiği.olan devletin içine girdiği dipsiz kuyu-da bir daha politik açılım yapma şansını kaybetmesinin yarattığı bir kargaşadır.

Demirel burjuva basının önde gelen isimleriyle bir araya geldiğinde, onu silahlarını kuşanmış general havasında izleyenler, itiraf ettiği sözlerde egemenlerin yaşadığı paniği ve bunalımın derinliğini gördüler. Bir yandan "Türkiye Cumhuriyeti' nin her açıdan en güçlü döneminde olduğunu" vurgulayan Demirel, öte yandan "Benim kısa vadedeki tedbirlere ihtiyacım var. Bekleyecek durumda değilim." diyecek kadar ateşin bacayı sarmasının telaşı içindeydi. Gerçekten de tank-top ateşleri altında, savaştaki başarısının yüzlerle sayılan ölü rakamlarıyla ölçen devletin, bu ateş arttıkça kendi gücünden duyduğu endişe de artıyor. Ortada anlaşılmayacak bir şey bulunmuyor. Devlet, kendi terör yangınını büyüttükçe ulusal uyanışı nerede durduracağını bilememenin tedirginliğini yaşıyor.

Demirel'in şimdi "gerekirse sıkıyönetim" diyecek duruma gelmesi de bu tedirginliğin, yuvarlandıkları belirsizliğin ifadesidir. Burjuva basının yöneticileriyle yaptığı toplantıda Demirel "TC belli bir noktadan sonra dünyayı bir tarafa iter." diye kurusıkı bir tehdit savurmayı unutmuyor. Demirel'i böyle konuşturan elbette dünyayı -yani emperyalist dostlarımbir tarafa itecek niyet ve cesarete sahip olması değildir. Kontrgerilla ve MGK paşalarına ters düşmeyeceğinin altının çizilmesidir. İsmi bile savaş havasına uygun olarak "Ateş Hattı" adı verilen bu toplantıda Demirel'in o kadar önem verir göründüğü ekonomik sorunları elinin tersiyle bir kenara iterek Türkiye'nin en önemli sorunu "terör" diye işaret eden bir MGK generali gibi tavırları da bunun göstergesidir. Ne ekonomik yatırım paketleri, ne buna benzer "sosyal" projeler... Bunların tümü burjuva basının sayfalarından öylesine gelip geçti. Artık oligarşinin bütün kanatları kontrgerilla üslubuyla konuşuyor. Ne var ki çaldıkları savaş borularının şiddeti arttıkça korkuları da artıyor. Newroz, Şırnak, Kulp katliamları birbirini takip ederken, Demirel hala "Her türlü tedbiri alırız."dan bahsediyor. "Dersim'i kastetmiyorum." derken bile Dersim'i hatırlatıyor. MGK'ya "Bıraktık, halledin." diyen kendisi değilmiş gibi, "Mesele ters istikamette giderse, netice almakta tereddütler olursa... 'bırakın halledelim.' diyenler haklılık kazanır." diye hala sağı solu tehdit ediyor.

MİLLİ MUTABAKATTA AYRI GAYRI YOK

Demirel burjuva basınla toplan turları ta içinde güney, Ozal da geçtiğimiz haf-ıa içinde "Güneydoğu Anadolu konusunda görüş teatisinde bulunmak" amacıyla Anayasa Mahkemesi, Yargıtay ve Danıştay'ı dolaştı. Özal bir kez daha Kürtçe TV, Kürtçe eğitim gibi önerilerle burjuva kamuoyu önünde yeniden gündeme geldi. Gerçi ulusal mücadele karşısında bu tür açılım önerilerinin öteden beri ABD patentli olduğu biliniyordu. Bu açıdan Özal'ın "Kürt planı" diye basına manşet olan senaryolar konusunda söylenecek yeni bir şey bulunmuyor. Ancak asıl önemli olan "ılımlı" diye sunulan bu plan değil, Özal'ın tartışma turunun sonucudur. Özünde bu, Demirelle birlikte çıkılan bir "milli mutabakat" turuydu. Ve devletin cumhurbaşkanıyla başbakanı dönüp dolaşıp aynı noktada buluştular. Hürriyetten Ertuğrul Özkök'ün yazı başlığındaki deyimle "Ayrılsak da beraberiz" dediler.

Özal, Amerikan eğilimlerine ne denli sıcak bakarsa baksın, devletin tepesinde, "orta ve uzun vadeli" çözümlerin tartışılması değil, bugün oligarşinin hemen önündeki çözüm konusunda mutabakat egemen. Nitekim devletin tepesinde bunun aksine bir "açı farklılığı" yorumlarını kapatmak için ilk girişim Özal'dan geldi. Kendi sözcüsü vasıtasıyla, resmi politikaya ters düşecek değerlendirmeleri yalanladı.

Devlet, kendi politikasını kendi adamlarına savunduramayacak kadar aciz değildir. Bugün ikna turları yapan Özal da ulusal mücadele için "Silahla ezilir! Eğer engel varsa, yeni düzenlemeler yapılması gerekir." diyecek kadar bu devletin bir adamıdır. "Milli mutabakatın ortak dili olan şiddet, farklı üsluplarla hepsinin söylediğidir.

"MİLLİ MUTABAKAT" İŞBAŞINDA- Devletin tepesi, devleti "topyekün saldırı" için hazır hale getirmeye çalışıyor.

"Kürdistan"

Dayanacak en sağlam sırt halklardır

Türkiye dünyanın kritik bir coğrafyasında yer alıyor. Ortadoğu, çıkarların çatıştığı, kurtuluş mücadelelerinden, en kirli işbirlikçiliğe kadar ;ay,s,z siyasal ve etnf mozay.g, .çinde bar.nd.ran karışık bir bölge. Türkiye'nin sm.rlar.yla bitişik geniş bir alan sosyalizmin yolmasından sonra milliyetçi çatışmaların alabildiğine arttoğ, bir yer muine geldi.

Böyle bir coğrafyada Türkiye'deki iktidarların komşu ülkelerle ilişkileri öteden beri hep sıkıntıl, olmuştur. Bölgede emperyalizmin politikalarının işbirlikçiliğini üstlendiği surece baş. dertten kurtulmamın Emperyalizm böyle bir Türkiye'yi etrafında-ki geniş bir alanda yıllarca kendi politikaları doğrultusunda bir araç olarak kullandı durdu.

Emperyalizm taraf.ından bir ileri karakol, bir atlama tahtası veya benzer sıfatlarla Hatta işbirlikçiliği teorileştirerek savunur hale geldiler. Demirel'in "Elli milyar borç var. Sonra bizi oyarlar, ümüğümüzü sıkarlar." gibi deyişleri bu politikalarının en çarpıcı, biraz da mahalle ağzıyla dile getirilişidir.

Emperyalizm Ortadoğu'da çıkarlarını halkları birbirine kırdırma ve düşman etme üzerine kurdu. *Başardığı* ölçüde de bu arada kendi politikalarını adım adım yürüttü. ABD'nin dostuyla dost, düşmanıyla düşman olan Türkiye her defasında kendi açmazlarıyla baş başa kaldı. İşbirlikçilik ruhu fazlasıyla kabaran Türkiye oligarşisi Körfez savaşı sırasında bir koyup yirmi alma hesapları yaptı. Ne var ki, bunlar bir yana Kuveyt Emiri'nin teşekkür üstesine bile giremedi. Topraklarındaki ABD üslerinden Irak halkının bombalanmasına yataklık eden Türkiye, bu işbirlikçiliği Çekiç Güç konusunda da yaparak Ortadoğu halklarının düşmanlığını kazandı.

Şimdi aynı açmazı Irak'ta kurulan Kürt Federe Devleti karşısındaki tutumunda da yaşıyor. Türkiye Kürdistanı'nda Kürt halkının başkaldırısını bastırmakla uğraştığı bir sırada, sınırın ötesinde bir Kürt devletinin kurulmasından rahatsız oluyor; diğer yandan Barzani ve Talabani gibi uşaklarla Kürt halkının birbirini kırmasından fayda ummaya çalışıyor. Onursuzluk her şeyiyle TC politikasında kendini dışa vuruyor. İşbirlikçilik ve halk düşmanlığının egemen sınıfları her defasında yüz yüze getirdiği nokta budur. "Olmaz, izin vermeyiz." diyedur şunlar, sonuçta ABD çıkarlarına uygun fiili bir oluşuma boyun eğiyorlar. "Devletinizi tanımayız" dedikleri Barzani ve Talabani gibi işbirlikçi Kürt milliyetçilerinin cephesine silah, araç-gereç yığıyorlar.

Emperyalizm açısından Ortadoğu'da ortaya çıkacak bir Kürt devleti sorun teşkil etmiyor. Yeter ki, onunla işbirliği halinde olsun. Onun için önemli olan Ortadoğu'daki ekonomik, askeri ve siyasal denetimdir. Kürt Federe Devleti de bu denetimin dışında değildir. Talabani ve Barzanilerin devleti, sırtını emperyalizme dayayarak, ayakta durmaya çalışan Kürt milliyetçi hareketinin bir "devleti"dir. Ömrü de ABD'den aldığı desteğin ömrü kadardır.

Emperyalizm bütün dünyada olduğu gibi Ortadoğu'da da gerilla hareketlerini yok etmek istemektedir. Bunu ister askeri yolla olsun, isterse uzlaşmalar yoluyla olsun bir çırpıda halletmek için büyük çaba göstermektedir. Israrla birtakım gerilla hareketlerini uzlaşmacı çizgiye çekmeye çalışmaktadır. Böyle hareket edenlerin de posasını çıkarıp bırakıyor. Emperyalistlerle aramızı bozmayalım, bir de onları kendimize düşman etmeyelim, emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkilerden yararlanalım şeklindeki siyasal çizgiler daima tehlikeli yön kaybedişleri beraberinde getirdi. Bu çatışmada düşmanın gerisinde emperyalizm vardır ve yürütülen politikalar özellikle de emperyalizm tarafından tayin edilmektedir.

"Yeni dünya düzeni" açıktır ki, halkların belini kırmaya yönelik bir düzendir. Kendi ayağı üzerinde dikilmenin, halklar, emperyalizmle yerli işbirlikçilerinin boyunduruğundan kurtarmanın tek yolu vardır; ulusal kurtuluş mücadelelerini yükseltmek. Bir an olsun sınıf pusulası elden bırakılmamalıdır. Bu pusulanın yerine milliyetçi pusulaların yön verdiği tüm gerilla hareketlerinde tıkanma ve açmazlar en büyük tehlike olarak gündeme gelmektedir.

Kürt ve Türk halklarının kendilerinden başka sırtlarını dayayabilecekleri başka bir güç yok. Gözlerimiz Türkiye devrimine çevrilmelidir. Emperyalizm ve her türden işbirlikçi güçlerin saldırılarını ancak Kürt ve Türk halklarının sınıf zeminindeki bir mücadeleye dayanan birleşik güçleri göğüsleyebilir. Barzani, Talabani gibilerinin kurşunlarının, TC"nin bombalarının bütün Türkiye'deki bir cephe hattına diş geçirebilmesi mümkün değildir. Cephemiz, uzlaşmayla değil, sınıf perspektifiyle ele alınan silahlı mücadelenin geliştirilip, yaygınlaştırılmasıyla büyüyecektir. Türkiye'deki ve Kürdistan'daki gerilla mücadelesinin soluk borusu bu anlayış olacaktır.

BAYRAK BÜTÜN ÜLKEDE DALGALANIYOR

Vahşi hayvanları bile evcilleştirmeye sabrımız olabilir; ama yoldaşlarımızı katledip içimize ateş düşürenlere, katlimize ferman çıkaranlara, yoldaşlarımızın saçının teline dokunanlara affedici olmayacağız!.. Şehitlerimizin cesetlerine yüzlerce mermi sıkanlara düşmanlık duymayanlar bizden değildir. Bizler, onbinlere varan şehit kanıyla suladığımız topraklarımızdan emperyalizm ve işbirlikçilerinin ayak izlerini mutlaka sileceğiz.

SULTAN CENİK
(1969-....)

1969 Sivas/Hafik doğumlu. Babası çiçi, demokrat bir aile. '80 öncesi çevresinde bulunan devrimcilerden ve 12 Eylül döneminde cezaevi mücadelesinden etkilenen Sultan, '88'de aktif bir DEM-KAD üyesi olarak çalışmalarda yer aldı.

Hareketli yapısı, azla yetinen, gün boyu tek bir biletle dolaşan fedakar yapısıyla demokratik platformda mücadelenin yükseldiği her alanda görülmeye başlar. Emekçi halkın yanı başında, onun sesi soluğu olmasını bildi Üç ay Zonguldak madencileriyle kaldığı dö-nem, onun en mutlu olduğu dönemdir. Kı, her fırsatta bunu dile getirmiştir.

'90 Nisan'ında yeraltına geçtiğinde çok sevinmiş ve gururlanmıştı.

Üç kez gözaltına alındı. Hepsinde de başı dik bir şekilde çıkmasını bildi

Devrimci Sol üyesi olan Sultan, eksikliklerini aşmadaki çabası ve de son raporunda ölümü göze aldığını açık belirten, devrimci hareketin kendisine geleceği temsil ettiğini vurgulayan tavrıyla yeni görevlere hazır, yeni insanın temsilcilerinden biriydi

Kuşatıldığında teslim olmayı hiç düşünmedi. O Olcay'ların, Nurten'lerin, Sabahat'lerin izleyicisi kadın savaşçılarımız gibi Devrimci Sol'un mücadelesinde yaşayacak.

"Cesaretiniz varsa gözlerimize bakın"

10 Ekim'de Acıbadem'de bir devrimci üs kuşatıldı. İnfaz mangaları bir Devrimci Sol savaşçısıyla karşılaştılar. Kuşatmada Sultan Cenik şehit düştü. Saba-hat'ler, Olcay'lar, Nurten'ler gibi mücadelemizin ayrılmaz parçası kadın savaşçılarımızın şehitler zincirine eklendi.

Polis cenazeyi vermemek için yine her yola başvurdu. Ama öfke ve kararı-lık onların tehditlerini yendi.

Copları, çelik yelekleriyle yine yüzlerceydiler. Yine silahlı, korkulu elleri tetikte. Daha bir hafta önce iki Devrimci Sol savaşçısının cenazesinde yine saldırmış, 100'e yakın insanı gözaltına almışlardı. Gayretleri boşa çıktı. Emekçiler, analar, öğrenciler yine oradaydılar.

Sultan'ın bir yakını bağırıyordu onlara: "Gözlerime bakın gözlerime, eğer cesaretiniz varsa gözlerime bakın."

Onca önleme, onca terôre rağmen, işte Sultan'ın başucu. Yumrukları havada, saygı duruşunda bulunan insanlarla dolu.

"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" slogani patlıyor. Törenin orta yerinde bir pankart dalgalanıyor: "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür-Liseli DevDenç"

Tören sürüyor, kırmızı karanfiller; çelenklerle süslüyortar Sultan'ı. Çıkışta 10 kişi gözaltına alınıyor. Faydasız. Halkı bitiremezsiniz. Daha Sultan'ın toprağı serpilirken üstüne, orada kulaklarınızla işittiniz. Sultan'ın akrabaları bağırıyordu:

"On tane daha var!", "Bitiremeyeceksiniz.!" diye haykırdılar yüzlerine.

Belki ilk kez katıldıkları bir devrimci törende onlardan birinin dilinden "Sultan ayağa kalktı" sözleri dökülüveriyorsa, yürekleri bu coşkunun sahiplenmesiyle kabarıyorsa, siz bin kez ölümünüzü hatırlamalısınız. Ant içiyoruz, onlarca, binlerce Sultan'tmız olacak.

Bayraklar şehitlerimiz için dalgalanıyor

29 Eylül ve 10 Ekim'de İstanbul'da dört Devrimci Sol savaşçısının katledilmesi değişik kesimlerce protesto edildi. Ülkenin pek çok yerinde asılan bayraklar, duvarlardaki yazılar, pankartlar şehitlerimizi selamladı.

Şehitlerimizin Adıyla Onurlandırılmamış Bir Tek Duvar Kalmayacak

İçerenköy ve Beylerbeyi'nde Devrimci Sol savaşçıları Kayhan Tazeoğlu, Fatma Süzen ve Makbule Sürmeli'nin şehit düştüklerinin ertesi günü, 30 Eylül'de Esenler, Kazım Karabekir, Tabya, Yüzyıl, Turgut Reis, Kemer Mahallelerinde duvarlar katliamı lanetleyen yazılarla donatıldı: "Esenler Halkı Devrimci Sol savaşçılarını Unutmayacak", "Menzir de Devrimci Adaletimizden Kurtulamaz". Bağcılar, Esenler, Zeytinburnu duvarları da nakış nakış şehitlerimizin adlarıyla işlendi.

Aynı günlerde istanbul'un birçok semtine asılan pankartlarda ise "Devrimci Sol Yaşıyor Savaşıyor" sloganı okunuyordu.

Osmaniye ÖZGÜR-DER'liler Katil Ramboları Değil Devrimcileri Alkışlıyor

ÖZGÜR-DER'liler 2 Ekim'de katliamları protesto etmek, katledilen devrimcileri anmak için açlık grevi yaptılar. Çukurova ve ÖZGÜR-DER'den, Osmaniye HEP'ten, Mersin, Düziçi, Seyhan'dan katılımlarla genişleyen açlık grevinde dövizler, marşlar, türküler şehitlerimizi selamladı.

SAĞLIK-SEN'liler: "Satı'nın, Makbule'nin Yerleri Boş Kalmayacak"

10 Ekim'de Adana İHD şubesinde SAĞLIK-SEN'liler açlık grevindeydiler. Yakalarında "Satı Taş Aramızda" rozetleri vardı. Şimdi Makbule Sürmeli de sağlık emekçilerinin mücadelesinde yaşıyor.

Cenazeye Saldırıya Protesto: "Öldürseler de Cenazelerimizi Sahipsiz Bırakmayacağız"

Kayhan ve Makbule'nın 5 Ekim'deki cenaze törenine karşı girişilen polis saldırısı, istanbul ÖZGÜR-DER'lilerin 9 Ekim'de düzenledikleri basın toplantısında video görüntüleri eşliğinde tüm kamuoyunun gözleri önüne serildi.

Kalabalık bir izleyici topluluğunun katıldığı toplantıda 74 yaşındaki yaralı Kudi Göleli "Bizi öldürseler de cenazelerimizi sahipsiz bırakmayacağız. Yine gideceğiz." dedi.

Ankara'da "Katliamlara Yargısız İnfazlara Son" Kampanyası

Kampanya, protesto dilekçeleri için toplanan imzalarla başladı. 9 Ekim'de İncesu mahallesinde "Yaşasın Destansı Direnişimiz", "Katliamların Hesabını Soracağız" sloganları yankılandı. Protesto gösterisi yapılan alana pankartlar asıldı. Güvenliği molotof kokteylleri sağladı.

10 Ekim'de Ankara'nın altı tepesinde özgürlük ateşleri yandı. Ateşlerin yanına asılan pankartlarda şehitler ve onların sloganları vardı. Aynı gün bazı okullarda da 29 Eylül şehitleri için DEVRİMCİ SOL bayrakları asıldı. Kampanya 12 Ekim'de Büyükşehir Belediyesi önünde, katliamları, yargısız infazları protesto eden gösteriyle sürdü. Alana "işkenceye, Katliamlara, Yargısız İnfazlara Son" yazılı bir pankart asıldı.

Birçok yerde şehitlerimizin anısına yazılamalar yapıldı.

Okulumuz adınla güzel

Fatma Süzen, adalet, onur ve özgürlük kavgasını okul sıralarından SDB saflarına taşıyanlardandı. Buca Eğitim Fakültesi'ndeki devrimci demokrat dostları onu unutmadı. İstediler ki okulun her döneminde Fatma Süzen'ler bilinsin. Unutulmasın. Unutturulmasın.

Okul kantinine onun resmi önünde, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganıyla Fatma Süzen adı verildi. Kantin kırmızı karanfillerle süslenirken, o cesaretin ve kararlılığın, davaya bağlılığın ölümü de güzelleştirdiğini tüm dostlarına söyler gibiydi.

Bizimleydi. 'Buca Eğitim'cilerinin omuzlarında yükselen bir bayraktı.

Dürüst, açık ve adil bir adalet halka aittir

Devrimci adaletin mantığı, eğiti-cilik-dönüştürücülüktür. Bunun topluma ve kişiye yönelik yanı vardır. Topluma yönelik yanıyla; işlenen suçun toplum vicdanında, devrimci değerler ve mücadele gelenekleri üzerinde yarattığı maddi-ma-nevi tahribatın giderilmesi, devrimin itibarının ve inanılırlığının korunması, toplumda adalet bilincinin ve "yeni insan" perspektifinin geliştirilmesi amaçlanır. Kişiye yönelik yanında ise; suç işleyen kişiye kendisini yeniden gözden geçirme, suçu oluşturan nedenleri bulup çıkarma ve ortadan kaldırma, gerek toplum, gerekse devrimci mücadele karşısında saygınlığını yeniden kazanma, eski görev ve sorumluluklarını ve hatta daha ileri görev ve sorumluluklar üstlenme, yani "kendini yeniden yaratma" amaçlanır. Kısaca ceza ile amaçlanan, eğitmek-dönüştürmek-devrime yeniden kazanmak, toplumsal itibarını iade etmektir. Suç işleyen kişinin toplumsal-örgütsel konumu işlenen suçun niteliği, geçilen sürecin özgünlükleri, yaratılan maddi-manevi tahribatın boyutları yanıyla devrimin çıkarlarının bunu olanaksız kıldığı koşullarda başvurulan "ölüm" ve "ihraç" kararları ise özgün bir durumu yansıtıyor.

F.Castro devrimin önderlerinden ve Angola'daki Küba birliklerine komutanlık yapan Ochoa'nın rüşvet, zimmetine para geçirme ve uyuşturucu işine bulaşması ve bundan kişisel çıkar elde etmesi açığa çıkarılınca, işlenen rezalet karşısında devrimci adaletin neden sert yanıyla kendisini göstermesi gerektiğini açıklıyor. Bu tavrı almaları karşısında da *"Dünyada pek çok insan şaşırdı; bazıları bu işe oldukça önem verdiğimizi düşünüyor. Çünkü dünyanın pek çok yerinde böyle olayların hiçbir önemi yoktur. Zimmete para geçirme, hırsızlık, disiplinsizlik, dokunulmazlık ve kirli işlerin önemi yoktur. Onlar her gün meydana gelmektedir. Fakat bizim için onlar büyük önem taşıyor. Ve hakeV.ik.ieri önemi onlara veriyoruz. "* (Fidel Castro. Angola Savaşı ve Ochoa Davası, s.71) diyor.

Kapitalizmin kirli ilişkilerinde ihanet, korkaklık, teslimiyet, bencillik, kendi yaşamı ya da çıkarları için ülkesini, halkını, hatta ailesini, sevdiklerini satmak önemsizdir. Kapitalizmin düzeninde rüşvet, yolsuzluk, yalan, hile olağandır. Disiplinsizlik, rehavet, tembellik yüzünden insanların yaşamını tehlikeye atmak sıradandır. Kozlu'da, Yeni Çeltek'te, Erzincan'da yüzlerce insanın "kaza" denilerek katledilmesinin sorumluları, düzenin mahkemelerinde en basit suçlardan yargılanırlar. Hatta katliamda en ağır sorumluluğu olanlar çoğu kez yargı organları karşısına dahi çıkmazlar. Oysa bu suçların hiçbiri devrimci adalet için ne sıradandır, ne de önemsizdir. Castro'nun deyimiyle onlara gereken önem her zaman verilir, verilmek zorundadır. Korkaklığın mubah sayıldığı yerde cesaretin, bencilliğin mubah sayıldığı yerde özverinin, dağınıklığın mubah sayıldığı yerde disiplinin fazlaca bir değeri yoktur. Kapitalizmin insanı çürüten ve her türlü pisliğini taşıyan bu ve benzeri zaaflara gösterilecek "hoşgörü"; çekilen binlerce acıyla, onlarca şehitle, yılların emeği've özverisiyle yaratılan değerleri yıpratma, mücadele geleneklerinin altını oyma anlamına gelecektir.

Halka, devrime, devrimcilere, zarar vermek "suç"tur. Devrimci adalet burada hassas adalet terazisiyle iş başındadır. "Kimse"nin devrime zarar verebilmek, yani "suç" işleyebilmek gibi bir ayrıcalığı olamaz. Devrimci adalet açık, dürüst ve adildir. Devrimi bir gerçekliğe dönüştürme iradesi taşıyan devrimciler açısından, devrimin çıkarlarına zarar verebilecek her türlü davranıştan titizlikle kaçınmak daha özel bir öneme sahiptir.

Şüphesiz kapitalist toplumun pek çok zaafını da bünyemizde taşıyor, bunları mücadele içinde aşmaya, kapitalizmin kirinden, pasından arınmaya çalışıyoruz. Sorun, düzenin ürettiği haksızlıklar, adaletsizliklerle savaşırken, kendi hata, eksik ve zaaflarımıza yaklaşımımızın ne olduğudur. Kendi hata, eksik ve zaaflarını "tespit" etmenin ötesinde bir yaptırım taşımayan bir yaklaşım, giderek o hata, eksik ve zaafların meşrulaşması sonucunu doğurur. Böylesi bir yaklaşımla eğitmek-dönüştürmek ve yeniden devrime kazanmanın mümkün olamayacağı açıktır. Yaratılanları yıpratmaya başlayan, yani "suç" kapsamına giren her davranışın, yarattığı maddi-manevi tahribata denk düşen bir yaptırım yani "ceza" ile karşılanması devrimci adalet anlayışının bir gereğidir.

Ceza kavramını eğitmek-dönüştürmek-kazanmak değil, intikamcı bir mantıkla ve otoritesini sağlamlaştırma, kendi adaletsiz düzenini koruma amacıyla ele alan burjuva adalet, mekanik-katı kurallara sahiptir. Uygulanacak cezada işlenen suçun niteliği, verilen zarar, yaratılan tahribatın boyutu, suç işleyenin konumu, suçun işlenmesinde objektif ve sübjektif faktörler, suçu işleyenin kendini aşma, hatalarını düzeltme, savaşı sürdürmedeki irade ve kararlılığı, mücadelenin boyutu, yaşanan sürecin özgünlükleri gibi bütün faktörlerin bir arada ele alınıp değerlendirilmesi, yargılama sonucu adaletin bütün sonuçlarıyla gerçekleşmesi, toplumun ve bireyin vicdanındaki tahribatın giderilmesi özellikleri ile devrimci adalet, bütün adalet anlayışlarından ayrılır.

Devrimci adaletin eğitme-dönüştürme sonuçlarına ulaşabilmesi, yani kişinin "kendini yeniden yaratma"yı başarabilmesinde, "suç" işleyen konumundaki kişinin çabaları belirleyicidir. Kapitalist toplumun yozlaşmış, kişiliksiz, bencil "bireyine alternatif "sosyalist insan", kendi hata, eksik ve zaaflarını sorgularken, karşılaştığı yaptırımı değerlendirirken, kendisini bütünün bir parçası olarak görebildiği, kendi durumu ile bütünün çıkarlarını birleştirebildiği ve bütünün tamamlayıcısı olmayı başarıp zenginleştirebildiği ölçüde kendi kişiliğini de geliştirip, zenginleştirebilecektir. Kendisini bütünden koparıp "özgünlükler" yaratarak ayrıcalık elde etmek isteyen bir insanın sağlıklı bir sorgulama ile hata, eksik ve zaaflarını bulup aşması, kendini yeniden yaratması mümkün değildir. Kuralları ve ilkeleri kendi tavırlarına göre değil, kendi tavırlarını kural ve ilkelere göre devrimin adaletinde tartamayan birinin kendisini dönüştürmesi ve yenilemesi mümkün değildir.

Devrimci adaletin gerçekleşebilmesi için önemli bir sorumluluk da topluma düşmektedir kuşkusuz. Suç işleyen kişinin olumsuzluklarını "meşrulaştırıcı" bir yaklaşım tarzı kadar, "aşağılayıcı" bir yaklaşım tarzının da eğiticilikten yoksun olduğu tartışmasızdır. Sorun, çürüyen yanların kesilip atılmasında tavizsiz olunurken, olumlu yanların geliştirilmesi ve olumsuzlukların olumluya dönüştürülmesinde sorumluluk hissetmek, bu sorumlulukla kazanmaya yönelik yaklaşmaktır. Cömertlik devrimci adaletin mayasında vardır. Ve devrim, kendi itibarını tehlikeye atmamak koşuluyla her zaman cömert olmuştur. Ama sert olmaya zorladığı koşullarda da bu değerleri ve gelenekleri yaratmak için canlarını verenlerin, işkencelerde, zindanlara baş eğmeyenlerin hakkı için hiç çekinmeden sertliğini gösterecektir.

SORUŞTURMA

İki hukuk, iki adalet

Burjuvazinin hukuku insanca olanı, güzel olanı, direneni boğmak, yok etmek hukukudur.

Başbakandan uygulayıcı katillere kadar hepsi katliamlarını açıklamak için kendilerine Anayasanın 17. Maddesini kalkan yapıyorlar 17. Maddede "Herkes yaşama hakkına sahiptir:... Kişinin vücut bütünlüğüne dokunulamaz... Kimseye işkence ve eziyet yapılamaz..." diye yazıyor. Buraya kadar insan haklarını savunuyor 17. Madde. Ama bir cümle sonra infaz ve katliamlara dayanak yapılıyor ve yazdıklarıyla birlikte insan haklarını kurşuna diziyor. Çünkü 82 Anayasası'nın bu maddesi "... Zorunlu durumlarda meydana gelen öldürme fiilleri, birinci fıkra hükmü dışındadır." diye bitiyor.

Onların katliamlarını içine sığdırdıkları hukuk işte 12 Eylül'ün öldürmeye ve katliama dönük bu hukuk sistemidir. 12 Eylül'le yürütme, yasama ve yargının ilişkisi her dönemde cunta yöntemleri, açık faşist uygulamaları olanaklı kılacak bir biçimde yeniden düzenlenmiştir. Çıkarılan DGM, pişmanlık, polis vazife ve selahiyetleri, sıkıyönetim, işgüvenliği yasaları hep son tahlilde katliamları, zulmü, sömürüyü, hukukun içine sığdırabilmek içindi.

Katliam politikalarının mimarları, katiller, bir de devrimci hukukun terazisine koyun kendinizi. Devrimci adaletin terazisi cezanızı tartacaktır.

İNSAN HAKLARI

"İfade vermemişse, demek ki işkence yapılmamış"

Yer: *Elazığ Emniyet Müdürlüğü.*
Tarih:*; 1991in 29 Nisan'ı.*

İşkencecilerin elinde direnen iki "sanık" var. Metin Yavuz ve Ahmet Güder.

İki devrimci susuyorlar. İşkenceciler çaresiz komplo hazırlıyorlar. Güder adına M.Yavuz'u suçlayan bir ifade hazırlıyorlar. Ve elbette böylesi bir ifadeyi Güder'e imzalatamayacakları için de bu işi kendileri yapıyorlar.

Delilleri (!) yeterli gören sorgu hakimliği ikisini de tutukluyor. Güder ilk duruşmada imzanın kendisine ait olmadığını söylüyor. Adalet Bakanlığı Adli Tıp Kurumu fizik grafoloji bölümünün verdiği 27.11.1991 tarihli rapor bunu kanıtlıyor: "İnceleme konusu 12 Mayıs tarihli tutanağın 3. sayfasında Ahmet Güder'e atfen atılı imzanın Ahmet Güder'in eli ürünü olmadığı sonucuna varılmıştır."

Raporun bunu kanıtlaması Erzincan DGM'yi etkilemiyor. '91-143 esas sayılı kararında "Ahmet Güder'in ifadesindeki imzanın kendisine ait olmadığı tepsit edilmişse de..." diyerek Metin Yavuz hakkında 12 yıl 6 ay ağır hapis cezası veriliyor.

Erzincan DGM'nin bu kararının gerekçesinin bir yerinde şöyle yazılıyor: "Sanık Metin Yavuz tabanca ve yer gösterme tutanağını bir komiser ve 7 polis huzurunda imzadan imtina ediyorum diyerek imzalamamıştır. Bu tabancanın bulunması polis tarafından düzenlenmiş ve sanıklara kabul ettirilmek istenmiş olsa, baskı ve komplodan bahseden sanıklara herhalde zor ve baskıyla böyle bir ifadenin imzalattırılması gerekirdi."

Ama aynı savcı, aynı hakim başkalarının ifadesinin, imzasının alınmış olmasını emniyette baskı yapıldığının açık kanıtı olarak görmüyor. İşlerine geldi mi işkence altında alınmış ifadelerle insanları yargılayıp mahkum ediyorlar, işlerine geldi mi de ifade vermedi diye yargılayıp mahkum ediyorlar.

Yarım katrilyonluk bütçe

Devlet bütçesi bıçak sırtında

Önüne gelen dosyayı elinin tersiyle itiverdi... Suratı asılmış, yüzü buruşmuştu. Belli ki, çok sinirliydi. Ortalık vızır vızırdı. Bakanlar, başbakan yardımcısı, maliye ve ekonomiden sorumlu yüksek bürokratlar, hepsi bir aradaydı. Herkes bir şeyler söylüyor, o gün rakamlardan başka bir şey konuşulmuyordu. Elbette bu telaş boşuna değildi. 1993 yılının bütçesi hazırlanıyordu.

Belli ki, Demirel, bu hazırlıklar sonucunda ortaya çıkan tablodan memnun kalmamıştı. Devlet bütçesi ne umulana ne vaatlere uyuyordu. Bunu Demirel de, ellerini iki yana açarak, adeta 'elimden ne gelir ki' dercesine açıkça itiraf ediyor: "Sağlam bütçe yapacağım, ama yapamıyorum. Neden yapamıyorum?.. Çünkü, gelirin % 65'i personel masraflarına, % 20'si de borç faizlerine gidiyor. Türkiye'nin sorunu bu. (...) Gelir ve gider arasında 32 trilyonluk fark var. Yol, su, liman, altyapı yapılacak. Para yok."

"Huysuzlaşan" bütçenin iki yakasını üst üste koymak bir yana, yakalar tutulamıyor bile.

BÜTÇE ARAPSAÇI GİBİ

Hükümet kurulduğunda, enflasyonu 500 günde % 10'a indireceğini söyleyen Demirel, şimdi yeni bütçede bu hedefi iki - yılda % 47 olarak kabul etti. iktidarın kamuoyuna lanse ettiği bütün hedefler altüst oldu. 1992 bütçesinde öngörülen hedeflerin bile hiçbiri tutturulamamıştı. 207 trilyon 880 milyar olarak hesaplanan bütçede, 32 trilyonda tutulması amaçlanan açık, daha yılın dörtte üçünde 30 trilyonu aşmış ve yıl sonuna kadar 40 trilyona bana mısın demeyeceğinin sinyallerini vermişti. % 52 olarak esas alınan enflasyon hedefi ise, devletin isteğine endekslenen resmi istatistiklerde bile ortalama % 67.7 olarak açıklanmıştı. Kamu finansman açığının kapatılmasına ilişkin konulan hedeflerin ise yanına bile yaklaşılamamıştı. Kamu finansman açığının milli gelire oranının %14.4'ten yıl sonunda % 8.8'e indirilmesi ise, hayalden öteye gidememişti. Yüksek Planlama Kurulu bile bunu "Bu oran bu yıl % 13'te kalsa başarı olur" şeklinde açıkladı. Bütçenin en büyük gelir kalemi olan vergi tahsilatında ise tam bir hayal kırıklığı yaşanmış, hedeflenen yaklaşık 140 trilyonluk verginin ancak 81 trilyon lirası toplanabilmişti.

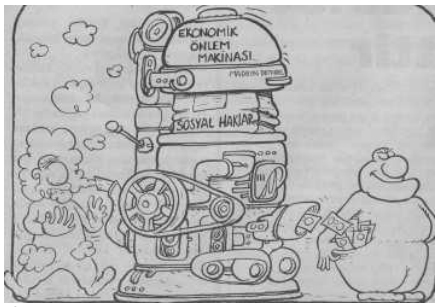

Sonuçta iktidar bütçeyi yola getirememiş, tek çare olarak bütçe üzerinde kalem oynatmaya başlamıştı. Ama nereye kadar.

EKONOMİ KAĞIT ÜZERİNDE DÜZELMEZ

Demirel'in deyişiyle politika "çare bulmak" olduğuna göre, onlar da "çare"yi buluverdiler... Aslında bu "çare" bilinmeyen *bir* şey değildi. Yıllardan beri hemen her iktidarın sıkıştığında başvurduğu bir yöntemdi. Bu kez de farklı olmadı. Emir bakanların başından geldi: "Açığı küçültün." Hal böyle olunca kollar sıvandı, hesap makinelerinin eksi haneleri hızla çalışmaya başladı. Her şey kamuoyuna açıklanacak bütçedeki rakamların, hükümet vaatlerine uygun olması içindi. Bütçe açığını küçültmek için, yaklaşık 60 trilyon lira olan iç borç faizleri ödeneğinden 8 trilyon lira, 25 trilyon liralık KİT transfer ödeneğinden 5 trilyon lira, devlet iştirak giderleri ödeneğinden de 2 trilyon lira, fazlaca düşünmeye gerek duyulmadan tırpanlanıverdi. Gider kalemlerinde de, fonlardan bütçeye 5 trilyon lira aktarılması ihmal edilmedi.

Şimdi biraz rahatlamışlardı. Gerçi kağıt üzerindeki bu hesap 1993 yılına uymayacaktı, ama o kadar kusur kimde yoktu ki...

CİLASI DÖKÜLEN SENARYO

Bütçedeki rakamlar iş olsun diye aşağı çekilmemişti. Sonuçta, bunun da acısı halktan çıkacaktı, istatistikler üzerine yapılan ayak oyunlarının tek amacı, belini doğrultamayan düzenin, halkı biraz daha fazla sömürerek yaşamasını sağlayabilmesidir. Yapılan hesaplamaların başka bir anlamı yoktur.

KİT'lere bütçeden yapılan yardımın azaltılması, bu kuruluşların finansman dengesini sağlayabilmek için ürünlerine sürekli ve yüksek oranda zam yapması; enflasyon ve büyüme hedeflerindeki kalem oynatışın vergi oranlarını artırması, KİT açıklarının aşağı çekilmesi, işsizlik oranının yükselmesi, kamu toplu sözleşmelerinde ücret artışlarının frenlenmesi, bütçe açığını finanse edebilmek için de Merkez Bankası'nın karşılıksız para bası gerektiği, bunun da fiyat artışlarını hızlandıracağı bilinmeyen bir şey değildir. Nitekim bu gerçeği bir yanıyla inönü "Bütçede tüm kalemler % 100'ün üzerinde artmış, sadece personel harcamaları % 58. Hani biz memurlara, çalışanlara enflasyon üzerinde zam verecektik." diyerek dile getiriyor.

iktidar kurallarını önceden ve kendi koyduğu zalim bir oyunu sürdürmek istiyor. Ancak bütün çabasına rağmen, talih yıkılması kesin olan düzenin yüzüne bir türlü gülmüyor. Her yalanı sonuçta sırtına saplanan bir bıçak gibi onu sarsıyor. Çünkü halk alnına yazılmaya çalışılan yazının, kendisini ezmesine izin vermiyor.

Enflasyon ateşten gömlek

Demirel Yüksek Planlama Kurulu toplantısında yaptığı bir konuşmada, ekonomik güçlükler içinde olan bir ülkede demokrasiyi ayakta tutmanın zor olduğunu anlatırken, "Türkiye'de enflasyon siyasi bir olay değildir. Ülkenin iyi idare edilmediğinin bir delilidir." dedi.

Demirel böylece enflasyona eşine rastlanmayan bir "tanım" getirmiş oldu. Aslında bunun bir demagoji olduğunu kendisi de biliyor, ama çaresizlik insana böyle olmayacak işler yaptırıyor. Doğrudur, enflasyon siyasi bir olay değildir ve sadece ülkenin iyi idare edilmediğini değil, düzenin de iyi bir düzen olmadığını gösterir. Çünkü enflasyon zaten düzenin bir ürünüdür.

Bugün iktidar yaşadığı ekonomik ve siyasi kriz karşısında elini ayağına dolaştırmaktan başka ne yapacağını bilemiyor... O yüzden de, bir dediği bir dediğim tutmuyor. Bir "Enflasyonun yıl sonu hedefi % 55'tir." diyor; bir "Akşamdan sabaha enflasyonu çıkarmak da indirmek de mümkün değildir." diyor... Sonuçta da, "kimsenin enflasyonu düşüremeyeceğini" kabul ediyor. Bir tek "enflasyonu düşüren de çıkaran da Allahtır" demediği kalıyor.

On beş trilyonluk yolsuzluk saptandı

GÖTÜREN GÖTÜRENE

Devlet Bakanı Orhan Kilercioğlu, bugüne kadar ortaya çıkarılabilen 102 yolsuzluk ve usulsüzlük olayının devlete olan parasal maliyetinin 15 trilyon lira olduğunu açıkladı Ayrıca 39 kamu kuruluşunun hesaplarının ise şimdiye kadar hiç denetlenmediği orta ya çıktı. Tabii bunlar "tespit" edilebilen ve açıklanan rakamlar. Kilercioğlu, ayrıca, be lirlenen bu yolsuzluk dosyalarına ilişkin dava açmanın da zor olduğunu söylüyor. Bili yoruz!.. Altın yumurtlayan tavuğun kesilemediğini", elli küsur yıldır yaşayarak gördük

Ülkemiz sadece yokluklar, yoksulluklar değil, bir de 'yolsuzluklar' ülkesidir... Bakmayın onların seçim öncesi "Yolsuzluk yapanlara nefes aldırmayacağız" dediklerine. Onlar bugün söyler, yarın unutur... Burjuva politikasının altın kuralıdır bu... Onları ilgilendiren "yolsuzlukların önlenmesi" değil, insanların kandırılmasıdır. "Devlet malı deniz" diyenlerin yolsuzluğu, hırsızlığı, sömürüyü iş edinenlerin, yolsuzluğu önlemeye değil, yolsuzluğa yol vermeye ihtiyaçları vardır.

Burjuvazi ahlakını üniversitelere de taşıyor

İstanbul Teknik Üniversitesi nin Taksim'de bulunan Mimarlık Fakültesi, ya da çok daha iyi bilinen adıyla Taşkışla binası üzerinde yıllardır türlü dolaplar çevrilip duruyor. Otel tekelleri Taşkışla'ya göz koymuş durumda. Bazıları ise, anti-faşist direnişin izlerini hala duvarlarında taşıyan bu binayı borsa haline getirmeyi planlıyor.

Bu projeler tartışılırken, her yıl çeşitli fuarlara sahne olur Taşkışla. Geniş koridorlarında emperyalist tekellerin ve uzantılarının pavyonları açılır.

Geçtiğimiz günlerde Taşkışla tam da bu türden pavyonlara sahne oldu. "1. Yatak Odası ve Aksesuarları Fuarı", Mimarlık Fakültesi Dekanı Mete Ünügür'ün fakülteyi haftalığı 125 milyon liraya kiraya vermesiyle açıldı. Taşkışla'nın geniş koridorları, açılan "pavyon"larda yatakların üzerine uzanıp objektiflere sırıtan yarı çıplak mankenlerle dolup taştı. Hem de yanlarında çeşitli cinsel "araç ve gereç"lerle. Elbette şaşıracak bir şey yoktu. Bu ülkenin emperyalist kültürle işlenmiş burjuvazisi, otomobil pazarlarken bile cinselliği kullanmıyor muydu?

Ancak Dekan Mete Ünügür, yine de rahatsız oldu. Tabii ki yarı çıplak mankenlerin okul koridorlarında boy göstermesinden değil; cinsel "araç-gereç"in açıkta sergilenmesinden rahatsızdı Ünügür. Organizatörle anlaşmalarında "âksesuarlar"la ilgili bir hükmün olmadığını söylüyordu. Bunun için *de* bir anda polis çağırıverdi. Polisler gelip tutanak tuttular. Çıkıp giderken de sergilenen eşyalardan biraz numune almayı unutmadılar. Böylelikle, çarpık kapitalist bir ülkenin çarpık burjuvazisinin ahlak anlayışı (daha doğrusu düşkünlüğü), Manukyan'ın lüks batakhanelerinden üniversite koridorlarına, oradan da işkencecilerin evlerine taşındı.

Hepsini kutlarız. Taşkışla'yı çevirmek istedikleri otelin nasıl bir yer olacağım daha şimdiden layıkıyla göstardikleri için değil yalnızca. Kendi çürümüşlüklerini artık fakülte binalarında bUe ortaya koyabilme cesareti bulabildikleri için.

Üniversitede porno

Fakültede yıkılı odun fuarına cinsel gereçler de katılacak mıydık Karşılık

Üniversitede "Şişme kadın" sıkıntısı

İTÜ Taşkışla Konferans salonu'nda "1. Yatak Odası ve Aksesuarlar Fuarı"nda yer almak, Alternatif İthalat ve Pavyon Fuarı'na da yıkılmak hakkıdır. İTÜ'yü karışmak, Dekan Mete Ünügür'ün fakülte binalarına bakan ve katılımcıyı ortaya koyabilmesi ve "Standon kadınlar" alanda derhal kaldırılmalıdır. "Standon kadınlar"ı, Prof. Dr. Mete Ünügür

Eğitim tüccarlarının, kontrgerilla şeflerinin, burjuva politikacılarının katılımıyla yapılan üniversite açılışlarından sonra, üniversite bahçeleri, kantinleri üniversitelilerin katıldığı gerçek açılışlara tanık oldu. Bu öğretim yılının gerçek hedefleri, öğrencilerin talepleri açılışlarda konuşuldu. Yeni bir öğretim yılı, yeni bir mücadele yılı demekti. Tüm okullar ve öğrenci dernekleri tek bir noktada birleştiler: "Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz"

Öğrenciler Türkülerle Halaya Durdu

"Şimdi Sesimizi Şenliğimizde Yükseltelim!" İÜ Avcılar Kampusü'ndeki şenlik böyle açıldı. Avcılar öğrenci derneklerinin düzenlediği şenlikte konuşmacılar "hoşgeldin" pankartı önünde, kendilerinden başka kimsenin değinmediği sorunlarını anlatarak, bunların çözümü için gerekli adımların ancak öğrenci dernekleri çatısı altında verilecek mücadeleyle atılabileceğini vurguladılar. Şiirlerin okunup, halayların çekildiği şenlikte Grup Kutupyıldız'ı türküler söyledi. "Soner'ler Hüsamettin'ler Yaşıyor"du sloganlarda. Soner'ler Hüsamettin'ler onların yanında, onlarla açılıştaydılar. "TC Namlusunda Kurşun Olmayalım" diye seslenildi öğrencilere. Gençliğin kirli savaşta işi yoktu.

Dicle Üniversitesi'nde Şenliğe Saldır.

TÖDEF Kürdistan Koordinasyonu'nun Türkçe ve Kürtçe yazılmış "Üniversitemize Hoşgeldiniz" pankartı altında yüzlerce öğrenci yeni bir öğretim yılına başlıyor.

Tıp Fakültesi Öğrenci Derneği'nin düzenlediği alternatif açılışta Kürdistan öğrenci gençliğinin talepleri, sorunları ve mücadelesi dövizlerde okunuyordu. "Öğrencisiz Resmi Açılışlara Hayır", "Kahrolsun Kontrgerilla", "Paralı Eğitime Hayır", "Har(a)clara Hayır".

Egemenler saldırdılar. Önce Rektör Yardımcısı Mehmet Ali Taş payını aldı saldırıdan. Otuz öğrenci gözaltına alındı. Polisler her tarafı kırıp döktüler. Kendini savunmaya çalışırken okulun 2. katından düşen bir öğrenci ağır yaralandı.

İstanbul öğrenci derneklerinin, "15 Ekim 1992 günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Oditoryumunda yapacakları merkezi alternatif açılış şenliğine okul idaresi izin vermedi. Kontrgerilla şeflerine kapılarını ardına kadar açanlar, İTÜ Taşkışla'yı "1. Yatak Odası Fuarı" adı altında, "pavyon"a çevirenler, öğrencilerin şenliğine sıra geldiğinde üniversite binalarının kapıları kapattılar.

Üniversitelerde açılış şenlikleri

Bu coşku ve dayanışma, oligarşinin temsilcilerinin açılışlarında yoktu.

Öğrenci gençlik, demokratik üniversite mücadelesinde yasal olanakları zorladı, ama hiçbir zaman icazet dilenmedi. Okullar her sefe-rinde öğrencilerin meşru temelde yaptı lan şenliklerle açıldı. Bu kez de öğrenci gençlik icazet dilenmeyecek, her okulu birer şenlik alanına dönüştürecektir.

DLM K'lıların protestosu

"Dayağa Hayır". İktidara, sistemin kendisine bir "hayır" da liselilerden. İstanbul Demokratik Lise için Mücadele Komiteleri (DLMK) 12 Ekim'de Avcılar İnsa Lisesi önünde dayaklı eğitimi protesto ederek özgür, demokratik ve bilimsel bir eğitim taleplerini dile getirdiler. Mesajlarını dövizleriyle dile getiren DLMK'lı öğrenciler gösterilerini bir basın açıklaması okuyarak bitirdiler.

"Çocuklarımız silah gölgesinde okuyor"

İstanbul'un göbeğinde, her türlü lüksün mevcut olduğu semtlerin arasında iki ilkokul; Hacı Mehmet Şalgama ve Dumlupınar... Bu okullar polisin 21 Haziran'da Küçükarmutlu'ya yaptığı baskından sonra işgal edilerek karakol haline getirildi. Şimdi okullarda elleri tetikte, makineli tüfekli onlarca polisle, öğrenciler iç içe yaşıyor.

Armutlu halkı aylardır bu işgali kırmak için mücadele ediyor. Halkın çeşitli kesimleri Armutlu halkını yalnız bırakmıyor. Geçtiğimiz günlerde de eğitim emekçileri bu işgale son verilmesi için EĞİT-SEN 3 No'lu Şube'de 4 Ekim günü yapılan toplantıda, okullardaki polis işgalinden öğrencilerin yanı sıra eğitim emekçilerinin de büyük ölçüde etkilendiklerini, bunun öğrenim özgürlüğüne de, insan haklarına da bir saldırı olduğu vurguladılar. Ayrıca haberdar olduğu halde Sarıyer İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün bu konuda hiçbir şey yapmadığını açıkladılar.

Toplantıya H. Mehmet Şalgama İlkokulu'nda okuyan çocuklanıyla birlikte katılan Mualla Saçak "Çocuklarımız silahların gölgesinde okuyor. Polisler çocuklarımıza terörist gözüyle bakıyorlar." diye konuşurken, Armutlu'da polislerin çocuklarla bile çalışmalı halde olduğunu açıklıyordu. Aynı okulda öğretmenlik yapan İsmail Hazar da "Bizler eğitim yapamıyoruz. Çocuklar korkuyorlar, okula gelmek istemeyenler dahi var." diye anlatıyordu. Çocuklar ve polis. Eğitim ve işgal. Özgürlük ve ona düşman çeteler. Armutlu'da düzenin el uzattığı her şey gibi onlar da Armutlu'daki işgalin bu boyutunu gözler önüne serdiler. Bir kez daha görüldü ki, iktidarın Arvutlu'daki saldırısı tüm Armutlu halkına yöne.iktir. Oturma hakkından öğrenim hakkına kadar Armutlu halkının her şeyi gaspedilmeye çalışılmaktadır.

HÜKAD kuruldu

Ankara (Mücadele)- Grup Ekin'in türküleri yükseliyor, halaylar çekiliyor Altındağ'da. Bir dernek daha mevzileniyor demokrasi

mücadelesinde. O bölgede 12 Eylül sonrası açılan ilk dernek burası.

Yolları, suları olmayan, sürekli yıkımlarla karşılaşan Hüseyin Gazi halkı sorunlarının çözümü için bir araya geliyor. 11 Ekim'de açılan HÜKAD (Hüseyin Gazi Kültür Araştırma ve Yardımlaşma Derneği) birlikteliğin güzelliğini paylaşmak için toplanan insanlarla dolu."Devrimcilere sahip çıkacağız. Mücadelelerinde biz de varız." diyen Hüseyin Gazi halkı, HÜKAD çatısı altında birleşip örgütlü mücadeleye daha güçlü hazırlanıyor.

Memur hareketinde ilkeler, cesaret, kendine güven

Yılın her ayı "Temmuz'dur

Mücadelede tereddüte, uzlaşmaya, yumuşamaya, başkalarından beklemeye yer yoktur. Kazanmak isteyen mücadele etmek ve kendi gücüne güvenmek zorundadır. Bütün kazanan örnekler bu yolu izlediler.

İktidarın vaatleri doğrultusunda zorlanması ve Temmuz döngüsünün aşılması yönünde yeni bir adım olan 7 Ekim'deki eylem sürecini işte bu açıdan gözden geçirmek gerek. Çünkü Kamu Çalışanları Platformunun 7 Ekim'deki eylemleri pek çok noktada geriliği, dahası tutarsız, istikrarsız, kararsız bir görünümü ortaya koydu.

Ocak-Temmuz döngüsü memur hareketinin aşmak zorunda olduğu bir süreçtir. Ve bu süreç ancak "kendine güven" temelinde yükselen ve mücadeleyi uzun bir sürece yayan bir çizgiyle aşılabilir.

Balonlar Neyin Göstergesi?

Eylemler için 14 memur sendikası bir platform oluşturmuştu. Ama 7 Ekim'de meydanda üç-dört sendikanın dışında hiçbiri yoktu. Biçim olarak da kamu emekçileri önceki eylemlerinin gerisine düştüler. Balonlar bu istikrarsızlığın, geriliğin bir göstergesi oldu. Hatta izmir'de polis kararsızlık karşısında memurlara balonları uçurtmadığı gibi coplayarak dağıttı. İktidarın hak gasplarıyla, sürgünlerle baskılarını artırdığı bir noktada geliştirilen ve geliştirilecek eylemler buna uygun olmalıdır. Oysa 7 Ekim eylemleri bir "yasak savma" noktasını aşamamıştır. İşi geçiştirme noktasında bile "başarı"lı olamamıştır.

Kararsızlık 7 Ekim'den sonra da sürdü. Yer yer ciddiyetsizlik boyutuna ulaştı. 4 Ekim'de yayınlanan "Kamu emekçilerine açık mektup"ta, 10 Ekim için Türkiye çapında kitlesel basın açıklamaları kararı da vardı. Ne var ki, eyleme iki gün kala platforma katılan bir sendikanın başkanı gerekçe göstermeksizin eylemin yapılmayacağını açıkladı. "Kitleset" bazı sendikalar ise bunun için zaten hiçbir çalışma yapmadılar. Sonuç; kitleye duyurulmuş bir eylemin birkaç kişinin keyfi tutumuyla yapılmayabildiği bir "platform" tablosu ortaya çıkardı.

İlkeli Birlik İlkeli Mücadele

Kamu emekçilerinin sendikalara sıcak bakmaya başladığı bir zeminde onların güvenini sarsıcı, karar alıp yapmama, eylemleri sulandırma, geriye çekme gibi tutumlar, kamu emekçilerini mücadeleden uzaklaştırma tehlikesini de beraberinde getirecektir.

Kendimize güvenmeliyiz. Sorun doğru politikanın sahibi olmak değil, bunları hayata geçirebilecek güven ve iradeye sahip olmaktır. Devrimci memurlar bu doğrultuda gereken inisiyatif ve atılganlığı gösterdiğinde, memur hareketinin bugün karşı karşıya olduğu sorunları, dezavantajları aşmak işten bile değildir. Çünkü bunun zemini vardır. Kamu çalışanlarının sendikalarının birliği bu noktada öne çıkıyor, bu bir gerekliliktir. Ancak mücadele çizgisinde olduğu gibi, bu noktada da ilkeli olmak önemlidir. Bugüne kadar sürecin önünü tıkayan politikaların, tavırların özeleştirisi sağlıklı bir birlik zemini için zorunludur. Kitleselliğin önünü açacak olan da ilkeli olmaktır. Kendimize, kamu emekçilerine güvenmeliyiz.

Memur hareketi önündeki, yanındaki tüm engelleri aşarak ilerleyecektir. Başarımızı, reformizme kayan ve hükümetten hak bekleyen sendikaların başarısızlığı üzerine değil, kendi politikamız doğrultusunda atacağımız adımlara sağlamalıyız.

Mersin belediye işçileri:

"Kimse güçsüz olduğumuzu sanmasın"

Mersin Belediyesi'nde çeşitli hizmet bölümlerinde çalışan işçilerin toplu sözleşmeden doğan haklarının iki aydır gasp edilmesi üzerine başlattıkları eylemleri işverenin gerilemesi üzerine sona erdi.

İşçiler 2 Ekim'de maaş yerine "avans" verilmek istenince 6 Ekim'de vezne eylemiyle hakları için mücadeleyi başlatmış; 7 Ekim'de viziteye çıkarak, 8 Ekim'de de ücretlerinin ödenmesi istemini içeren dilekçeleriyle Makine İkmal Müdürlüğü'ne yürüyerek mücadelelerini bir adım daha ileri taşımışlardır.

Eylemlerini sürdüren işçiler 9 Ekim'de tekrar vezne eylemi yaptılar. BEL-DER'li işçiler eylemler sırasında dağıttıkları bildiride, "Bizleri sadaka isteyen birer dilenci yerine koyuyorlar. Güçsüz olduğumuzu, midedeen düşündüğümüzü kimse sanmasın. " diyerek gereken yanıtı verebilecek güçte olduklarını belirttiler.

12 Ekim Pazartesi günü eylemlerini sürdürme kararlılığında olan işçiler, bu tavırlarıyla işvereni masaya oturtabildiler. Görüşmeler sonucu Eylül maaşıyla ikramiyelerin bir kısmının ödenmesi üzerine eylemlere son verildi. Kısmi bir çözüm de olsa, sonuç mücadelenin sonucudur.

BEL-DER'lilerin dediği gibi işçiler güçlüdür. Bu gücü harekete geçirebildikleri ölçüde kazanan hep işçiler olacaktır.

İşçiler güçlerini birleştirip harekete geçebildikleri ölçüde güçlüdürler. Bu güç, hakların kazanılıp korunmasında belirleyici bir öneme sahiptir.

Silifke Belediyesi'nde Direnen İşçiler Kazandı

Belediyeden atılan işçilerin bir kısmının 1 Ekim'de başlattığı açlık grevi, 4 maddelik taleplerinin kabul edilmesi üzerine bitirildi. BEL-DER, Liman-İş, Selüloz-İş üyelerinin de aktif olarak desteklediği açlık grevi sonucunda yapılan anlaşmayla işçiler, ücretsiz izin haklarını ve yeniden işe alınmalarını sağlayarak, direnerek kazanmanın yeni bir örneğini verdiler.

■ ■ ■

Elazığ ve Bursa İlçe Seçim Kurullarının Yeni Görev Alanı; EĞİT-SEN Kongreleri

Elazığ ve Bursa'da yapılacak olan EĞİT-SEN kongreleri ilçe seçim kurullarının kararlarıyla polis tarafından engellendi. Elazığ EĞİT-SEN Başkanı Cafer Demir yaptığı bir basın açıklamasıyla olayı kınarken, Bursa'da da memurlar 10 Ekim günü Merkez Postanesi önünde bir basın toplantısı düzenleyerek bu keyfi uygulamayı protesto ettiler.

■ ■ ■

Bursa ve Adana'da Memurlardan Milletvekillerine Mektup

İktidarın memurlara yönelik vaatlerim gerçekleştirmemesini protesto eden Bursa ve Adana'daki kamu emekçileri, 450 milletvekiline mektup göndererek tepkilerini ve taleplerini dile getirdiler. Mektup gönderme sırasında bir de basın toplantısı yapan kamu emekçileri, meşru talepleri doğrultusunda kamuoyunun desteğim istediler.

■ ■ ■

Malatya EĞİT-SEN 1. Olağan Kongresi

EĞİT-SEN Malatya Şubesi 3 Ekim'de birinci kongresini yaptı. Üç yüze yakın üye ve çağrılının katıldığı kongrede, seçimlere iki liste katıldı. Genel olarak sönük geçen kongrenin en anlamlı yanlarından biri, daha önce katledilen öğretmenlerin kongrenin şeref konuklan ilan edilmesiydi. Kongrenin sonunda bir konuşma yapan Burhan Konakçı, "Hakların ancak mücadeleyle kazanılacağının artık kanıtlandığımı, Memuruz Haklıyız Kazanacağız şiarının daha da yükseltilmesi gerektiğini" vurguladı.

BEM-SEN Ankara Şubesi açıldı

Uzun süredir Ankara'daki her devrimci muhalefet eyleminin içinde yer alan BEM-SEN'li memurlar, kendi şubelerini açarak mücadelede bir mevzi daha ileriye atıldılar.

Gönderilen mesajlar arasında en fazla alkışı Devrimci Sol Tutsakları'nın mesajının alması iktidarın demagojilerine bir yanıt oldu. AHS'nin 'Genel Grev' adlı oyunu,

Grup Ekin'in dinletisi açılışın coşkusuyla mücadelenin coşkusunu kaynaştırdı.

"Önemli olan sadece şubeleri açmak değil, her birinin sendikal, sınıfsal mücadelenin okulu olmasını başarmaktır." diyen BEM-SEN Yönetim Kurulunun açıklamasındaki bakış açısı, kuşkusuz Ankara'da da hayat bulacak.

Mersin liman işçileri kazandı

Mersin Liman İşçileri, işverenin haksız uygulamaları ve 105 işçiyi işten atması üzerinde 13 Ekim'de aileleriyle birlikte işyerlerini işgal ettiler. Bir gün boyunca süren kararlı direniş sonunda işveren geri adım attı, işçiler kazandı.

LİMAN İŞÇİLERİ-Vizite eylemlerinden işgaller

Mersin Liman Müdürlüğü'nün, toplu iş sözleşmesinin "Limanda Liman-İş üyesi olmayan personel çalıştırılamaz" hükmünü ihlal ederek limana yabancı işçi ve kiralık römork getirmesi limanda direnişi başlatan kıvılcım oldu.

İşveren, sendika temsilcileriyle yapılan görüşmelerde, işçilerin taleplerini kabul etmedi. 9 Ekim'de de işyerinde bulunan temsilci ve işçileri tehdit ederek römorkları devreye sokmaya çalıştı. Ancak bu girişim işçiler tarafından engellendi. 12 Ekim'de ise 150 işçi için iş akitlerinin feshedildiği söylendi. Bunun üzerine limanda çalışan bütün işçiler iş bıraktılar. İşletme müdürlüğünün önünde toplandılar ve siyah çelenk bıraktılar. 1500 işçi 13 Ekim'de aileleriyle beraber işyerini terk etmediler. "Toplu Sözleşme Ihlaline Son", "Özelleştirmeye, Taşeronlaşmaya Hayır", "İşçiyiz, Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını atarak halaylar çektiler. Samsun liman işçileri de dayanışma ve destek amacıyla 14 Ekim'de Liman Müdürlüğü'ne siyah çelenk bıraktılar. 15 Ekim'de de tam katılımla yemek boykotu gerçekleştirildi.

İşçiler eylemlerine devam ederken, işveren 14 Ekim'de geri adım atarak sendika yetkilileriyle görüştü. Görüşme sonunda anlaşma sağlandı

"Mücadele" halkların kardeşliğini ve ortak kurtuluşu savunuyor, sosyalizm mücadelesi veriyor

Yeni Ülke'nin 11-17 Ekim 1992 tarihli sayısında "Mücadele'de PKK Sendromu" başlıklı Haber Merkezi imzalı bir yazı ile hemen yanı başında M.Can Yüce imzalı "Mücadele Neyin Mücadelesini Veriyor" başlıklı bir köşe yazısı yer alıyor.

Her iki yazıda da ortak olan Mücadele'de devrimci hareketin ulusal harekete eleştirilerinin hazmedilemediğidir. Yeni Ülke, devrimci hareketin "milliyetçilik" eleştirisini sanki yeni bir şeymiş gibi gösteriyor. Oysa, devrimci hareketin bu konudaki düşüncesi 1978'den beri aynıdır ve üstelik başkaları gibi bir zamanlar karşı-devrimci görürken, şimdi tam tersi pragmatik yaklaşımlar da sunmamaktadır. M.Can Yüce ise daha ileri gidip, bu noktada Mücadele ile 2000'e Doğru arasında paralellik kurmaya çalışıyor. Bir zamanlar ulusal hareketi karşı-devrimci gören, "Apo'cü çeteler" başlıklarıyla ihbar eden ve iddianamelerin kendilerinin sıkıyönetim komutanlarına verdiği bilgilerle oluşturulduğuyla övünen Perinçek ile ulusal hareketin flörtünü (hem de arada onca ölü varken) herkes biliyorken ve karşı-devrimci Perinçekçilerin solda meşrulaşmalarını kimlere borçlu olduğu açıkken, M.Can Yüce boşu boşuna bizimle 2000'e Doğru arasında benzeşim kurmaya çalışıyor. Eğer, "milliyetçilik" eleştirileri artmışsa, bunun nedeni M.Can Yüce'nin iddia ettiği gibi bir "kampanya" olduğundan değil, ulusal hareketin mücadelesinde giderek ağırlığını hissettiren uzlaşmacı çizgidendir. Biz dostlarımıza yönelik kampanya yürütmeyiz, bizim kampanyalarımız doğrudan düşmanı hedefler ama eleştiriye açık olmayanlar, sahte "dostlar" tarafından pragmatik tarzda övülmeye alışkın olanlar, en küçük eleştiriyi dahi kaldıramadıklarından bunu kendilerine karşı "kampanya" olarak değerlendiriyor ve bundan hareketle kendi insanlarına devrimcilerle tartışmama, yayınlarını okumama; çeşitli etkinliklerinde stand açtırmama yasaklan koyabiliyorlar. Yüce ve Y.Ülke "dost ve doğal müttefik" görüyoruz değerlendirmelerinde samimi iseler Mücadele'nin eleştirilerine tahammüllü olmalıdır. Çünkü dostluk eleştiri ile birlikte yürür. M.Can Yüce, olgun olmaya çalıştığı yazısında eleştirilerimizi temellendirerek, cevap vereceği yerde yine Kemalizm, Misak-ı Milli ve "özel savaş" silahına sarılıyor. Artık Kemalizm, Misak-ı Milli ve "özel savaş" söylemleri kabak tadı vermiştir. Eleştirilerimizin özüne cevap vermek yerine bu söylemlere sarılmak bir şey açıklamıyor, devrimci hareketin "uzlaşma" eleştirilerine cevap vermiyor. Bizim Kemalist, Misak-ı Millici olduğumuz ve özel savaş yöneticileriyle paralelliğimizi ispat çabası yerine, burjuvaziyle uzlaşma ve siyasi çözüm peşinde olunmadığı bağıra bağıra açıklanmalıydı. Oysa bu nokta es geçiliyor.

M.Can Yüce bizim Kürt sorununda 70'li yılların tezlerini tekrarladığımızı söylüyor. M.Can Yüce '70'li yılların hangi tezlerim kastediyor bilemiyoruz. Kendileri açısından 70'li yılların tezlerinin bugün "bir ütopyanın peşinde koşmak" olarak değerlendirildiğini biliyoruz. Kasttettiği herhalde bugün ütopya dedikleri bu "komünizm" tezleri olmalı. Ancak bizim açımızdan böyle bir sorun yok ve bunu her zaman söyledik. Biz 70'li yıllarda da bugün de sadece ulusal sorunda değil, bütün temel konularda (devrim, örgüt, çalışma tarzı) aynı tezleri savunuyoruz, çünkü sosyalizmi, komünizmi dün de bugün de ütopya olarak görmedik, görmüyoruz. Ancak M.Can Yüce yine de insaflı davranmış. Çünkü biz sadece 70'li yılların değil, 140 yıllık bir geçmişe sahip tezleri tekrarlıyoruz. Marksizm ve onun çağımızdaki yorumu Leninizm 140 yıldır "ulusal temelde değil, sınıfsal temelde örgütlenme ve mücadele" diyor. Biz de bunu tekrarlıyoruz. Çünkü Marksist-Leninistiz ve M-L adına halkları "ulusal temelde", "milliyetçilik" temelinde örgütlemek gerektiğini savunamayız. Dün yapmadığımız bu "dönüşü" bugün emperyalizmin "sosyalizm göktü, komünizm öldü" demagojilerinden etkilenerek hiç yapamayız. Evet, Yüce aynı tezleri tekrarladığımızı söylemekle bizi eleştirdiğini, hatta suçladığını sanıyor. Ama biz bunu suçlama olarak görmüyoruz ve işçi ve emekçilerin sınıfsal temelde örgütlenip, birlikte kurtuluşunu gerçekleştiren -M.Can Yüce'ye göre- eskimiş Marksist-Leninist tezleri tekrarlamaya devam edeceğiz.

M.Can Yüce "Türkiye Devrimi" dediğimiz için bizi Kemalist ve Misak-ı Millici ilan ediyor. Kelimelerle oynayarak bir yere varmaya çalışmak bizim mantığımız olmamalı. Bu mantığa göre "Rus Devrimi" diyen Lenin ve Stalin de bir numaralı Çarcı idiler ve onlar da Çarlık Rusyası'nın savunucularıydılar. Öyle ya, onlarca ulusun ve azınlığın yaşadığı, yüze yakın dilin konuşulduğu bir emperyalist ülkede "Rus Devrimi" diye ortaya çıkmışlar, partilerine Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi adını vermişlerdi. Çarlık Rusya-sı'nın sınırları içinde yer alan halkların ortak mücadelesini ve birlikte kurtuluşunu gerçekleştirmişlerdi.

M.Can Yüce, Kemalist ve Misak-ı Millici olduğumuzu ispatladıktan sonra "özel savaş" yetkilileriyle "paralellik" gösterdiğimizi de ispatlayıp, "Ek yorum yapmaya gerek var mı?" sorusuyla taşı gediğine koyuyor.(!) Öyle ya, biz de İ.Sezgin gibi Şırnak baskınının başarısızlık üzerine reddedildiğini ve Newroz'dan sonra inisiyatifin ele alındığını söylemişiz. Tamam işte özel savaş taktiğine ortak olduğumuzun ispatı. "Ek yorum yapmaya gerek" olmayacak biçimde "özel savaş" yetkilileriyle paralellik" içinde isek, peki "ARGK gerillalarının gece, şehir merkezinde bulunan tabur ve diğer devlet kurum ve kuruluşlarına yönelik baskın sonrası sabaha karşı şehirden ayrıldığı" temelindeki ilk açıklamaları yapanlar ne oluyor? Kendilerinin de yazarları arasında bulunduğu kimi yurtsever basında sürmanşet yer alan "PKK Şırnak'ı bastı" haberleri kime hizmet ediyor? Mücadele yazınca "özel savaş", milliyetçi pragmatizm yapınca "devrimci savaş" mı oluyor?

Yüce, önce okuduğunu iyi anlamalıdır. Mücadele'deki "Neden Şırnak" yazısında oligarşinin Kürdistan'a Newroz saldırısıyla "kendince ele aldığı inisiyatifi" kaybetmek istemediği söylenmektedir. Nedir bu "kendince inisiyatif? Oligarşinin korku-terör-provokasyon yöntemiyle Newroz sonrasında Kürt halkının Serhıldanlannda gerileme yaratmasıdır. M.Can Yüce hayır gerileme olmadı diyor. Olabilir, kendi görüşüdür. Biz farklı düşünüyoruz. Ve bu düşüncelerimiz M.Can Yüce'nin dediği gibi "uzaktan bakarak" değil, Kürdistan'da yaşıyor olmamızdan kaynaklanıyor.

Hemen her farklı düşünce "özel savaş taktiğini" uyguluyor şeklinde değerlendirilince doğal olarak M.Can Yüce'nin de aklına başka şey gelmiyor. Kemalist, Misak-ı Millici, özel savaş deyip bitir işini. Mantık bu! Tartışmanın önünü tıkamanın ve tartışmada kolaycı yoldan sonuca gitmenin yoludur bu. Ayrıca bu tür tespitler ile taraftarlar devrimci harekete karşı şartlandırılıyor ve sol ile araya kalın duvarlar çekilip, burjuvazi ile aradaki çizginin inceltilmesi önündeki engeller birer kaldırılıyor. Ki sola karşı izlenen bu taktik bizim ısrarla eleştirdiğimiz noktalardan biridir ve uygulanan genel politikadan bağımsız değildir. Y.Ülke ve M.Can Yüce'nin bu yazıları da eleştirilerimiz karşısında bir *taktiğin* bir üst boyuta sıçratılmasından başka bir şey *değildir*. Eğer bir "kampanya"dan söz edilecekse bundan söz edilmelidir. Evet bir kampanya var, küçümseme ve hakaretle başladı. "Ne yapmak isteniliyor?" diye sorulduğunda bu daha açık ve hedef gösteren küfürlere dönüştü ve bugün de duyarlılıkla dile getirilen eleştirilere karşı tahammülsüzlük ve şartlandırmaya dönüştü.

M.Can Yüce, duvarlara kanlanıyla örgütünün adını yazmayı, yüzlerce namluya, bombaya rağmen teslimiyeti reddetmeyi, "ciddi bir savaş" olarak değil de "terörizm", "çatapat" olarak görüyor ve burjuvaziye yapılan "belki biz anlaşırız da bunları nasıl hizaya getireceksiniz" şikayetlerini devrimci hareketin "ciddiyetsiz savaş"ına delil olarak kabul ediyorsa diyecek bir şeyimiz yok. Kendisine Kürdistan ve PKK haberleri ve yayınları dışında arada bir de olsa başka şeyleri de okumasını önereceğiz. Örneğin, iflah olmaz, düşkün, tarihsiz, köksüz vb. "Türk" işçi ve emekçilerinin de "arada bir" direniş yapma "Haklıyız Kazanacağız", "Yasasın Halkların Kardeşliği", "Yargısız İnfazlara ve Kürdistan'da Katliamlara Son" sloganlarını atma yanlışını yaptıklarını o yayınlarda okuyabilir.

Eğer bizim bazı tespitlerimizin burjuvazinin tespitleriyle benzeşmesi "özel savaş taktiğine" paralellik ise M.Can Yüce köşesinden devrimci hareketi "ideolojik açmaz içinde" olmakla suçlaması ne oluyor? Her gün basınyayın kurumlarında "sosyalizm öldüğü" için devrimci hareketin ideolojik açmaz içinde olduğunu ilan eden "özel savaş yetkilileriyle" M.Can Yüce arasında paralellik kuralım mı? Hayır, biz tartışmayı bu tür kolaycı yerlere saptırmayacağız. Milliyetçilerin M-L'lerle tartışmalarında eskiden sadece Kemalizm, Misak-ı Milli vs. vardı, son dönemde buna "özel savaş" da eklendi. Bu suçlamayla solun ağzı tıkanmak isteniyor. Özel savaşın soldan destekçisi suçlamasıyla tıhmet altına girmek istemeyenlerin susması amaçlanıyor. M.Can Yüce, devrimci hareketin ve Mücadele'nin özel savaş yetkilileriyle ilişkisini biliyor olsa gerek. Temel Cingöz, Hulusi Sayın, İsmail Selen gibi...

"Ilımlı" özel savaş kurmaylarıyla "ilişkimiz" biliniyor. O nedenle şu Kemalizm ve özel savaş kartını olur olmaz yerde kullanmaya gerek yok. Bu kart bazı hesaplaşmalarda M.Can Yüce'ye karşı kullanılabilir.

M.Can Yüce, bizim bir şeyleri kanıtlama "peşinde ve derdinde" olduğumuzu söylüyor. Haklıdır, biz Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini, kurtuluşlarının milliyetçilikte değil, sosyalizmde olduğunu, milliyetçi politikaların dünyadaki örneklerinin uzlaşmaya götürdüğünü, bunun en son örneklerinin de Barzani-Talabani işbirlikçileri olduğunu, "kanıtlama peşinde ve derdinde"yiz. Bu derdimizin nedensiz olmadığını bugün herkes görüyor ve birçokları söylemeye başladı da. Ama M.Can Yüce ve Y.Ülke'nin asıl derdi Mücadele ve devrimci hareket olduğu için biz konu oluyoruz. Yüce, eğer bir "kampanya"dan söz edecekse, devrimci hareketi "terörizm", "terörist", "14-15 yaşında çocukların eline silah verip bakkal-banka soyduruyorlar" vb. şeklinde suçlayan ve bütün solu enkaz, çürümüş, adam olmaz, düşkün vb. şeklinde aşağılayan; Türkiye solu tarihini toptan silen; her şeyi tukaka ilan edip, Türkiye şubesi kuran anlayışta aramalıdır bu "kampanya"yı. Aynaya bakma önerisini kendine yapmalıdır. O zaman gelişmeleri "tersinden okuyan"un kim olduğunu da görecektir.

M.Can Yüce, devrimci hareketin "politik olarak yığınları örgütleyemediğini" ve "Türkiye'de çekim merkezi olmakta zorluk çektiğini" söylüyor. M.Can Yüce, neyse ki, "çekim merkezi olamıyor" dememiş, "çekim merkezi olmakta zorluk çekiyor" demiş. Her mücadelenin zorluklan vardır ve devrimci hareketin de birtakım zorluklan olması doğaldır ve bunlar da sır değildir.

"Tersinden okuyan" M.Can Yüce'nin, devrimci harekette "politik olarak yığınları örgütleyemediği" tespitinin halk desteğinden, halkın terörizme karşı devlete polise destek verdiği demagojilerini tekrarlayan "özel savaş yetkilileriyle paralellik" gösterdiğini söylemeyeceğiz. M.Can Yüce'ye Kürdistan ve PKK haberleri ve yayınlan dışında arada bir de olsa başka şeyleri de okumasını önereceğiz. Örneğin, iflah olmaz, düşkün, tarihsiz, köksüz vb. "Türk" işçi ve emekçilerinin de "arada bir" direniş yapma "Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yargısız İnfazlara ve Kürdistan'da Katliamlara *SON*" sloganlannı atma yanlışını yaptıklarını o yayınlarda okuyabilir. Eğer M.Can Yüce, "cezaevlerinde çok okuma gibi bir "özel savaş taktiği"ne düşmekten çekinmiyorsa okumalıdır, tartışmalıdır. Çünkü PKK yayınları dışında şeyler okursa savaşın Türkiye'nin dört bir yanında sürdüğünü görür.

Yüce, sadece yurtsever gerillaların silah sıktığını, diğer patlayan şeylerin "çatapat" olduğunu düşünüyorsa, diyeceğimiz pek bir şey yok!

M.Can Yüce, duvarlara kanlarıyla örgütünün adını yazmayı, yüzlerce namluya, bombaya rağmen teslimiyeti reddetmeyi, "ciddi bir savaş" olarak değil de "terörizm", "çatapat" olarak görüyor ve burjuvaziye yapılan "belki biz anlaşırız da bunları nasıl hizaya getireceksiniz" şikayetlerini devrimci hareketin "ciddiyetsiz savaş"ına delil olarak kabul ediyorsa diyecek bir şeyimiz yok.

M.Can Yüce, en azından "dost ve doğal müttefikleri"nin şehitlerine saygı göstermesi gerekmez mi? Bu insanlar trafik kazasından ölmüyor, yüzlerce katile karşı savaşarak ve direnişleriyle destanlar yaratarak ölüyorlar. Yoksa bu insanlar "en hakiki Müslüman" olmadıkları için mi şehit sayılmıyorlar?

M.Can Yüce, "Eğer dost ve doğal müttefiklerimiz kendilerine uzatılan eli yakalama gücünü ve becerisini gösteremiyorsa onun sorumlusu kimdir?" diye soruyor. Burada tartışma konusu olan bizim becerikli veya beceriksizliğimiz değil. İki elleri de "siyasi çözüm" paketleriyle dolu olanların ve eleştiri adına devrimci harekete her türlü küfür ve hakareti savuranların aynı anda "dost ve doğal müttefikleri"ne ellerim uzatma becerisini nasıl gösterdikleridir. Tartışılması gereken bu "beceri"dir. Bizim ellerimizin nereye uzandığı konusunda hiçbir tartışmaya yer yoktur. Sadece elimizi görebilecek kadar da olsa bize dönmüş bir dost yüzü görmek istiyoruz.

Bugüne kadar dört sayısı yayınlanan DEVRİMCİ SOL dergisi, beşinci sayısından itibaren yeniden çıkmaya başladı. Bu sayının önemli yanını DEVRİMCİ SOL Merkez Komitesi ile yapılan röportaj oluşturuyor. Gazetemize gönderilen DEVRİMCİ SOL dergisinin bu röportajının, gelinen aşamada birçok konunun aydınlatılması ve DEVRİMCİ SOL Merkez Komitesi'yle yapılan ilk görüşme olması anlamıyla önemi ortadadır. Kamuoyunda yer alan birçok konunun tarafı olması anlamında, DEVRİMCİ SOL Merkez Komitesi'nin düşüncelerine sayfalarımızda yer veriyoruz. DEVRİMCİ SOL dergisi de "DEVRİMCİ SOL Merkez Komitesi'ne bu konuları içeren bir röportaj önerisi götürerek daha kısa ve anlaşılır bir çalışma yapmak istedik. Önerimiz kabul edildi ve bu röportajı gerçekleştirdik. Bir kez daha belirtelim ki, röportajımızın amacı DEVRİMCİ SOL'un ideolojik-siyasi çizgisini ortaya koymak, tanıtımını yapmak değildir. Halk kitleleri, sol kamuoyu ve taraftarlarca merak edilen birtakım konulara açıklık getirmek amacı güden sınırlı bir röportaj yapmak istedik. Aşağıdaki röportaj bu gözle okunmalıdır." diyerek röportajın önemini vurguluyor.

Devrimci Sol Merkez Komitesi:

"PARTİNİN AR

SORU: *DEVRİMCİ SOL ile yapılan ilk röportaj oluyor sanırız. Şimdiye kadar bu konudaki duyarlılığınızın nedenlerini kısaca açıklar mısınız?*

CEVAP: Röportaj çarpıtmaya ve sansasyona açık bir olgudur. Ve öteden beri burjuva basınının röportajları da çarpıtma ve sansasyonu amaçlamıştır. Biz ise çarpıtma ve sansasyona izin veremezdik, vermedik.

Defalarca röportaj teklifi geldi. Görüşlerimizin nasıl çarpıtılacağı, ne denli yansıyacağı belli olmayan bu teklifleri kabul etmedik. İkinci olarak da, sansasyon amaçlandığından bizden hep belirli isimleri, belirli konuları istediler. Bu da kabul edemeyeceğimiz bir olguydu. Onlar sansasyon peşindeydi ama biz bir örgütüz ve kişilerle, isimlerle değil, siyasi çizgimizle, görüşlerimizle ve mücadelemizle kamuoyuna, halk kitlelerinin bilincine seslenmek istiyoruz. Kişileri hedeflemenin, çok sık ve olağan karşılandığı bir ülkede ve dünyada geleneklerimizi korumak istedik. Kısaca bu nedenlerle gelen röportaj isteklerini kabul etmedik, geri çevirdik. Belki kolay bir yoldur ama riskleri ve geleneklerimizde, anlayışımızda yaratacağı tahribat tehlikesi göz önüne alındığında, böylesini uygun gördük.

Gücünü halktan alan, halkın içinde var olmasını bilen bir hareketin sürekli kendini anlatmak kaygısıyla hareket etmeyeceği açıktır. Biz bir halk hareketi olarak giderek halkın içinde kök saldığımız ölçüde bizi en iyi yine halkın kendisi anlatacak, tarif edecek, eksikliklerimizi ortaya koyacaktır. Bu röportajı ise dergimizin işlevine de uygun olarak geldiğimiz noktada halkımızla, yoldaşlarımızla daha yakın ve yüz yüze sohbet etmek yanıyla ele alıyoruz.

SORU: *Özel bir soru gibi görünse de gerçekleştirdiği firarlar DEVRİMCİ SOL'a özdeşleşmiş, DEVRİMCİ SOL'un kamuoyunca yakından bilinen özelliklerinden biri haline gelmiştir. Her birinin hakkında çok şey söylendi, tartışıldı. Sırları çözülen eyen bu firarlar hakkında neler söyleyeceksiniz?*

CEVAP: Türkiye sınıflar mücadelesi tarihine olumlu katkılarımızdan biri de firarlar geleneğinin yaratıcısı ve sürdürücüsü olmamızdır. 1989'dan bu yana 14 yoldaşımız tek veya ikişer, dörder kişilik gruplar halinde oligarşinin sıcak mücadeleyle aralarına ördüğü duvarları delip geçtiler. Özgürlük eylemlerimizin önemli özelliği, birkaçı dışında nasıl gerçekleştirildiklerinin çözülememiş olmasıdır. Sizin, sorunuzda "tartışıldı", "çok şeyler söylendi" dedikleriniz de firarlarımızın bu özelliğidir. Çoğu tartışmaları, söylenenleri traji-komik olarak görüyor ve öyle değerlendiriyoruz. Trajikomik çünkü, öyle şeyler söylendi, öyle yorumlar yapıldı ki, tüm bunları basit, seviyesiz "dedikodu ve spekülasyon" nitelikleriyle dikkate almak mümkün değil. Neler söylenmedi ki, "CIA-MİT kaynaklı", "içeride adamları var, köstebek var", "bu kadar güvenlik önlemi altında kaçmaları düşündürücüdür" vb. Bunları söyleyenlerin mantığına göre oligarşi ve emperyalizmin gücü mutlaktır; onların icazeti dışında hiç kimse, hiçbir şey yapamaz. Bu küçük dünyalı, dar kafalı insanlar hayatın gerçeklerinden habersiz, devrimci mücadele ve devrimci örgüt gerçeğine yabancıdırlar. Onlar esasında faşizmin gücünden başka bir güç, burjuvazinin zekasından daha üstün bir zeka olamayacağına inanan insanlardır. Tabii tüm bunlar geri kesimlere hitap etmek, hareketimiz hakkında şaibe, kuşku yaratmak, örgütümüzü ve yoldaşlarımızı yıpratmak için söyleniyor. Bunları hiçbir zaman ciddiye almadık, almayacağız.

Bizim firarlarımız tartışılacaksa "sır" yönleriyle değil, devrimci özgürlük, sıcak mücadele özlemi, devrimci irade, zeka ve yaratıcılığın gücü ve örgütsel gerçeklik yönleriyle tartışılmalıdır. Nasıl sorusu tartışma gündemine dahi sokulmamalıdır. "Nasıl olduğu" işin ayrıntı ve teknik yanıdır ve şu anda da kullanacağımız silah olarak elimizdedir. Firarlarımız üzerine öyküler, romanlar yazabiliriz, her biri ayrı bir yaratıcılık, organizasyon, fedakarlık ve cesaret örneğidir. Ancak biz bu silahı oligarşiye teslim etmek niyetinde değiliz. Yüzlerce devrimci hala tutsak iken ve her geçen gün zindanlar doldurulurken, işlevini korumaya devam eden bu silahı açıklayamayız. Zamanı gelince onu da yaparız, ama şimdi değil.

Evet firarlarımız, özgürlüğe bakışımızı, sıcak mücadele özlemimizi, irade gücümüzü, yaratıcılığımızı ve örgütsel gerçekliğimizi yansıtıyor. Firarlarımızı anlamak isteyenler sorgulamaya bu yönde

FESİNDEYİZ

zün bölünmesi doğrultusunda yoğun bir "istek" olduğudur.

Burjuva basınında hemen her gün "bölündüğümüz" yolunda bir haber çıkması artık kanıksanır olmuştur. Yine sol kamuoyunda fısıltı gazetesi yoluyla yapılan "bölündü", "parçalandı", "filan kişi ayrıldı, filan kişinin durumu sallantıda" vb. spekülasyonların boyutu da küçümsenemez. Diğer yandan kontrgerillanın nereden salt bölünmemizi amaçlayan bir örgütlenme ve çalışma biçimi oluşturduğunu söylemek de abartı olmayacaktır. Siyasi şube işkencecilerinin öteden beri, işkence tezgahındaki insanların kulağına "bölündüğümüz", "filanca kişinin ayrıldığı" vb. şeyleri fısıldadığını hepimiz biliyoruz. Özellikle dışımızdaki siyasetlerden birtakım sorumsuz ve tecrübesiz unsurlar bu fısıldamaları yaymada iyi bir araç görevi görebiliyordu. Ancak artık kontrgerilla bu konuda daha sistemli çalışıyor, bildiriler, bültenler çıkarıyor. Sahte imzalı bu bildiri ve bültenlerle kendilerince mücadelemizi, örgütsel yapımızı eleştiriyor, "devrimci sorumluluk" gereği "çözüm öneriyor", arıyorlar. Bunu kimi zaman bir siyaset imzasıyla, kimi zaman da bizim haber bültenlerimizin sahtesini çıkararak, kimi zaman da "devrimci öğrenciler" imzasıyla yapıyorlar.

Ve salt bu iş için bir de "örgüt" kurdular. Sadece eylemlerimizden sonra sesi çıkan ve adına "Kızılordu" denen bu "örgüt"ün tek görevi ise eylemlerimizi üstlenmektir. Öyle çalışkan ve hızlılar ki, kimi zaman savaşçılarımızdan önce eylemlerimizi üstlenebildiler, hatta "DS eylemlerimizi üstlenmeye devam ederse onlara saldıracağız" gibi ciddiye alınmayacak tehditlerde bile bulundular. Bunların üzerinde fazla durmak gerekmez. Tüm yöntemleri bugüne kadar boşa çıkarıldı tabii ki. Ankara-Ulus Postanesi'nden postalanan sahte bildirileri, yurtdışında basılan bildirileri, sahte haber bültenleri, Kızılordu her defasında gerektiği şekilde cevaplandırıldı, teşhir edildi. Kimseyi inandıracak bir halleri yoktu, olamazdı. Ki İstanbul Emniyet Müdürü Menzir bile en sonunda Kızılordu diye bir örgütün olmadığını açıklamak zorunda kaldı.

Devrimci kamuoyu bu tip spekülasyonlar ve provokasyonlara karşı duyarlı olmak durumundadır. Ve "neden" sorusunun cevabı aranarak Türkiye halkları aydınlatılmalıdır. Nedenini bulmak için de oligarşiyi, yöntemlerini ve devrimci mücadelenin gücünü kavrayabilmek gerekir. MİT-kontrgerilla vb. karşı-devrimci çeteler "psikolojik savaş" taktiğinin bir gereği olarak bu türden faaliyetleri her zaman gösterecektir. Amaç örgütümüzü güçsüz göstermek, halka verdiği güveni sarsmak, insanların kafasını bulandırmaktır.

Bunları doğal ve savaşımızın bir gerçeği olarak kavrıyoruz, her zaman da göğüsleyebilecek bir güce ve sağlamlığa sahibiz. Ancak sol kamuoyundan bu konuda daha duyarlı bir tavır bekliyoruz. Böyle bir duyarlılığı Türkiye devrimi ve dayanışmanın dayattığı bir sorumluluk olarak görmelerini istiyoruz.

Peki, bunca çaba ve yoğun istek karşısında biz bölünecek miyiz veya neden bölünmüyoruz soruları bizim açımızdan asıl üzerinde durulması gereken noktabaşlamalı ve bu yönde kendilerini de (anlayış ve kişisel düzeyde) sorgulamalıdır. Firarlarımız ancak böyle anlaşılabilir, "sır"ları çözülebilir. Bu noktada gündeme gelmeyen her soru, her çaba spekülasyondur, gevezeliktir ve özünde bilerek veya bilmeyerek oligarşinin istediği türden bir yaklaşım içinde olmaktır.

SORU: *DEVRİMCİ SOL hakkında her dönem gündemde olan spekülasyonlardan biri de "bölünme" haberleri oluyor. Gerek burjuva basınında, gerekse sol kamuoyunda çıkan bu haberlerin kaynağı nedir?*

CEVAP: DEVRİMCİ SOL'a yönelik "bölünme" haberleri hakkında söylenecek ilk şey; gerek burjuva basın aracılığıyla, gerekse fısıltı gazeteleriyle yayılan bu spekülasyonların altında örgütümüzün bölünmesi doğrultusunda yoğun bir "istek" olduğudur.

Burjuva basınında hemen her gün "bölündüğümüz" yolunda bir haber çıkması artık kanıksanır olmuştur. Yine sol kamuoyunda fısıltı gazetesi yoluyla yapılan "bölündü", "parçalandı", "filan kişi ayrıldı, filan kişinin durumu sallantıda" vb. spekülasyonların boyutu da küçümsenemez. Diğer yandan kontrgerillanın nereden salt bölünmemizi amaçlayan bir örgütlenme ve çalışma biçimi oluşturduğunu söylemek de abartı olmayacaktır. Siyasi şube işkencecilerinin öteden beri, işkence tezgahındaki insanların kulağına "bölündüğümüz", "filanca kişinin ayrıldığı" vb. şeyleri fısıldadığını hepimiz biliyoruz. Özellikle dışımızdaki siyasetlerden birtakım sorumsuz ve tecrübesiz unsurlar bu fısıldamaları yaymada iyi bir araç görevi görebiliyordu. Ancak artık kontrgerilla bu konuda daha sistemli çalışıyor, bildiriler, bültenler çıkarıyor. Sahte imzalı bu bildiri ve bültenlerle kendilerince mücadelemizi, örgütsel yapımızı eleştiriyor, "devrimci sorumluluk" gereği "çözüm öneriyor", arıyorlar. Bunu kimi zaman bir siyaset imzasıyla, kimi zaman da bizim haber bültenlerimizin sahtesini çıkararak, kimi zaman da "devrimci öğrenciler" imzasıyla yapıyorlar.

Ve salt bu iş için bir de "örgüt" kurdular. Sadece eylemlerimizden sonra sesi çıkan ve adına "Kızılordu" denen bu "örgüt"ün tek görevi ise eylemlerimizi üstlenmektir. Öyle çalışkan ve hızlılar ki, kimi zaman savaşçılarımızdan önce eylemlerimizi üstlenebildiler, hatta "DS eylemlerimizi üstlenmeye devam ederse onlara saldıracağız" gibi ciddiye alınmayacak tehditlerde bile bulundular. Bunların üzerinde fazla durmak gerekmez. Tüm yöntemleri bugüne kadar boşa çıkarıldı tabii ki. Ankara-Ulus Postanesi'nden postalanan sahte bildirileri, yurtdışında basılan bildirileri, sahte haber bültenleri, Kızılordu her defasında gerektiği şekilde cevaplandırıldı, teşhir edildi. Kimseyi inandıracak bir halleri yoktu, fardır. Ve soru bu noktadan ele alındığında, karşımıza bir örgütün varlık temeli olan ideolojik-siyasi çizgi, ilke, kural ve gelenekler ile kadroların devrime ve mücadeleye bağlılıkları, sorumlulukları çıkar. Bölünme veya bölünmeme olgusu bunların dışında ele alınamaz.

ideolojik-siyasi çizgisi her türlü dogma ve şablondan uzak, Marksizm-Leninizmin temel tezleri ışığında biçimlenmiş bir netliğe sahip olan bir örgütlenmede bölünme olgusu kader değildir.

Yine, ilke ve kurallara uygun bir örgütsel işleyişi yerleştiren, mücadelenin gerektirdiği insan unsurunu, "yeni insan"ı yetiştiren, güçlendiren ve geliştiren geleneklere ve değerlere sahip olan bir örgütlenmede bölünme kader değildir.

Devrime ve mücadeleye karşı duyulan sorumluluk dışında hiçbir kişisel kay-

SABAHAT KARATAŞ
DEVRİMCİ SOL Merkez Komite Üyesi

NİYAZİ AYDIN
DEVRİMCİ SOL Merkez Komite Üyesi

SİNAN KUKUL
DEVRİMCİ SOL Merkez Komite Üyesi

ÖNDERDİLER-Binlerce savaşçı oldular. Ülkemizin her köşesinde bayrak, kavgamızın her hücresinde Sabo, Niyazi ve Sinan 'lar yarattılar.

Önderdiler; halklarımızın umudu, aydınlık günlerimizin örgütünü dokudular, büyüttüler ve düşmana korku, dosta güven oldular. Savaşımızın en önünde cesaretin timsaliydiler. Ellerinden silahları, dillerinden sloganları hiçbir zaman düşmedi.

Onlardı bugünü gören, onlardı yarınımızın habercisi. En karanlık dönemlerimizin aydınlığıydılar. Yorulmadan, dinlenmeden hep hızlı koştular. Bugün bayrakları elden ele dolaşıyor.

gı taşımayan, iradi ve fiziki tüm gücünü bu kavganın görevlerine hasreden, en tepeden en alta kadar her birim ve organda kolektivizm ilkesiyle çalışan, yoldaşlarına ve halkına güvenen kadrolara sahip bir örgütte bölünme kader olamaz.

İşte DEVRİMCİ SOL bu özelliklere sahip olduğu ve bu konuda ortaya çıkan eksikliklere kendi dinamizmi içinde gerektiğinde en radikal bir biçimde müdahale ettiği içindir ki, bölünmeyen bir harekettir.

Türkiye solunun geleneğine bu açıdan bakıldığında neden bu kadar çok bölünüyorlar sorusunun cevabı da ortaya çıkıyor. Bugün öyle örgüt ve yapılanmalar var ki, bölünme kaderleridir, hatta bunu kendi "karakteri" olarak tanımlayanlar bile çıkıyor.

ideolojik-siyasi çizgisi dogma ve şablonlarla belirlenmiş, ayakları ve kafası ülkemiz topraklarında olmayan örgütsel yapılarda periyodik bölünmeler, ayrılıklar kaçınılmazdır.

Demokratik merkeziyetçi bir örgütsel işleyişe sahip olmayan, kolektivizm yerine kişilere dayanan, hatta kişileri fetişleştiren örgütlenmelerde bölünme ve ayrılıklar kaçınılmazdır.

Mücadelenin zorlukları ve gereklilikleri karşısında insanlar bazen dar pratikçiliğe, kolaycılığa düşebiliyor ve bu çoğu zaman önemli darbelerin, operasyonların kaynağı olabiliyor. Bunu tamamen ortadan kaldırmak mümkün değildir ve insanlarla yürüyen, silahlı mücadeleyi temel alan bir örgütlenmede kayıplar her an gündeme gelebilir.

Keza tam tersi, demokratizm adına merkeziyetçiliğin reddedildiği, her kafadan bir ses çıktığı, herkesin kendi çapında bir "örgüt" olduğu örgütlenmelerde bölünme ve ayrılıklar kaçınılmazdır.

Kadrolar arasında, devrim ve mücadeleye karşı sorumluluğun, fedakarlığın ve güvenin bir karakter haline gelmediği, kadroların politika üretimine ve yönetime katılma mekanizmalarının olmadığı, organların işlerlik kazanmadığı bir örgütlenmede bölünme yine kaçınılmazdır.

Bir kere ayağa kalktık; ne cellatlar durabildi, ne işkenceciler. Hep onlar kaybetti bu kalkışta, hep onlar yenildiler. Artık [illegible] a hızlı koşmanın işaretidir bu.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ki, yukarıdaki özellikleri nedeniyle DEVRİMCİ SOL bir bölünme yaşamanın uzağında olmuştur ve bundan böyle de uzağında olacaktır. Çünkü, DEVRİMCİ SOL'un ideolojik-siyasi çizgisi netliğini koruyacak, kafası ve ayakları hep bu ülkede olacaktır.

DEVRİMCİ SOL ne kişi fetişizmine, ne de anarşist bir demokratizme hiçbir şekilde izin vermeyecektir.

DEVRİMCİ SOL, devrime ve mücadeleye bağlılık dışında hiçbir bireysel kaygısı olmayan, kendine, yoldaşlarına ve halkına güvenen, yönetici, yaratıcı, kolektivizmi içselleştirmiş insanları yaratmayı amaçlayan kadro politikasından vazgeçmeyecektir.

SORU: *12 Temmuz, 16-17 Nisan vb. operasyonlar "darbeler doğal mıdır?" sorusunu gündeme getirdi. Bu konudaki değerlendirmenizi alabilir miyiz?*

CEVAP: Öteden beri çeşitli yazılarımızda, talimatlarımızda ve değerlendirmelerimizde darbelere ve nedenlerine bakış tarzımız genel hatlarıyla ortaya konulmuştur... "Değerlendirmelerimizin özü, darbelerin, operasyonların temel nedenini, öncelikle kendimizde, çalışma yöntem ve biçimimizde aramak temelinde olmuştur. Bu anlamıyla darbeler kader değildir, önlenemez değildir. Bunun için de öncelikle kendimizi, savaşımızı ve düşmanı çok iyi tanımak, ilke ve kurallara sahip olmak, bunları sıkı sıkıya uygulamak zorundayız, ilke ve kurallardan yoksun, disipline edilmemiş ve denetlenmeyen bir çalışma, hangi alanda ve biçimde olursa olsun başarısızlıklara, darbelere gebedir. Hele bu silahlı mücadeleyi temel almış, gizlilik kurallarıyla çalışan bir örgütlenme için hayati bir olgudur. Çünkü her hatanın, disiplinsizliğin, denetimsizliğin ve her yanlış yöntem ve araç kullanımının çok büyük bedelleri vardır. Silahlı mücadele yürüten, her an savaşın içinde olan bir örgütün savaşçıları, kadroları ve yöneticileri fazla hata ve kuralsızlık yapma hakkına sahip değildir. Çoğu zaman tek bir hata, tek bir kuralsızlık dahi her şeyin riske edilmesi, büyük kayıpların ortaya çıkması için yeterlidir.

Bu noktada yeraltı örgütünün savaşçı, üye ve yöneticilerinin sahip olmaları gereken özellikleri ve yetenekleri önem kazanır. Yani insan unsuru burada da ön plandadır. Gizlilikte teknik ve yöntem önemlidir, ancak onları seçen ve kullanan insan unsuru belirleyicidir. Salt tekniğe ve çeşitli yöntemlere dayandırılan bir gizlilik ise mutlaka açık vermek ve darbelere neden olmak zorundadır. Çünkü düşmanımız teknik olarak bizden ileridir ve yöntemler konusunda da yüzyıllara varan bir tecrübe ve birikime sahiptir. Bizim avantajımız devrimci insandır ve düşman bu avantajdan yoksundur. Bu durum ezilenlerin asırlardır egemenlere karşı mücadelelerini ve zaferlerini mümkün kılmıştır.

Bizim avantajımız ve bizi başarılı kılan, öncelikle insanlarımızın üstün özellikleridir. Kendisini bir bütünün parçası olarak gören, her hata ve yanlışın bu bütünde açacağı yarayı yüreğinde hisseden bir insan unsurudur bu. Düşmanını yenmeye azmetmiş ve zafere ulaşmak için her gün gelişmek-geliştirmek zorunluluğunu adeta bir vicdan borcu gibi yüreğinde taşıyan, örgütü ve yoldaşları için kendini ateşe atabilen, hata ve eksikliklerinin sonuçlarına katlanabilen, yaratıcı, zeki, girişken, atılgan ve cüretkar insan tipidir bu.

İşte biz gizliliğin de, silahlı mücadelenin de böyle insanlarla yürütülebileceğini, öncelikle korunması gerekenin kişiler değil, örgüt olduğunu düşünüyoruz ve bu düşünceye uygun bir şekilde örgütlenmemizi inşa ediyor, mücadeleyi sürdürüyoruz. Mücadelenin zorlukları ve gereklilikleri karşısında insanlar bazen dar pratikçiliğe, kolaycılığa düşebiliyor ve bu çoğu zaman önemli darbelerin, operasyonların kaynağı olabiliyor. Bunu tamamen ortadan kaldırmak mümkün değildir ve insanlarla yürüyen, silahlı mücadeleyi temel alan bir örgütlenmede kayıplar her an gündeme gelebilir.

Biz örgüt olarak bu türden kayıpları önlemek için aşağıdan yukarı ve yukarıdan aşağı denetimi, çelik bir disiplini ve kadrolara ve onların yaratıcılığına güven olgusunu zorunlu görüyoruz. Bu noktada atacağımız her adım kayıpları daha az ve önlenebilir kılacaktır. Fakat bundan da önemlisi, kayıplara rağmen mücadelenin sürmesini, örgütsel işleyişin kesintisizliğini ve yönetici-yetkin alternatif kadroların yetiştirilmesini sürekli kılmaktır. Ve örgütümüzün sağlamaya çalıştığı, belirli oranda gerçekleştirdiği de budur.

SORU: *THKP-C ve DEVRİMCİ SOL eleştirilerinden birini de kır gerilla oluşturuyor. Sık sık "Halk savaşı ve kırlar diyorsunuz ama ne THKP-C ne de DEVRİMCİ SOL'un kır gerillası mücadelesi yok; bu bir tür çelişki değil mi?" şeklinde eleştiriler oluyor...*

CEVAP: Bu eleştirilerden bir kısmı gerçekten iyi niyetle ifade ediliyor. Bu eleştirilerin temelinde THKP-C ve DEVRİMCİ SOL'un tarihini, gelişimini bilmemek var. Genelde eleştirilerin objektif olmadığını ve bir kısmının ise bilmemezlikten değil, olguların bilmezden gelinmesinden kaynaklandığını düşünüyoruz.

THKP-C kıra geçişin neden şehirlerdeki gelişimin sonrasına kaldığını ortaya koymuştur. Keza Mahir CAYAN Maltepe Cezaevi'nden firar ettikten sonra, genel olarak partinin faaliyetsizliğe itilmesini, sağa kaymasını sorgulamış ve kıra geçiş konusundaki gecikmeyi görmüştür. Kızıldere, THKP-C'nin kıra geçiş sağladığının bir göstergesidir aynı zamanda.

Keza DEVRİMCİ SOL'un "halk savaşında kırların önemi"ni vurgulamasına karşın, kır gerillasını yaratamadığını söyleyenlerin hareketimizin 12 Eylül öncesinde ve bugün kır gerillasına adım attığımızı ve şehitler verdiğimizi bilmiyor olmaları düşünülemez. Örneğin DEVRİMCİ SOL, Dersim sonrasında Kürdistan'da doğrudan devlete yönelik ilk silahlı çıkışı yapmış ve 1980 yazında Pertek Dere Nahiyesi Jandarma Karakolu'nu basarak silahsızlandırmıştır. Kürdistan ve Karadeniz'deki kır gerilla faaliyetlerimiz 1985 yılına kadar sürmüş, ancak gelişme sağ-

Devrimci Sol davasında firariyenden 25 ekim tarihli sürpriz ülkeye

'Bugün tutsaklığa son veriyoruz'

Adalet Bakanı'ndan itiraf:

'Firarları önleyemiyoruz'

Akıl almaz firar

Kukul kaçtı

Karataş ve Yağan sır oldu

taş ile yine derlerinden...

5 Dev-Sol'cu Bayrampaşa'da

Büyük firar

İbrahim Bingöl kaçtı

'Kaçacağız' dediler, kaçtılar

Dev-Sol'un 4 lideri daha kaçtı

Yaratıcılığımızdır bizim gücümüz; en zor koşullarda devrimci irademiz, özgürlük özlemimizdir. Bizler için "Başaramayacakları hiçbir şey yoktur" denilir. Çünkü biziz dünyayı yerinden oynatan, oynatacak olan!..

lanamamıştır. Eleştirilecekse bu eleştirilmelidir. DEVRİMCİ SOL'un ve THKP-C'nin "kır" diye bir sorunu, niyeti yokmuş gibi anlamlar yüklenerek yapılan eleştirileri ise samimi bulmayız.

Aynı şekilde DEVRİMCİ SOL bugün de kır gerillası hazırlıklarını ülkenin birçok bölgesinde tamamlamış durumdadır. Kır gerillalarımızın sınırlı da olsa eylemleri vardır:

Yeterli çaba ve kararlılık ile daha olumlu gelişmeler sağlayacağımıza inanıyoruz, bundan eminiz. Eminiz, çünkü savaşçılarımıza ve komutanlarımıza olan sonsuz güvenimiz var ve bu güven bugüne dek halklar ve devrimci kamuoyu nezdinde boşa çıkmadı. Kısa süre önce Malatya Kürecik'te 5 gerillamız, bir işbirlikçinin cezalandırılması eylemi sonrasında yapılan operasyonlarda çatışarak şehit düştüler. Faaliyetlerin emekleme döneminde olması dolayısıyla, birçok sancı yaşanması doğaldır. Ama biz bunları da kısa sürede aşacağımıza inanıyoruz.

THKP-C ve DEVRİMCİ SOL'un kır gerillacılığı faaliyetlerini yok sayanların reddiyecilik tavrı içerisinde olduğunu düşünüyoruz. Gerçekleri reddetmek onları yok etmez. Gerçekler çok inatçıdır.

Daha düne kadar bugün yaptıklarımızı başaramayacağımız düşünülüyordu, ama biz başardık. Kır gerillasını da başaramayacağımız düşünülüyor olabilir. Bugüne kadar yapacağız deyip de yapamadığımız bir şey olmadı. Burada ifade ediyoruz ki, kır gerillasını da başarmak ve gerilla ordusu haline gelmek zorundayız ve bunu mutlaka başaracağız.

Bolca laf edip iş yapmamak örgütümüzün, savaşçılarımızın, kadrolarımızın her zaman kaçındığı bir özelliktir. Önce yapıp sonra konuşmak bize daha doğru geliyor. Bu nedenle bu konuda daha fazla konuşmayı gereksiz görüyoruz.

.. SORU:THKP-C *ve DEVRİMCİ SOL'a yönelik eleştiriler arasında sık sık Kemalizm konusu gündeme geliyor. "Kemalist" eleştirilerini nasıl karşılıyorsunuz?*

CEVAP: Türkiye devrim tarihinde en çok yazılmış konulardan biri Kemalizm'dir. Tarihsel gerçekleri görmek ve ifade etmek anlamında, bize Kemalist derler diye bir komplekse sahip değiliz.

Hiçbir toplumsal olgu tarihten, toplumsal gelişmelerden tamamen soyutlanmış olarak ortaya çıkmaz. Her yeni şey geçmişin izlerini şu veya bu oranda taşır. Ve yeni düşünce pratik içerisinde giderek şekillenir, ayakları üzerine durur.

Mahir CAYAN, tarihe saygılı olup ona bilimsel yaklaşır, kendisini Türkiye toplumundan soyutlamadığı ve peygamber mertebesine de yükseltmediğinden ne Türkiye tarihini tu kaka deyip bir kenara itmiştir, ne de solu...

Mahir CAYAN gelişimlerini objektif ve bilimsel temelde dile getirirken doğru çizgiyi, ayakları bataklıkta olduğu halde ağır ağır yürüyerek bulduklarını söyler. Mahir "Biz sosyalizmin öğrencisiyiz" derken de mütevazıdır. Mahir ÇAYAN'ı Türkiye devriminin önderi yapan da bu bilimsel yaklaşımıdır. Revizyonizmin uzun yıllar sola egemen olduğu bir ortamda gelişen bir hareketin, başlangıçta şu veya bu ölçüde bu ortamın izlerini taşıyacağını vurgulayan Mahir, tersini düşünmenin idealizm olduğunu da ekler. Nitekim onun düşünce hattının gelişimi incelenirse sürekli bir gelişim olduğu görülür.

Mahir ilk yazılarında Türkiye'yi "yarısömürge, yarı-feodal" olarak değerlendirir. Ve klasik halk savaşı metodunu öne-

Hiçbir güç durduramaz bizi. Haklılığımızdan aldığımız güçle, dört bir yanda bayraklarımız, pankartlarımız dalgalanıyor...

rir. Oysa Kızıldere öncesinde yazdığı yazılarda ise Türkiye'de çarpık kapitalizmin varlığı, yeni-sömürgecilik ilişkileri, şehirkır diyalektiği, Birleşik Devrimci Savaş ayrıntılı olmasa da formüle edilmiştir.

Aynı şekilde Mahir ÇAYAN; on yıllarını -doğru veya yanlış- mücadeleye vermiş, bunun için işkence görmüş, zindana atılmış, samimiyetle uğraş vermiş insanları bir kalemde silip atmaz. Tabii silip atmaması onları eleştirmemek anlamına gelmiyor. Nitekim Mahir bu kişileri kıyasıya eleştirir de. Doğruyu yakalamak için böylesi bir yöntem de şarttır. Kendisi dışında her şeyi tümüyle reddetmek ve "Ben yeni doğdum, benden öncekileri kabul etmiyorum." mantığıyla devrim tarihini kendisiyle başlatmak tamamen sübjektif bir olgudur.

Mahir'in doğru yöntemini özetledikten sonra konuya dönecek olursak; 1923 Devrimi burjuva nitelikli bir devrimdir. Kimse de bunu reddetmiyor. Aynı şekilde Kemalizmin sınırlı ve tutarsız da olsa anti-emperyalist bir yanının olduğu, istisnalar hariç, genel kabul gören bir olgudur. Ve zaten geçmişi her şeyiyle reddetmek, yok saymak bilimsel değildir. Biz tarihte olumlu, ilerletici olana sahip çıkmak; gerici olanı ise reddetmek zorundayız-

Şurası çok açık ki, sosyalist olmayan bir harekette ileri ve geri yanlar hep birlikte vardır. Nitekim Kemalistlerin gelişimi de, İran Şubat Devriminin gelişimi de böyle olmuştur... Başlangıçta kısmen var olan anti-emperyalistlik vb. olgular giderek yok olmuş, gericileşmiş ve kendi iktidarları ve gelişmeleri önünde engel olarak gördükleri her kesimi ezmeye kalkışmışlardır.

THKP-C'nin Kemalizmi anti-emperyalist olarak değerlendirmesi, dolaysız ittifaklar arasında görmesi bu çerçevede ele alınmalıdır. 1970'li yıllarda kendilerine Kemalist diyen ve ciddiye alınması gereken bazı çevreler vardır. Bunlar aydınlar ile ordu ve bürokrasiye kadar birçok alana yayılmış, şu veya bu oranda örgütlü unsurlardır. Bunların birçoğu da o koşullarda bilinen klasik Kemalist özelliklerinden öte kendilerine sosyalist diyor ve bu etkilenmeyle düzene, belli noktalarda tavır alıyorlardı. İşte bu ortamda THKP-C hareketi anti-emperyalist cephede bu unsurları değerlendirmek istemiş ve yaklaşımlarını, taktiklerini buna göre belirlemiştir. Bu yanlış değildir. Anti-oligarşik olduğu kadar, anti-emperyalist mücadele de veren, ülkenin emperyalizmin işgali altında olduğu tespitini yapan bir hareket bu potansiyeli dikkate almazlık edemezdi.

THKP-C'nin Kemalistlere yaklaşımlarını düzenle kopuş sağlayamamak olarak değerlendirmek, 71 mücadelesini ve o günkü koşulları analiz edememekten kaynaklanıyor. THKP-C'nin düzenin tüm kurumlarını karşısına aldığı, savaştığı açıktır. 12 Mart'a bakışları, pratik tavırları açıktır ve tarihe mal olmuştur.

THKP-C'nin çıkışı, ülkemiz ve halkımız tarihinde en önemli devrimci çıkıştır. Ve bugün silahlı mücadeleyi savunan hemen tüm yoğunluklar THKP-C, *THKO* ve TKP-ML'nin ürünüdürler. Özellikle de THKP-C'nin düşüncesi ve pratiği etkili ve belirleyici olmuştur. Bu gerçek ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın kararılamaz.

Bugün yukarıda sözünü ettiğimiz türden bir Kemalist çevre yoktur. 12 Mart faşizmi bu çevreyi de vurup dağıtmış, örgütlü güç olmaktan çıkarmıştır. Kalanların büyük bir kesimi gericileşip düzene bütünüyle angaje olurken, bir kısmı "küçük-burjuva sosyalist" saflara geçmiştir. Bir kısmı da hala kendilerine Kemalist demelerine karşın etkisiz olup Kemalizmi, burjuva demokrasisi ile özdeşleştirip anti-emperyalistliklerini bir kenara bırakmış ve burjuva demokrasisini savunma adına devrimcilerin karşısına geçmişlerdir. Bu anlamda bugün Kemalistlerle ittifak vb. şeyler gündemimizde değildir.

Tarihi, sınıfları ve politik tavırları kendi diyalektiği içinde değerlendirememek, bugün de solun büyük bir kesiminde egemendir. Süreç açısından hiçbir pratik değeri olmayan Kemalizm tartışmalarını sürdürmenin ve bunu özellikle de THKP-C ve DEVRİMCİ SOL'u mahkum etmek için bir silah haline getirme çabalarının günümüz devrimci mücadelesine hizmet etmediği açıktır. Özellikle ulusal sorun konusunda bu noktayı her şeyin başı ve sonu olarak algılayıp sunmanın hiçbir inandırıcılığı ve yararı yoktur, inandırıcı değildir, çünkü THKP-C ve DEVRİMCİ SOL'un Kemalizmi değerlendirişi ve ulusal sorunun çözümü konusundaki görüşleri açıktır. Pratiğin, sosyal-siyasi gelişimin her geçen gün doğrulayıp güç kazandırdığı bu görüşleri bir kenara iterek, salt bir tarihi olguyu yerli yerine oturtmamızdan hareketle şovenizm-Kemalizm damgası basmaya kalkmak Türkiye devrimci hareketinin sorunlarına çözüm arama çabalarından uzaklığın göstergesidir.

THKP-C'dir özümüz. Marksizmdir ışığımız. Onları her zaman, her yerde yaşatacağız! Marksizm bayrağını daha da yükselteceğiz!

SORU: *Bu noktada ulusal sorun konusundaki düşüncelerinizi kısaca özetledikten sonra, özellikle burjuva basınında çeşitli düzeylerde yer alan provokatif haberlere de değinebilir misiniz? Bildiğiniz gibi oligarşi uzun süredir ulusal hareketle DEVRİMCİ SOL arasında bir çekişme, hatta bir çatışma umutları besliyor ve bu umudu gerçekleştirmek için de kontrgerilla etkin olarak çalışıyor. Ulusal hareketle DEVRİMCİ SOL arasında ciddi boyutta bir sorun var denilebilir mi?*

CEVAP: Ulusal sorunun çözümü konusunda görüşlerimiz biliniyor. Öteden beri savuna geldiğiniz bu düşüncelerimiz *bugün* birçok kesim tarafından açık veya örtülü kabullenilmiş durumdadır. Bu görüş, sınıfsal temel üzerinde halkların birliği, mücadelesi ve ortak kurtuluşunun sağlanabileceği biçimindedir. Çeşitli yazı, broşür ve belgelerimizde bunu daha geniş olarak açmış durumdayız.

DEVRİMCİ SOL Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Gürcü, Arap, kısacası tüm milliyetlerden Türkiye halklarının devrimci örgütüdür. Bu durum DEVRİMCİ SOL'un kadro ve kitle yapısında da somut bir olgu olarak kendini göstermektedir. Örgütümüz, savunduğu çizgisinin yansıması olarak tek bir ulustan insanların oluşturduğu bir yapı değildir. Yönetim kademesinden kitle tabanına kadar, bütün birim

ve örgütlenmelerinde ülkemiz halkları mozayiğinin zenginliğini görebiliriz. Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Gürcü vb. her ulus ve azınlıktan insanlardan oluşmaktadır DEVRİMCİ SOL. Bu zenginliği sağlayan ise DEVRİMCİ SOL'un tüm halklara kurtuluş yolunu gösteren sınıfsal çizgisidir. Türkiye'de yaşayan bütün ulus ve azınlıkların haklarının elde edilmesi mücadelesi de bu çizgide somutlaştırılmıştır. Bu, Türkiye halklarının anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimidir. Bunun dışında ulusal temelde yükselen hareketlerin kurtuluş sağlayamayacağını söylüyoruz ve bu, yukarıda da söylediğimiz gibi nesnel bir durumdur, herkes tarafından görülmeye başlanmıştır. Ülkemiz halklarının baskı, sömürü, asimilasyon düzeninden kurtuluşu mücadelesi de bu çizgiyle başarıya ulaşacaktır.

Ulusal hareketle DEVRİMCİ SOL arasında bir sorun olup olmadığına gelince; öncelikle şunu vurgulayalım ki, oligarşinin beslediği umutların gerçekleşmesine, biz DEVRİMCİ SOL olarak izin vermeyeceğiz, kontrgerillanın bu yöndeki tüm çabalarını boşa çıkaracağız. Bu konuda kendi açımızdan tam bir görüş açıklığına ve güvene sahibiz.

Ulusal hareketle bizim, siyasi çizgi ve taktikler farklılığı dışında bir sorunumuz yok. Çizgisini, taktiklerini yanlış buluyoruz ve bunu her zaman söyledik. Yine tekrarlamaya gerek kalmayacak biçimde, herkesin bildiği gibi ulusal hareketi 78'lerden beri bu eleştirilerimize rağmen destekledik.

Çizgisini, taktiklerini yanlış bulmamız, oligarşiye karşı mücadele eden bir hareketi desteklememek için bir neden olamazdı, olmadı.

Ancak, ulusal hareket sınıfsal temeli ve siyasi çizgisi gereği bugün gündeme getirdiği taktiklerle sol ile, devrimci hareketle arasına bir duvar örme gereği durmaktadır. Ve bunun için çeşitli manevralar içindedir, Herkesin yok sayılması, tarihin ve gerçeklerin öznel yorumlara tabi tutulması ve de eleştiri adına hakaret ve küfür diye nitelenebilecek bir üslup kullanılması vb. bu taktiğin görünürdeki biçimlenişidir. Bu noktada mücadelesiyle, örgütlenmesiyle, bağımsız siyasi çizgisiyle, dostun da, düşmanın da kabul ettiği gücüyle belirli bir yeri olan DEVRİMCİ SOL'un öncelikli hedef olması kaçınılmaz oluyor.

İzlenen bu yolun yanlışlığı ve zararlarının öncelikle Türk ve Kürt halklarının mücadelesine dokunacağını anlatmaya, eleştiri ve uyarılarımızla bu olumsuzluğa dikkat çekmeye çalıştık. Bunları yaparken de üslubumuzun ve söyleneceklerin sınırını mücadelenin çıkarlarını gözeterek tespit ettik. Ulusal hareketin sorunun ciddiyetini fark edeceğini sanıyoruz.

Bugün de devrime karşı duyulan sorumluluğun ve olgunluğun gereği olarak, çelişkileri ve küçük sorunları derinleştirmek yerine, çelişkileri olumlu tarzda çözmek ve bu sorunları büyütmemek gerektiğini düşünüyoruz.

Öncelikli kaygımız mücadeledir, mücadelenin çıkarlarıdır. Gösterdiğimiz devrimci sorumluluk ve olgunluğun doğru değerlendirilmesi ve anlaşılmasını umuyoruz. Dost olarak gördüklerimizle düşmanın gözleri önünde olumsuzluklara gebe bir polemik sürdürmek istemiyoruz. Ancak buna zorlanırsak, hakaret-küfürler eleştiri adına savrulmaya devam ederse söyleyecek çok şeyimiz olduğu ve bunların da kimsenin reddedemeyeceği nesnelliğe sahip olacağı unutulmamalıdır. Bütün halklar kardeştir ve halkların kurtuluşunu savunan örgütler de düşmanın karşısında dost olmalıdırlar, buna zorunludurlar diyoruz.

SORU: *Yeri gelmişken din konusundaki yaklaşımınızı okuyucuya aktarmak isteriz...*

CEVAP: Marksist-Leninistlerin dine yaklaşımları bellidir. Her ne kadar anti-komünist kesimlerde bu konu çokça istismar edilip, devrimciler din düşmanı gösterilse de, bizim temel meselemiz din değildir. Ayrıca çok açık söylüyoruz; hiç kimseye dini duyguları ve ibadeti nedeniyle baskı uygulamayız. Ancak kim ki, din maskesi altında halklarımızın kurtuluşu önünde engel oluyorsa gericidir ve bu çabalara izin vermeyiz. Ama dini inançları olan kesimlerin ibadetiyle, dini duygularıyla ilgili herhangi bir baskıya da kesinlikle karşı oluruz.

Emperyalizme, faşizme, zulme, sömürüye karşı haklıdan, adaletten yana olan dindar insanları devrimci halk cephesinin potansiyeli olarak görüyoruz ve böyleleri saygıya layıktırlar.

Peki, biz dindar mıyız? Hayır biz dindar değiliz, din propagandası da yapmayız. Çünkü gerçekçiyiz, bilimsel materyalistiz. Ama bu ülkenin insanlarını, halkını da tanırız. Din bin yılların getirdiği bir olgu olarak birdenbire, emir ve talimatlarla ortadan kaldırılamaz. Bilimsel gerçeğin genç kuşaklara kavratılması için uzun sürecek devrimci eğitimin sonucu, din konusundaki düşüncelerin değişeceğine inanıyoruz.

Dini, her milliyetten emekçi halklarımızı birleştirecek bir olgu olarak da görmüyoruz. Tüm emekçileri birleştirebilecek olan, herhangi bir ulus, din ya da mezhep değil, sosyalizmdir, kurtuluş mücadelesidir.

Şimdilerde kimileri Aleviliğin, kimileri genel olarak islamiyetin erdemlerini keşfedip misyonlarını unutuyorlar. Bu yanlış bir yoldur. Devrimciler bir silahı düşmanın elinden almak adına egemen sınıf ideolojisine başvurmazlar. Bu, pragmatizm olduğu kadar gelecek için de tehlikelerle doludur.

SORU: *Sosyalist ülkelerde yaşananlar ve sosyalizmin geleceğine ilişkin düşüncelerinizi özetleyebilir misiniz?*

CEVAP: Sosyalizmin sorunları konusu değişik yayınlarımızda çokça yazıldı, tartışıldı. Bu konuda DEVRİMCİ SOL'un ne dediği oldukça nettir ve hiçbir kuşkuya yer vermeyecek kadar açık ifade edilmiştir. Sosyalist ülkelerde yaşananlar konusunda bu kadar açık ve net konuşma rahatlığını duymamızın nedeni, Mahir 'lerden bu yana söyleye geldiğimiz düşüncelerimizin doğrulanmış olmasıdır.

Her şeyden önce biz, hiçbir gücün, ne Çin'in, ne Sovyetler'in, ne de Arnavutluk'un şubesi olmadık. Bu ülkelerdeki sosyalizme eleştirel yaklaştık ve revizyonist-oportünist politikalar tasfiye edilmediği sürece, şu veya bu şekilde kapitalizme geri dönüşün kaçınılmaz olacağını söyledik. Nitekim bu ülkelerde revizyonist politikaları tasfiye edecek dinamikler çıkmayınca, "kapitalist restorasyon" oldukça hızlı biv tempoyla gerçekleşti ve karşı-devrim politik platformda sonuç elde etti. Bundan sonraki süreç siyasal yapıda gerçekleşen karşı-devrimin ekonomide kapitalizmi bütün özellikleriyle geri getirmesi olacaktır.

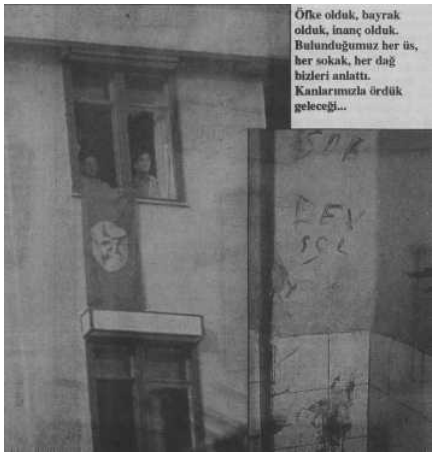

"Sosyalizm yok oldu", "Marksizm-Leninizrri öldü" çığlıklarına yol açan, bunalımı doğuran neydi? Çeşitli broşürlerimizde geniş biçimde incelediğimiz gibi, bu gelişmeleri doğuran hataları, öncelikle Sovyetler'de II. Dünya Savaşı sonrası partide, üstyapıda ve üretim ilişkilerinde devrimler gerekirken bunu gerçekleştirmekte eksik kalınmasından başlatmak gerekiyor.

II. Paylaşım Savaşı'na kadarki süreçte "Sosyalizmin Anayurdunun Savunulması" taktiği doğruydu. Stalin'i, emperyalist kuşatma altında sosyalizmi tek ülkede yaşatma çabalarından dolayı bu politikayı anlamak gerekir. Beklenen Avrupa devrimlerinin gerçekleşmememesi, özgüce dayanarak tek ülkede sosyalizmi inşa etme ve geliştirme zorunluluğu ile yalnızlık ve emperyalist kuşatma ister istemez birçok zorluğu ve açmazı beraberinde getirmiştir. Stalin'i, Lenin'in iyi bir öğrencisi yapan da bu koşullara ve açmazlara rağmen sosyalizmi yaşatması ve SSCB'yi dünyada ikinci büyük güç haline getirmesidir. Bu gelişmeyi görmek gerekir.

1945'ten sonra SSCB'nin tek sosyalist ülke olmaktan çıktığı, devrimlerin ve ulusal/sosyal kurtuluş hareketlerinin yaygınlık kazandığı koşullarda hala politikalarda SSCB'yi merkeze alarak sosyalizmin çıkarlarını SSCB'nin çıkarlarıyla özdeşleştirmek anlayışı yanlıştı. Revizyonistler Stalin'in bu yaklaşımını kendilerine kalkan yaparak, dünya devrimlerini kendi çıkarlarına kurban edebilmişlerdir.

Emperyalistlerle "Barış içinde Bir arada Yaşama" politikası adına devrimlere sırt çevrilmesi ve emperyalistlerle uzlaşma politikası güdülmesi, dünya halklarını sömürerek yaşam standartlarını belirli bir seviyeye yükseltmiş emperyalist metropollerle ekonomik yarışın öne çıkarılması; "sosyalizm eşittir ekonomik üstünlük ve gelişmedir" mantığını geliştirmiştir. Oysa sosyalizm toplumun artan ihtiyaçlarının karşılanması temelinde bir gelişme demek olduğu kadar, toplumun manevi olarak da doyurulmasıdır. Bu nokta unutuldu ve her şey maddi refah için kurban edildi. Böyle olunca, toplumu kalkındıracak güçlerin bir yerde tıkanması kaçınılmazdı. Çünkü, sosyalizmi geliştirecek olan insan unsuru unutulmuştu. Nitekim, 70'lerin sonunda tıkanma açık biçimde kendini gösterdi.

Eski sosyalist ülkelerde karşı-devrim, politik aktivite içindeki az sayıda destekçisi ile sonuca ulaşırken, emekçilerin çoğunluğunun tavırsız kalmasını kitlelerle parti ilişkisinin kopmasında, partinin bürokratik bir kasta dönüşmesinde, sosyalist demokrasinin geliştirilmemesinde, yani kitlelerin politikaların oluşumu ve yönetime katılımının sağlanmamasında ve sonuçta sisteme yabancılaşmasında aramak gerekiyor. Bütün bunlar "kültür devrimi"nin gerektiği tarzda işlenememesi ve sosyalist "yeni insan"ın yaratılmaması olgusuyla birleştirilince, kitlelerin politikadan uzaklaşmasını, "kapitalizm mi, sosyalizm mi" tartışmalarına ilgisizliğini, gelişmelere kayıtsız kalmasını anlamak mümkün oluyor.

Parti ve devlet yönetimlerindeki yozlaşmanın daha alt kademelere, halka ve

sonuçta ekonomiye yansımaması düşünülemezdi. Nitekim bir süre sonra ortalığı asalaklar, rüşvetçiler sarmış, adam kayırmalar almış yürümüş, üretimde verim artışı sağlanamaz olmuştur, insanların kapitalizmde olduğu gibi sabah işine gidip şu kadar saat çalışıp evine döndüğü, yaratıp ürettikleriyle, emeğinin sonuçlarıyla ilgilenmediği, öğrenmenin, çalışmanın, yaşamanın, insan insana ya da başka halklarla dayanışmanın heyecanını duymadığı bir toplum ortaya çıkmıştır. İşte çürüme budur, insanlar sosyalistleştirilemeyince bireyci düşünce boy vermiş, emperyalist basın-yayın tekellerinin kapitalizmin üstünlüğü propagandası alıcı bulur olmuştur.

Milliyetçilik işte bu noktada emperyalistlerin kullandığı temel malzeme haline gelmiş, 70 yıldır birlikte yaşayan halklar arasına düşmanlık tohumları serpilmiş, geçmişteki ulusal çelişkiler/çatışmalar hortlatılmıştır.

Entemasyonalist ruhtan yoksun, her şeye kendi ülkelerinin çıkarı gözlüğüyle bakan komünist partilerin bu milliyetçi gelişimle baş etmeleri mümkün değildi. Dünyadaki gelişmelere, devrimlere ve ulusal kurtuluş hareketlerine gözlerini kapamış, hatta yer yer devrimlerin bastırılmasında birinci dereceden rol almışlardır. Enternasyonalizmi öldürmek için çaba gösterenler milliyetçiliğe kurban oldular.

Bu gidişat kaçınılmaz sona ilişkin sinyalleri veriyordu. Gorbaçov yönetime geldiğinde Sovyet toplumunun yozlaşmasına ilişkin panoramayı olduğu gibi ortaya koydu. Kimileri buna bakarak Gorbaçov'dan iyi şeyler bekledi, göklere çıkardı, hatta kimi "sosyal-emperyalizm" teorisi savunucuları bile Gorbaçov'cu oldu. Oysa Gorbaçpv'un niyeti bu duruma Leninist bir çözüm getirmek değil, kapitalist restorasyon politikalarına meşruiyet kazandırmaktı. Ve sonuçta Gorbaçov, emperyalizm adına kılıcı salladı, karşı devrimi, gerçekleştirdi.

Bazı sosyalist ülkelerde yaşananlar emperyalizmi zafer sarhoşluğuna itti, ortalığı "sosyalizm öldü" naraları doldurdu. Hatta bu gelişme sonucunda emperyalizmin bütün dertlerine deva bulacağı sanıldı. Oysa ne emperyalizm sorunlarını çözebildi, ne de kapitalizme doğru yol almaları bu ülkelerde yaşayıp da gelişmeleri kayıtsızca izleyen, "bir de kapitalizmi görelim" mantığıyla bekleyen kitleleri memnun etti. Kapitalizmin kurtuluş olacağını sanan, gerçekte ise ne kapitalizmi, ne de gerçek sosyalizmi tanımayan kitleler, kapitalizmin ilk uygulamaları karşısında şok oldular. "Serbest piyasa" denen şeyin vurgunculuğun, sömürünün, karaborsanın, fuhuşun... serbestliği olduğunu kısa sürede öğrendiler.

Sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyon sürecine girilirken bunun geçici bir durum olduğunu, emekçi halk kitlelerinin kapitalizmi tanıdıkça yeniden sosyalizme dönüş yapacağını ve sosyalizmin daha sağlıklı bir tarzda gelişeceğini tespit etmiştik yazılarımızda.

Nitekim bugün gerici dalga hızını kaybetmiş, sosyalizmin yükselişi dönemine girilmiştir. Bunun önemli göstergelerinden biri de, sosyalizm ciddi sorunlarla karşı karşıya iken, Türkiye'de sosyalist düşüncesinin ve mücadelenin gelişip güçlenmesidir.

Biz DEVRİMCİ SOL olarak, eski sosyalist ülkelerin yanlışlıklarının ağır faturasını ödeyerek bugünlere geldik. Maalesef bir cunta yenilgisi yaşadığımız yıllarda, bunun üstüne bir de revizyonizmin günahlarının faturasını ödemek zorunda kaldık. Bu nedenledir ki, Türkiye'de sosyalizm mücadelesinin tüm eksiklerine rağmen geldiği nokta, yarattığımız potansiyel ciddiye alınmalı, önemsenmelidir. Çünkü dünyada oldukça yaygınlaştığı gibi milliyetçi temelde değil, sosyalist temelde gelişip bugünlere geldik.

Sınıfların, sömürünün, yoksulluğun ve emperyalizmin varlığı sosyalizmin yok olmayacağını gösterir. Açlık ve yoksulluğun, baskının, faşist iktidarların, hala varlığını sürdüren ırkçılığın, hortlayan Nazizmin, her türden ahlaksızlığın, bütün bu kapitalist pisliklerin yeryüzünden temizlenmesi için bir alternatif olması gerekir. Bu alternatif dün olduğu gibi bugün de sosyalizmdir. Ve bugün eski sosyalist ülkeler de dahil, dünyanın her yerinde

sosyalistler örgütleniyor, atılım yapıyorlar.

Sosyalizmin, yaşadığı kriz sonrasında görülen ilk moral bozuklukları geçmeye ve bunun yerini revizyonizmin yeniden ve daha sağlıklı değerlendirmesi almaya başlamıştır. Bugün artık çeşitli ülkelerdeki komünist partiler ve kurtuluş hareketleri kendi ayakları üzerinde durmaları ve omuzları üzerinde kendi kafalarını taşımaları gerektiğini kavramaya başlıyorlar. Bu bir kazançtır.

Eğer DEVRİMCİ SOL böylesine zorlu dönemlerde herhangi bir sallantı geçirmedi, sosyalizme inancında en küçük bir sarsıntı olmadı ve yolundan sapmadıysa bunu siyasal tarihinde taklitçiliği ve takipçiliği reddetmesine ve kadrolarının bu konudaki duyarlılığına borçludur. Biz, kendi ülkemizde, kendi topraklarımızda devrim yapacağımızı, bunu da Marksizm-Leninizmin ışığında ve bize özgü koşullarda gerçekleştireceğimizi hiçbir zaman unutmadık. Üslubumuz, tavrımız ve siyasal belirlemelerimiz hep buna uygun oldu. Bu, kendi gücüne güvenme, ayaklarımızın kendi toprağımıza basması olgusudur.

Türkiye, sosyalizm dinamikleri en gelişmiş ülkelerden biri olma özelliğini göstermesi dolayısıyla devrimlerin kabarışa geçmesi, sosyalizmin gelişmesi dönemini açacak bir tarihsel misyon da taşımaktadır. Biz bu misyonu kendimize yakıştırıyoruz. Bu onurlu görevi yerine getirmek için, hiçbir özveriden ve bedeller ödemekten kaçınmayacağız.

SORU: *Günümüzde sık sık bazı gerilla hareketlerinin silah bırakmasına tanık oluyoruz. Hükümetlerle masa başında anlaşmalar yapılarak silah bırakılmasına ne diyorsunuz? Ülkemizde böyle bir şey tartışılabilir mi?*

CEVAP: Birtakım gerilla hareketlerinin silah bırakması aslında o kadar yaygın bir durum değil. Ayrıca sosyalist ülkelerde olup bitenlerin ardından yaşanan ilk şok geçmek üzere. Burjuvazinin akıllandığını söyleyenler, hatta burjuvazide erdemler keşfedenler bu tespitlerinin bedelini ödemekteler. Ayrıca SSCB olmadan devrim olamayacağını düşünenler de pratikte bu düşünceden ister istemez uzaklaşıyorlar. Çünkü emperyalizm ve burjuvazinin değişmediğini görüyorlar. Bunu görüp politikalarını değiştirmeyenler ise hızla etkisizleşiyorlar.

Silah bırakanların kimlikleri de önemli. Gerilla hareketi deyince akla ilk önce Marksist-Leninistler gelse de, her gerilla hareketinin böyle olduğunu düşünmek yanlış. Bunun için birtakım gerilla hareketlerinin geldikler

sun bir sonraki noktada faşist hükümetlerle uzlaşmaları ve silah bırakmalarını fazla da yadırgamamak gerekiyor. Çünkü birçoğu küçük burjuva devrimciliği ve devrimci-milliyetçilik temelinde hareketlerdir. Böylesi hareketlerden sonuna kadar tutarlılık, Marksist-Leninist politikalar beklemek yanlıştır. Bu hareketlerden bu konuda öğreneceğimiz bir şey yoktur.

Ayrıca silah bırakmak da sanıldığı kadar kolay olmuyor. Bu hareketlerin silah bıraktıkları anda başlarına neler geldiği görülmektedir. El Salvador buna iyi bir örnektir.

Emperyalizm ve burjuvazinin karakteri değişmez. Hatta geçmişten daha baskıcı ve sömürücüdür. Ama bu karakterini demagoji ile gizlemede daha başarılı olabilse de emperyalizmin değiştiğini, insancıllaştığını düşünenler tam bir aymazlık içerisindedirler. Çağımızın devrimler çağı olduğu tespiti eskimemiştir. Bugün Latin Amerika'da, Filipinler'de, Ortadoğu ve Peru'da mücadele yeniden yükseliyor. Emperyalizm hiçbir sorunu çözemiyor, halklar ise devrim istiyor.

Ülkemizde ise, oligarşi tüm dünyanın gözleri önünde tam bir vahşet sergiliyor. Her gün onlarca insanımız katlediliyor, insanlar evlerinin önünde, sokakta, köylerinde, sorgusuz-sualsız kurşunlanıyor, keyfi gözaltılarda insanlar "kaybediliyor", kontrgerilla ülkenin dört bir yanında katliamlar zincirine yeni halkalar ekliyor, "demokrasi, insan hakları" diye diye demokrasi ve insan haklarının izleri bile siliniyor.

insan Hakları Bakanı katliam seyrediyor, İçişleri Bakanı profesyonel katillere "gazanız mübarek olsun" diyerek katliam emri veriyor, işçilerin grevleri yasaklanıyor, 35-40 milyon lira alan belediye başkanları grevci işçinin ücret artışı taleplerine karşı adeta Haçlı Seferleri düzenliyor.

maya mahkum ediliyor, emekten yana olduğu yalanıyla politika yapanlar grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını "bir başka bahara" erteliyor.

Köylü tarlasındaki ürününün sulama, gübreleme ve ilaçlama parasını bile karşılamayan bir fiyat verildiği için ürünü tarlada çürümeye terk ederek protestosunu dile getiriyor; emekliler maaş kuyruklarında ölümü beklemektense, yola oturup protesto etmenin gerekliliğini görüyor.

Kürdistan'ın köylerini, şehirlerini boşaltıp Vietnam'daki gibi "stratejik köylerde toplamak; Kürt halkını dikenli tellerle çevrili "açık cezaevlerinde yaşatmak amacıyla Şırnak'ta olduğu gibi provokasyonlar düzenlenerek halkımızdan onlarcası öldürülüyor, köyler, şehirler yerle bir ediliyor.

işte Türkiye tablosu budur. Böyle bir ülkede bize "silah kullanmayın" diyenler, bütün bu olup bitenlere sessiz kalın, faşizmin zorbalığını ellerinizi göğsünüzde kenetleyerek seyredin demek istiyorlar. Biz böyle bir ülkede eli kolu bağlı sessiz-

ce oturmak ve bu zulme ortak olmak istemiyoruz. Faşizm tek bir dilden anlar; o da silahların dilidir. Ayrıca bütün herkes kabul eder ki, faşizme karşı direnme hakkı meşrudur ve başkaldırmak zulüm gören halkların en doğal hakkıdır.

insanlarımız beşer-onar katledilirken biz demokrasicilik oyunlarıyla oyalanamayız. Bugün Türkiye'de silahlı mücadele her zamankinden daha çok gerekli olmuştur. Tersini düşünenler bilerek veya bilmeyerek halklarına ihanet etmektedirler. Faşizmin halka karşı sürdürdüğü bu savaşta silahı olup da sıkmayanlar, silah bırakanlar halklarına en büyük kötülüğü yapmaktadırlar. Kişisel kaygıları olmayan düzen karşıtı herkes Türkiye'de silahlı mücadele ve halk savaşı gerçeğini görmek durumundadır. Ve biz bu kadar alçak, bu kadar çirkef ve bir o kadar da katliamcı olan bir düşmanla silah bırakma tartışmasını ve uzlaşmayı devrime, halklarımıza ve şehit yoldaşlarımızın anısına ihanet sayarız.

Bizim düşmana uzatacak elimiz yok. Biz silahları elimize, bırakmak için değil, bir amaca ulaşmak için, savaşmak üzere aldık ve o amaca ulaşıncaya kadar da elimizden düşmeyecektir.

SORU: *DEVRİMCİ SOL'un eylemlerinin bazı çevreler tarafından "terörizm" olarak değerlendirilmesi konusunda neler söylemek istersiniz?*

CEVAP: Burjuvazinin kendi düzenine karşı çıkan, iktidarı isteyen, muhalif her gücü terörist olarak nitelemesi anlaşılır ve doğal bir şeydir. Ama eğer bunlar devrimci, sosyalist, Marksist-Leninist söylem içerisinde dile getiriliyorsa sorun farklıdır. Bunlar sosyalist literatürle dile getirilmiş de olsa, kaynağını burjuva ideolojisinden almaktadır. Eğer devrimci, sosyalist kılıfıyla söyleniyorsa, o güç kendi meşruiyetini burjuvaziye ispatlamak için başkalarını satıyor demektir. Böyleleri iktidara yönelik olarak patlayan her silah sesine terörizm diyebilirler. Solda bunu söyleyenlerin esas olarak düzene karşı olmadığına inanıyoruz. Kimileri ise devrim mi, reformizm mi konusunda kafaları net olmadığı için bu söyleme soldan destek veriyorlar. Oysa oligarşinin kendi iktidarına silah sıkanları böylesi nitelemelerle karalamaya çalışması kolaylıkla görülebilmelidir. Hele de burjuvazi bu iddia sahipleri için de terörist diyorsa olayın boyutu farklılaşmakta, adeta kara mizaha dönüşmektedir. Kimse düşmana kendi meşruiyetini ispat için başkalarına bu şekilde saldırmamalıdır. Gerçek dışı şeyler ise asla söylenmemelidir.

Bilimsel tarzda ele alınmış dostça eleştirilere açığız. Ama dostça eleştirilere açığız. Aksi yaklaşımlar kimseye bir şey kazandırmaz. Oysa bizi, eylemlerimizi terörizmle suçlayanların eleştirilerine baktığımızda mutlaka bir tahrifat, kafa karıştırma çabası olduğunu görürüz.

Ayrıca Türkiye'de devletin döktüğü kanın hesabı yoktur. Her gün yeni katliamlar olurken harekete geçmeyenlerin, devrimci adalet eylemlerimiz karşısında telaşa düşmelerine gerek yoktur. Şiddet devletin tüm hücrelerine işlemiştir.

Günümüzde mücadeleden ve halktan kopup sağcılaşanlar ve aydın geçinenler dışında, geçmişin yeminli silahlı düşmanları bile silahlı timler, gruplar kurmaya çalışıyor, samimi ya da değil ama gerilla savaşı gibi iddialardan söz ediyorlar. Yaşam bunu dayatıyor.

insanların her gün pervasızca katledildiği, çocukların dahi faşist terörün kurbanları arasına girdiği, işkencenin neredeyse kanıksanıp olağan karşılandığı koşullarda devrimci şiddeti yaygınlaştırmak görevi elzemdir. Adaleti sağlamanın başka yolu yoktur.

DEVRİMCİ SOL önümüzdeki süreçte silahlı eylemlerini daha yaygınlaştıracaktır. Örgütümüz özellikle son üç yıllık atılımıyla dünya kamuoyuna malolmuştur. Düşmanımız yoğun saldırıları ile bu tehlikeye, "DEVRİMCİ SOL tehlikesi"ne parmak basıyor. Dostlarımızın da DEVRİMCİ SOL gerçeğini görmesi kendilerine bir şey kaybettirmez, aksine kazandırır. Gerçek dostluklardan bugüne kadar kimse bir şey kaybetmemiştir. Herkesin gerçek dostlara gereksinimi olduğunu düşünüyoruz.

SORU: *Bir de son dönemde solda "yasal parti" tartışmaları yoğunlaştı. Bu tartışmaları nasıl karşılıyorsunuz?*

CEVAP: Yasal parti, legal kanallar... Bunlar devrimci mücadelede bütünüyle reddedilecek olgular değildir. Ancak, ne zaman ve nasıl soruları sorulmalıdır. Bu konuda hemen herkes genel doğruları tekrarlamakla birlikte, bazı yapıların HEP olgusundan hareketle "yasal parti" tartışmalarına hemen ilgi gösterdikleri görülüyor. Oysa "yasal parti" ancak mücadelenin gelişimine paralel belli bir gücün ifadesi olarak gündeme gelebilir. Ancak o koşullarda yaşayabilir ve ilerletici olabilir.

Bugün yasal partiyi tartışanların durumuyla birlikte düşünüldüğünde, ilerletici olmayacağı gibi zararlı da olacağını düşünüyoruz. DEVRİMCİ SOL olarak bu aşamada silahlı savaşı ve yeraltı örgütlenmesini güçlendirmek gerektiğini düşünüyoruz. Güçlü bir yeraltı örgütü ve güçlü bir kitlesellik olmadan, yasal parti işlevini yerine getiremeyeceği gibi, kitlelerin bilincinde yanlış düşüncelerin şekillenmesine de yol açacaktır. Olaya böyle baktığımızdan bu tartışmaları yersiz ve zamansız buluyor, tartışmaların içinde de yer almıyoruz.

Faşizmin terörüne karşı devrimci şiddet kendisini dayatmasına rağmen, silahlı savaşı örgütlemek yerine tüm enerji ve olanakların "yasal parti" vb. tartışmalarına harcanmasının, kitleleri oyalamak dışında bir sonuç yaratmayacağını düşünüyoruz. Kitleler ivedilikle bir şeyler yapılmasını beklerken, ciddi şeyler yapılıyor havasında yasal parti vb. tartışmalarla gün doldurmanın kitlelerin isteklerine, beklentilerine cevap veremeyenlerin işi olduğunu, görevden kaçma olduğunu söylüyoruz. Bu tartışmalardan bir şey çıkmayacağını, en fazla bir tabela partisi kurulabileceğini ama böyle bir partiye de kimsenin rağbet etmeyeceğini herkes biliyor.

SORU: *Benzer bir konuyu daha sormak istiyoruz. Yine sol kamuoyunun 'gündemindeki diğer bir konu da "birlik" tartışmaları. DEVRİMCİ SOL'un bu tür tartışmalara yaklaşımından hareketle, kimileri DEVRİMCİ SOL'un birlik düşmanı olduğunu dahi söyleyebiliyorlar. Siz ne diyorsunuz?*

CEVAP: 12 Eylül öncesinde çıkardığımız "Birlik Üzerine" broşüründe ve son olarak "Sahte Birlik Çağrıları Değil Mücadeleyi Yükseltelim" broşüründe de ifade ettiğimiz gibi, solun tarihi birlik tartışmaları ve birlik edebiyatı ile geçmiştir. En çok birlik diyenler, birliklerin önüne set çekenler, başkalarını "birlik düşmanı" olmakla suçlayanlar ise en çok bölünenler olmuşlardır.

Biz "birlik" diyenlere "ne için birlik" diye soruyoruz.

Birlik bir amaç, bir hedef için olmalıdır. Faşizme ve emperyalizme karşı somut olgular etrafında birlikler oluşturulabilir, örneğin infazlar, katliamlar, vb. konularda. Ancak birlik konusu sapla samanın karıştırıldığı kısır bir tartışmaya dönüştüğünden verimli de olmuyor.

Birlik deyince kimileri "parti birliği"ni, kimileri "cephe birliği"ni, kimileri de "eylem birliği"ni anlıyor, ideolojik-politik-örgütsel birlik demek olan parti birliğini kimseyle tartışacak değiliz. Keza "cephe birliği" de farklı platformda tartışılabilir, ama bu tartışma bugün için erkendir. "Eylem birliklerine ise her zaman açığız. Henüz eylem birliklerini becerememeyenler oturup cephe birliklerini tartışıyorlar.

Türkiye'de yerinde infazlar, katliamlar yaşanıyor, bütün bunları protesto etmek için faşizme karşı göğüs göğüse çarpışmaktan, mücadelenin gereklerini yerine getirmekten kaçınanlar "gelin birliği tartışalım" diyorlar.

Şehitlerimize dahi sahip çıkmayanların birlik konusunda samimi oldukları söylenemez. Bazıları ise dostluk yerine hasmane tutum takınmalarına karşın birlik çağrısı yapabilme pişkinliğini gösterebiliyorlar.

Birlik savaş meydanlarında omuz omuza vermekle olur. Birlik diyenlere "gelin önce faşizme karşı kurşun sıkalım" diyoruz. Sadece kendi çıkarlarını düşünüp herkesi bu doğrultuda kullanmak isteyenlerle, başka hayallerini gerçekleştirmek için birliği paravan yapmaya çalışanlarla gerçek birlikler oluşturulamaz. Böyle birlikler olsa olsa yeni kavgaların, yeni ayrılıkların nedeni olabilir. Biz böylesi birliklerde yokuz. Ama "birlik düşmanı" da değiliz.

Mücadelenin tüm boyutlarında, savaş meydanlarında gerçek dostlukları, gerçek birlikleri oluşturacağımıza *inanıyoruz.*

SORU: *DEVRİMCİ SOL'un yakın döneme ilişkin hedefleri nelerdir?*

CEVAP: 1990 Ağustos tarihli "YOLUN NERESİNDEYİZ?" değerlendirmemizde, süreçte yaşadığımız olumsuzlukları sıralamış ve *"Olumsuzlukları aşmak, ideolojik, politik, örgütsel, askeri hemen her konuda atılım yaparak mücadeleyi yükseltmek ve parti hedefini yakınlaştırmak görevi*ye *karşı karşıyayız"* demiştik.

1991 Ağustos tarihli "DEĞERLENDİRME VE FAALİYET RAPORU" adlı yazımızda ise DEVRİMCİ SOL'un durumunu ve yakın döneme ilişkin hedeflerini, 1990 sonrası içine girdiğimiz *"değişimi tamamlama, hemen her alanda yaptığımız atılımı güçlendirme"* süreci olarak değerlendirdik. Yakın döneme ilişkin hedeflerimizden en önemlilerini "Faaliyet Raporu"ndan özetlersek;

- Komiteleri gerçek işlevine kavuşturmak; kolektif işlerliğin özümsenmesi ve hakim hale gelmesini, alternatif komite üyelerinin yetiştirilmesini ve kadro akışının hızlandırılmasını, bir bütün olarak örgütlenmenin nitelik/estirilmesini sağlamak;

- Silahlı eylemleri geliştirmek, nitelikleştirmek ve yaymak, genelde siyasi pratiği yükseltmek;

- Kent gerillasının eksik ve zaaflarını giderecek adımlar atmak, mevcut deneylerden çıkarılan dersler ışığında kent gerillasını daha etkin hale getirmek, gerilla kültürünü ve düşünce tarzını egemen kılmak ve kökleştirmek, kısaca silahlı birlikleri gerilla kavramının ruhuna uygun bir örgütlenmeye ve anlayışa kavuşturmak;

Stratejik bölge ve alanlara yığınağı

Halktır bizim mayamız. Halklarımızın kollarında ölümsüzlüğe yürüdük son koşumuzda...

devam ettirmek, bu bölge ve alanlarda örgütlenmeyi güçlendirmek; kurumlaşmanın pekiştiği ve yerleşik bir güç haline geldiğimiz stratejik bölgelerde/kırsal alanlarda eylemlilik yaratmaya yönelmek, Birleşik Devrimci Savaş perspektifine'uygun ve koşulları dikkate alan bir gerilla faaliyetini örgütlemek;

- (...) Yerel engelleri hedefleyecek ve onları ortadan kaldırmayı sağlayacak mi lis örgütlenmesine başlamak ve bu örgütlenmeyi geliştirerek bölgeler ve alanlar çerçevesinde devrimci şiddeti tırmandırmak;

- Yayın faaliyetinde atılım yapmak;

- Kadın örgütlenmesini geliştirmek ve merkezi örgütlülüğe sahip Devrimci Kadın Hareketi'ni yaratma konusunda çaba göstermek;

- Yeraltı örgütlenmesinin gelişmesine bağlı olarak, demokratik mücadele mevzilerini güçlendirmek, bu mevzilerde değişik biçimlerde tutunmayı sağlamak;

-(...) Kadro ve militanı silahlanma konusunda özel bir çaba göstermeye yöneltmek, düşmanla yüz yüze gelindiğinde çatışma tarzımızı ve geleneğimizi geliştirmek ve kökleştirmek.

Bu hedefleri ortaya serdikten sonra ister istemez, hedeflere ne oranda varabildiğimiz sorusu da akla gelecektir. Daha pek çok eksikliklerimiz, gelişen savaşçı bir örgüt olarak sorunlarımız da var ve istediğimiz hıza henüz ulaşabilmiş değiliz. Ama tüm bunlarla birlikte DEVRİMCİ SOL yakın dönem hedeflerinin toplamı olarak PARTİ'ye ulaşacak kapasitededir. Partileşme süreci DEVRİMCİ SOL açısından tamamlanma aşamasına gelmiştir. Yakın dönemde **DEVRİMCİ** SOL Türkiye halklarının karşısına **PARTİ** olarak çıkacaktır.

SORU: *DEVRİMCİ SOL literatüründe parti oluşumu ilk defa bu kadar somut olarak ifade ediliyor. Sol kamuoyunda nasıl bir parti ve neden şimdi sorusu gündeme gelecektir...*

CEVAP: Parti konusunda "neden

şimdi" sorularının gündeme gelmesi kaçınılmaz. Ancak bu sorular genellikle parti konusunun çarpıtılmış bir biçimde şekillendirildiği kafa yapılarından kaynaklanmaktadır. Bugüne kadar Türkiye solunda parti konusu çeşitli boyutlarıyla hep karikatürize edilmiştir. Parti denince birkaç kişinin bir araya gelip karar alarak kurdukları yapılar akla gelmiştir. Bu nedenle de DEVRİMCİ SOL yıllardır partiyi kuracak üç-beş kişiye çok daha fazlasıyla sahip olduğu halde neden parti kurmadı da şimdi kuruyor denilecektir. Biz, sahip olunan bu çarpık anlayışla hareket edemezdik. DY'den ayrıldıktan hemen sonra partiyi kurabilirdik. Ama bu parti olmazdı, biz hiçbir zaman böyle bir partiyi amaçlamadık.

Parti ideolojik birliktir, kadrolardır, organlardır ve bunların üzerinde yükseldiği mücadele seviyesi, birikimi ve gelenekleridir. Bu partiyi idealleştirmek değil, devrim yapacak bir yapıyı oluşturma isteğidir. Bunları sağlayacak olan "partileşme süreci" dediğimiz bir sürecin yaşanması da şarttır. Bu süreç belirli bir ideolojik-siyasi çizginin, kadrolarıyla, organlarıyla mücadele seviyesi, birikimi ve gelenekleriyle bir yapının yaratılması sürecidir. Bunları biraz daha açarsak; ideolojik-siyasi çizgide bir süreklilik ve sağlamlık yaratılmak isteniyorsa, ideolojik birlik olgusu daha geniş ve süreçle birlikte ele alınmalıdır, ideolojik üretkenlik tüm kadrolarda işler kılınmalıdır.

Kadrolaşma ve organlaşma olguları birbirinden ayrı ele alınamaz ve alınmamalıdır. Biz kadrolaşmadan kof, hantal bir niceliği anlamadık hiçbir zaman. Kadrolaşma, örgüt-istihdam olgularıyla bir anlam kazanır ve bu da ifadesini organlaşmada bulur. Bu anlayışta parti, tek tek kadroların (insanların) değil, organların (örgütlenmelerin) toplamıdır.

O halde şunu söyleyebiliriz ki, DEVRİMCİ SOL'un partileşmesi sadece bir iradenin veya 3-5 kişinin kararının sonucu **değil,** çeşitli örgütlenmelerde istihdam edilmiş, hareketin ideolojik-siyasi çizgisini kavramış, kolektivizmi benimsemiş, her koşulda partiyi devam ettirecek, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da fedakarlıklarıyla, yaratıcılıklarıyla mücadelenin tüm yükünü beyin ve bedeniyle omuzlamış kadroların yaratılmasıyla sağlanabilirdi, işte DEVRİMCİ SOL partiyi yaratacak kapasitededir derken bunu kastediyoruz. Ve böyle bir yapılanmanın yeterliliğinden söz ediyoruz.

Her koşulda partinin, mücadelenin devamını sağlayacak kadrolar kavanozda yetiştirilemezdi ve bu kadroların belirlediği yapılanma da laboratuvarda, masa başında kurulamazdı. Tüm bunların adım adım ve hayat içerisinde, mücadelenin dayattığı görevler yerine getirilirken, savaşın ateşinde gerçekleşmesi gerekiyordu.

Bugüne kadarki süreç içinde inişleri ve çıkışlarıyla siyasi pratiğin görevlerini yine iktidar perspektifiyle omuzlarken, yapısal sorunlarımızla radikal bir tarzda uğraşıp çözüm aramayı-bulmayı hiç savsaklamadık ve bugünlere böyle gelindi. Hiçbir zaman ideal bir tablo sunmak amacında olmayacağımız bilinmektedir. Hızla şiddetlenen savaşın tüm gereklerini yerine getirirken kendi sorunlarımızla bugün olduğu gibi yarın da uğraşacağımızı biliyoruz.

Sonuç olarak; üstün yoldaşlık ilişkileri, çelik bir disiplin, sınır tanımaz fedakarlık ve kanlarıyla slogan yazacak kadar kahramanlıklarla tanımlanabilen, her biri bir örgüt merkezi gibi düşünüp davranan, ölüm pahasına savunulan değer ve geleneklere sahip bir kadro yapısı... DEVRİMCİ SOL budur. Onu dünden bugüne getiren ve bugünden yarına taşıyacak, kesintisizlik geleneğini yaşatacak olan da bu özelliğidir.

Sorunumuz başından beri partinin en üst yönetim organları veya kurumları değil, partiyi her koşulda mücadelenin içinde tutup yaşatacak, geliştirip güçlendirecek, üretken bir yapıyı oluşturmaktı. Bunun için partileşme süreci deyip önem verdik.

SORU: *Son olarak, vermek istediğiniz bir mesaj var mı?*

CEVAP: Evet, önce tüm milliyetlerden Türkiye halklarına seslenmek istiyoruz. Biz, varlığını tankla, topla, 1 milyonluk ordusu, polisi, kontrgerillası, insan avcısı özel timleriyle, toplu infazlarıyla korumaya çalışan, köşeye sıkıştıkça sokaktaki, kırdaki kendi halinde insanları dahi vuran, öldüren, tepeden tırnağa silahlanmış düşman bir gücü ikrardan alaşağı etmek istiyoruz. Bu güce karşı savaşmanın, emperyalistleri ülkemizden kovup faşizmi yenmenin silaha sarılmaktan başka bir yolu yoktur.

Yeni dünya düzeninin, sözde uluslararası güvenlik ve hukuk sistemlerinin emperyalist bağımlılığı ve kapitalizmin sömürü mekanizmasını pekiştirmek, halkların özgürlüğünü engellemekten başka bir anlama gelmediğini görmek için, yurtsever olmak yeterlidir. Kuzey Irak'taki Kürt halkı bahane edilerek ülkemiz topraklarına yerleştirilen Çekiç Güç, geçen yıl patlak veren Körfez savaşı ve katledilen yüzbinlerce Iraklı, bugün Yugoslavya iç savaşının kışkırtılması... her biri emperyalistlerin dünya halkları üzerinde sınırsız bir hükümranlık kurma özlemlerinin ifadesidir.

Ülkemizde yaşanan yoksulluk, baskı, sokak infazları, kitle katliamları, gecekondu yıkımları, en küçük hak arama eylemlerinin şiddetle ve faşist terörle bastırılması da bu tablonun Türkiye parçasıdır.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, artık özgürlük ve sosyalizm için mücadele eden devrimcilere ve devrimci örgütlere yönelik imha politikaları; polisin, ordunun, kontrgerillanın neredeyse her gün, her saat başı gerçekleştirdiği katliamlar, çocukları, altmış yaşındaki anneleri, yetmişlik ihtiyarları dahi kapsayan işkence; köy-mahalle-şehirlerin topa tutulup işgal edilmesi, insansızlaştırılması açıktan savunulmaktadır.

Her seçim sonrası verilen sözlerin unutularak halktan huzur ve istikrar adına daha fazla fedakarlık istendiği, halk vermiyorsa zora-zorbalığa başvurulan bir ülkedir Türkiye. Temel ihtiyaçlara bir defada yüzde 50, yüzde 100'lük zamlar yapılırken, bir emekçinin insanca yaşamak ve çocuklarını okutmak için yüzde 27'lik bir artışı yeterli bulmaması, sendika istemesi, grev yapması suç görülüyor. Küçük üretici ve köylüye verilen taban fiyatlar düşük tutulurken her sene yeni bir vergi yükümlülüğü getiriliyor. Bazen bütün bir yılın emeğinin tarlada çürüyüp gitmesini umursamıyor bile devlet.

Özal'ların, Demirellerin, İnönü'lerin kendilerini Amerika'ya daha iyi pazarlama, beğendirme yarışı, siyaset adına her türlü yalan-dolan, vergi kaçakçılığı, milyarlık düğünler ve sosyetenin ahlaksızlığı ise adeta bir erdemmiş gibi gösteriliyor.

İzlenecek dış politika ve ekonomik programa ABD, IMF gibi emperyalist ülke ve kuruluşlar karar veriyor. Ki çok yakın bir örnek, halkımızın yüzde 90'ının savaşa karşı olmasına rağmen Türkiye ABD'nin kararıyla Körfez savaşının için de olmuştur. İç politikayı ilgilendiren kararlar ise *Meclis* ya da hükümet toplantılarında değil, ABD temsilcilikleri, CIA dairelerı ve MGK toplantılarında alınıyor.

Sınır ötesi operasyonları gazetelerden, radyolardan öğrenen bakanların yoldaşlarımızın infazlarına katıldığı, arkından da "benim de can güvenliği sorunum var" dediği kadar büyük çelişkilerle dolu bir ülkedir Türkiye.

İşte böylesi bir ortamda gördüklerinin, yaşadıklarının birazcık farkında olan aklı başında, onurlu, namuslu bir insan için "düzenden yana mısın, halktan yana mısın" sorusunun cevabı artık çok net olmalıdır. Böyle bir insanın "Hayır ben bu düzenin değişmesini istemiyorum." demesi mümkün değildir.

Bu düzen yıkılmaz değil, yıkılır. Yeter ki biz yıkılacağına inanalım. Faşizmin en küçük muhalefete karşı şiddet uyguladığı, işkence, katliam, korku ve gözdağını temel politika haline getirdiği bizim ülkemizde, bağımsızlık ve özgürlüğün yolu silahlı mücadeleden, halkın silahlı savaşımından, bu savaşı yürütecek örgütlenmelerden geçmektedir.

Türkiye'yi emekçi halkların, ulusların yaşadığı bir cehennem olmaktan çıkarıp emekçilerin, özgür ulusların birlikte yaşadığı, birlikte yarattığı bir ülke haline getirebiliriz. Bu bizim ellerimizdedir.

Halkların önünde emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizmden başka bir yol yoktur.

Kürt halkının hak ve özgürlük taleplerinin gerçekleşmesi de ancak bu kavgayla mümkündür. Bu, halkların ortak kavgasıdır. Kürt halkının özgürlüğü tadamadığı bir düzende Türk halkı da özgür değildir. Halkların özgürlüğünü Devrimci Halk İktidarı sağlayacaktır. Böyle bir iktidar ise ancak halkların ortak kavgası ile kurulabilir.

Herkesin bu kavgada yapacağı bir iş ve fedakarlık, vereceği emek vardır.

Daha pek çok eksikliklerimiz, gelişen savaşçı bir örgüt olarak sorunlarımız da var ve istediğimiz hıza henüz ulaşabilmiş değiliz. Ama tüm bunlarla birlikte DEVRİMCİ SOL yakın dönem hedeflerinin toplamı olarak PARTİ'ye ulaşacak kapasitededir. Partileşme süreci DEVRİMCİ SOL açısından tamamlanma aşamasına gelmiştir. Yakın dönemde DEVRİMCİ SOL Türkiye halklarının karşısına PARTİ olarak çıkacaktır.

Yaşlıların, hastaların, çocukların bile yapacakları çok şey vardır. Herkes bu kavgaya katılmaz, emek vermez, bu ülke bizim, hakkımızı arayalım, özgürlüğümüzü elde edelim demezse daha pek çok gencimiz sokaklarda, dağlarda katledilecektir. İktidarın herkesin gözü önünde insanlarımızı katletmesi karşısında susmak çözüm değildir. Öldürülenler sizin çocuklarınız. Belki bugün sizin oğlunuz, kızınız aralarında yok, ama yarın olabilir. O zaman kahretmeniz işe yaramayacaktır.

Bugün ülkemizde devrimci olmak, gerilla olmak, düzene karşı silah elde savaşmak bir onurdur. Bu onuru herkes kendine layık görmelidir.

Tüm kadrolarımız, savaşçılarımız!

Nitel bir adımın eşiğinde olduğumuz bir dönemde hepimizin omuzlarındaki yük biraz daha ağırlaşacaktır. Bugüne dek kadro ve savaşçılarımızın iradi ve fiziki çabalarıyla, fedakarlık ve kahramanlıklarıyla halkların bilincine, yüreğine yerleşen DEVRİMCİ SOL, bundan sonraki mücadele sürecinde önüne çıkacak tüm zorlu engelleri yine kadro ve savaşçılarımızın çabalarıyla, fedakarlık ve kahramanlıklarıyla aşacaktır. Tüm kadro ve savaşçılarımız, bu tarihi sorumlulukların bilincinde olarak, halkların umut ve özlemlerini çalışmalarıyla, örgütlenmeleriyle ve eylemleriyle ete-kemiğe büründürmelidir.

Fabrikalarda, gecekondularda, okullarda, işyerlerinde, şehirde veya kırda her bölgede DEVRİMCİ SOL'un sesi daha gür ve daha güçlü çıkmalıdır. Bunun yolu gecesini gündüzüne katan, kan-ter içinde, barut kokuları arasında hızlı bir çalışma temposu yaratmaktan geçiyor. Kadro ve savaşçılarımız böyle bir tempoyu yakalayacak güç ve ruha sahiptir.

Çaresizlikle, "olmazlarla alay eden bir geleneğe sahibiz. Düzenin tüm nimetlerini tepen bir adanmışlık-fedakarlık geleneğine sahibiz.

Kanıyla, bayrağıyla, yüreğiyle düşmana saklanacak köşe aratan bir direniş geleneğine sahibiz.

Son sözlerinde kanlarıyla bize direniş gücümüzü, devrim sözümüzü hatırlatan şehitlere sahibiz. Bu geleneği sürdürmek ve şehitlerimize layık olmak zorundayız.

Tek gücümüz savaşçılarımız, kadrolarımız, halkların desteği ve katılımıdır.

Bize başarmaktan başka bir yol kalmıyor.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

Herkesin bu kavgada yapacağı bir iş vardır. Çocukların bile yapacakları çok şey vardır.

"SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİMİZ VE HALK MİLİSLERİMİZ HALK DÜŞMANLARINDAN HESAP SORUYOR"

"Dergimiz mücadelemizin sesini Türkiye ve dünya halklarına duyurmayı bir görev kabul etmektedir." diyerek Ekim 1992'de 5. sayısını çıkaran DEVRİMCİ SOL Dergisi, bu sayısında 8 Mayıs'tan 17 Eylül'e kadar Devrimci Sol tarafından gerçekleştirilen eylemleri de açıkladı.

"Milislerimizin halk düşmanlarına karşı eylemleri"

Açıklamada bu başlık altında özellikle gecekondu yaşayanlarının, emekçilerin sorunlarına yönelik olarak **Halk Milisleri** tarafından gerçekleştirilen eylemler anlatılıyor.

Küçükarmutlu'da devlet güçlerine karşı 6 kez bombalı saldırı gerçekleştirildiği; Reşitpaşa girişine asılan bubi tuzaklı bir bombalı pankartta, imha ekiplerinin şans eseri kayıpsız kurtulduğu; Küçükarmutlu halkının "direniş tepesi" olarak andığı ve panzerler tarafından işgal edilen tepeye, panzerlerin yanıbaşına bubi tuzaklı bir propaganda kaseti yerleştirilerek yayın yapıldığı; 22 Haziran'da SDB Savaşçıları tarafından Tarabya ve Arnavutköy karakollarının bombalandığının belirtildiği açıklamada, bölgede muhbirlere karşı geliştirilen eylemler de yer alıyor:

Küçükarmutlu'da Polisle işbirliği yamuhbirin evine patlayıcı atılarak, bir başka muhbirin evi basılıp dövülerek uyarıldığı belirtiliyor. **Nurtepe'den** Dursun Baykal adlı muhbirin ayağından kurşunladığı, Gazi Mahallesi'nden Mehmet Kaya'nın dükkanı bombalanarak, ayrıca Nurtepe ve Gazi Mahallesi'nde iki bekçinin silahına el konulduğu yer alıyor.

Bu başlık altında sıralanan diğer eylemler de şöyle:

Yenikapı işportacılarının *tezgahlarının yıkılması için her şeyi yapan belediye mafyasının başlarından Nurettin Sözen'in kardeşi Ziya Sözen ve iki suç ortağının işyeri basılarak tahrip edildi.*

Yenikapı'daki işporta tezgahlarının yıkılmasından sorumlu SHP Meclis üyeleri Mehmet Mercanoğlu'nun işyeri basılarak dövülmek suretiyle, Mustafa Kalender korumaları etkisiz hale getirildikten sonra yere yatırılıp etrafına ateş edilerek cezalandırıldı ve uyarıldılar.

Gebze *Sarkuyan Lisesi'nin ihbarcı müdürü tüm uyarılara rağmen muhbirliğe devam ettiği için okul önünde dövüldü ve son kez uyarıldı.*

Ümraniye'de *hafriyat mafyasının ve büyük şirketlerin çevre halkına yönelik baskılarını protesto etmek ve faşist mafyacıları uyarmak amacıyla Emlakbank'ın şantiyesi basıldı, barakalar ateşe verildi.*

Kartal Belediye işçilerinin direnişi *karşısında polisle işbirliği yapan Belediye Başkanı M.Ali Büklü, otomobili molotoflanıp yakılarak, Belediye Başkan Yardımcısı Zeki Şafak, Kartal'daki yağ deposu bombalanarak; Belediye Meclis üyesi Cemal Tezcan, Rahmanlâr'daki yazıhanesi bombalanarak işçi düşmanı tavırlarından vazgeçmeleri için uyarıldılar.*

25 Mayıs'ta Emekli Polis Memurları Derneği bombalandı, tahrip edildi.

Kartal-Maltepe'de *bir nakliyat şirketi basılarak içeride bulunan evrak ve mühürler alındı.*

Okmeydanı Halil Rıfat Mahallesi ve İdealtepe Mahallesi *muhtarlıkları basıldı, polisle işbirliği yapmamaları konusunda uyarıldı ve çeşitli evraklar alındı.*

Hasköy'de *polisle işbirliği halinde faşist örgütlenme yapan ve küçük çocuklara sarkıntılık eden faşistin pastanesi molotofla yakılarak cezalandırıldı.*

Bu başlığın sonunda milislerin günümüzdeki rollerine de değiniliyor, *"Halk düşmanlarına karşı 'Halkın Adaleti'ni ve öfkesini dile getiren Halk Milislerimiz devrimci savaşımızın yaygınlaştırılmasındaki çabalarıyla daha şimdiden işbirlikçilerin, muhbirlerin, faşistlerin ve sivil-resmi tüm halk düşmanlarının korkulu rüyası haline gelmeye başlamışlardır."* deniyor.

"12 Tencumoz katliamı yıldönümü kampanyası eylemlerimiz"

12-14 Temmuz katliamlarının yıldönümü çerçevesinde "örgütlü olduğumuz tüm yerlerde en geniş biçimde yazılama yapılması, bombalı-bombasız pankartlar asılması, DEVRİMCİ SOL bayrakları asılması eylemleri gerçekleştirildiğinin belirtildiği açıklamada, kampanya çerçevesinde yapılan devrimci şiddet eylemleri de şöyle sıralanıyor:

Ankara:

- 15 Temmuz: Aktepe Karakolu'nda görevli polis Ali Kurtoğlu Abidinpaşa'da cezalandırıldı.

- 15 Temmuz: GÜR-İŞ Şirketi molotoflandı.

- 16 Temmuz: Bir polisin silahı milislerimizce kamuflaştırıldı.

- 18 Temmuz: Başbakanlık Personel Dairesi basıldı, arşiv bölümü ateşe verildi ve DEVRİMCİ SOL bayrağı asıldı.

- 24 Temmuz: Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'nde görevli polis memurları Hüseyin Mutlu ve Hasan Güneş cezalandırıldılar. İki polis de yaralı kurtuldular.

Adana:

- 16 Temmuz: Devlet Malzeme Ofisi basılıp yakıldı, DEVRİMCİ SOL bayrağı asıldı.

- Ziraat Bankası molotoflandı.

İzmir:

- 12 Temmuz: Mersinli'de OPEL'in deposu bombalandı.

Bursa:

- 17 Temmuz: Duatepe Karakolu bombalandı.

- 24 Temmuz: Akbank Yeşilyayla Şubesi'yle Mesken'de iki banka şubesi bombalanarak tahrip edildi.

İstanbul:

- 12 Temmuz günü saat 21.30'da; Kağıthane, Eminönü ve Halkalı vergi daireleri, Bakırköy ve Kartal adliyeleri, Emirgan Karakolu bombalandı.

- 13 Temmuz: ABD Konsolosluğu (Tepebaşı) Lav silahı ile vuruldu, tahrip edildi.

- 13 Temmuz: Florya Polis Eğitim Merkezi'nde Komiser Yardımcısı Yadigar Özdemir Haskö/de cezalandırıldı, faşist polis yaralı kurtuldu.

- 14 Temmuz: Hürriyet Mahallesi'nde Terörle Mücadele Şubesi işkencecilerinden polis Kamil Koç cezalandırıldı.

Yine 14 Temmuz'da: Bakırköy İncirli'deki Koç Amerikan Bankası, Kartal Soğanlı'da BORUSAN tesisle-

' Koç Holding'e ait NASOTO, Garanti Bankası Çemberlitaş Şubesi, Haznedarda Magirus Fabrikası bombalandılar.

- 17 Temmuz: Mercan Vergi Dairesi önünde park eden ekip otosuna bombalı tuzak kurulmuş, patlamada ekip otosu ve içindekiler hafif hasarla bu defa kurtulmuşlardır.

- 24 Temmuz: İstanbul Emniyet Müdürlüğü binası Lav silahı ile vurulmuş, tahrip edilmiştir.

- 27 Temmuz: İstanbul Fikirtepe'de polise ait araçların depolandığı OTOSAN bombalanmıştır.

- 29 Temmuz: 12 Mart döneminin İstanbul Sıkıyönetim Komutan Yardımcısı cuntacı generallerden Kemal Kayacan Göztepe'deki evinde cezalandırıldı.

Ağustos-Eylül ayı eylemleri

- 2 Ağustos: İstanbul Örnektepe Karakolu tarandı.

- 8 Ağustos: İstanbul Sanayici ve İşadamları Derneği (İSİAD)'nin Küçükçekmece'deki şube binası basıldı ve içeriye "Yaşasın Halkın ve Belediye-İşçilerinin Direnişi- DEVRİMCİ SOL" yazıldıktan sonra dernek molotoflandı.

- 8 Ağustos: BELEDİYE-İŞ Sendikası, İETT Taşıtlar Şubesi basıldı ve içeriye "Kahrolsun Sarı Sendikacılık- DEVRİMCİ SOL" yazıldıktan sonra bomba landı.

- 11 Ağustos: Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'ne ait servis aracına Bağcılarda bombalı tuzak kuruldu, servis aracı, patlamanın etkisiyle tahrip oldu ve bir polisin yaralandığı açıklandı.

- 15 Ağustos: Hassas Bölgeleri Koruma Şube Müdürlüğü'nde görevli polis Servet Tuncer Ankara'da cezalandırıldı, polisin yaralı kurtulduğu eylemden sonra yoldaşlarımız olaya müdahale eden bir ekip otosuyla çatıştı, bir yoldaşımız yaralandı. Yaralı yoldaşımızın eylem bölgesinden uzaklaşmak için çevirdiği taksinin şoförü yoldaşımızı polise teslim etmek isteyince cezalandırıldı.

- 19 Ağustos: Bakırköy Güngören'deki Genç İşadamları Derneği basıldı. Duvarlara "İşçi K:yımına Son- DEVRİMCİ SOL" yazıldıktan sonra dernek bombalandı.

- 30 Ağustos: 30 Ağustos törenlerinin yapıldığı alana kurulan "şeref tribününde İstanbul Valisi Hayrı Kozakçıoğlu, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir, Birinci Ordu Komutanı İ. Hakkı Karadayı, Harp Okulları Komutanı Orgeneral Kemal Yavuz, İstanbul Belediye Başkanı Nurettin Sözen ve diğer askeri-idari yüksek kademenin oturduğu koltukların tam altına yerleştirilen tahrip gücü yüksek bomba ikinci aramada tesadüfen bulundu.

Tunceli Hozat Kumkaynak (Tanzi) Köyü Karakolu DEVRİMCİ SOL Kır Gerillaları Tarafından Tarandı

19 Ağustos 1992 günü saat 21.30 sıralarında DEVRİMCİ SOL gerillaları Tunceli İli Hozat İlçesi Kumkaynak (Tanzi) Köyü Karakolu'nu otomatik silahlarla taramış ve eylem yerine DEVRİMCİ SOL bayrağı astıktan sonra kayıp vermeden geri çekilmişlerdir. DEVRİMCİ SOL Gerillaları basına gönderdikleri yazıda "son dönemde ülkemizde yoğunlaşan infazları protesto etmek" için eylemi gerçekleştirdiklerini ve eylemlerinin bundan sonra aralıksız süreceğini, (...) DEVRİMCİ SOL bayrağının ülkenin her yerinde dalgalanacağını belirtmişlerdir.

-1 Eylül: Küçükçekmece Ekipler Amiri Komiser Ömer Çakıcın cezalandırılması eyleminde yoldaşımız Ali Rıza Karagöz'ün silahının tutukluk yapması üzerine silahına davranan faşist komiser yoldaşımızı katletmiştir. Murteza Kaya adlı devrimci öğrencinin de katledilmesinden dolayı hakkında açılmış bir dava bulunan tescilli devrimci katili Ömer Çakır'dan bunların hesabı mutlaka sorulacaktır.

- 4 Eylül: DYP Bağcılar Belediye Başkan Adayı Muhsin Aydın'ın işyeri basıldı. İçeridekiler etkisiz hale getirildikten sonra Muhsin Aydın'ın silahı kamuflaştırıldı, duvarlara DEVRİMCİ SOL yazıldı.

- 6 Eylül: Sosyetenin uğrak yerlerinden Klüp 20 ve Şamdansa "Kürdistandaki katliamları ve yargısız infazları" protesto için bombalandı.

- 8 Eylül: Toprak Seramik'e ait helikopter pistine yönelik bombalı saldırı eylemi gerçekleştirdi.

- 9/10 Eylül: Seher Şahin'in katledilmesinin yıldönümünde DEV-GENÇ, İTÜ Ayazağa Kampusu, Yıldız Üniversitesi ve İÜ Avcılar Kampusu ile Mimar Sinan Üniversitesi'nin girişlerinde, bulunan polis kulübelerini Seher Şahin'in katlini ve okullardaki polis işgalini protesto için bombalayarak yerle bir etmiştir.

- 10 Eylül: Büyükdere Caddesi'ndeki Renault Bayii Kürdistan'daki katliamı protesto için bombalandı.

- 12 Eylül: 12 Eylül askeri faşist cuntasının yıldönümünde DYP-SHP koalisyon hükümetinin Milli Savunma Bakanı Nevzat Ayaz'ın damadı olan Avukat Fikret Öztamur'un bürosu basıldı. 12 Eylül öncesi MHP'li sivil faşist kadrolardan olan devrimci katili F. Öztamur, şu anda da İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün avukatlığını yapmakta ve Tuzla katliamı davası'nda katil polisleri savunmaktadır. Baskın anında büroda bulunmayan faşist avukat bu kez kurtulmuştur.

- 15 Eylül: Eczacıbaşı ve Koç Holding 12 Eylül'ü ve Kürdistan'daki katliamları protesto etmek amacıyla bombalandılar.

- 17 Eylül: Kürdistan'daki katliamları protesto amacıyla İstanbul'da Ordu Pazarı bombalandı.

- 17 Eylül: İstanbul Bahçelievler'de Hassas Bölgeler Koruma Şube Müdürlüğü'nde görevli Başkomiser Halil Yıldırım savaşçılarımızca cezalandırılmıştır. 12 Temmuz katliamında İbrahim Erdoğan yoldaşımızın bulunduğu örgüt üssünün basılmasında yer alan bu eli kanlı işkenceci benzer suçları bir daha işleyemeyecektir.

YAŞASIN HALKIN ADALETİ!
HİÇBİR HALK DÜŞMANI CEZASIZ KALMADI KALMAYACAK!

ISIRGAN

Polise "halk desteği" vermek ister misiniz?

19 Eylül Cumartesi günü Koşuyolu'nda Acıbadem Polis Karakolu'nun açılışı vardır. Açılışı Sezgin yapacaktır. Tüm hazırlıklar tamamdır. Ancak kendilerine en gerekli olan şey eksiktir. Sezgin'in "kahramanları" bu eksikliği gidermek için hemen büyük bir "vatanseverlik"le işe koyulurlar. Başlarlar Kayışdağı, Küçükbakkalköy, Fikirtepe caddelerinde dolaşmaya. Gözlerine kestirdiklerinin yanına yaklaşıp "Hadi bi-nin minibüslere " derler. Minibüslere yaka paça doldurulan "vatandaş"lar şaşkınhk ve korkudan karşı koyamazlar. Öyle ya polis bu, sağı solu belli olmaz. Karşı koyup da sonra polisle "çatışıp" ya da "kaçarken" vurulan "terörist" olup gazetelere manşet olunmayacağının garantisi yoktur. Neyse ki birkaçı biraz cesaret gösterip ne olduğunu sorunca Acıbadem Polis Karakolu'nun açılışına gidecekleri öğrenirler. Eh!... İçleri biraz rahatlamıştır. Dayak yemekten, günlerce gözaltında kalmaktan kurtulmuşlardır.

Böylece açılış için en acil ve en ihtiyaç duyulan "halk desteğini de sağlayan polis keyifli-dir. Desteği yakalayıp getirmiştir. Açılış yapılıp, konuşmalar dinlendikten sonra "halk desteği"ni arkalarına almanın ve görevlerini yerine getirmemin huzuruyla "destek" için grada bulunanları tekrar minibüslere doldurup aldıkları yerlere bırakırlar. Her işini terörle gören devlete, infaz mangalarına "gazanız mübarek olsun" diye moral veren İçişleri Bakanına ancak böyle bir halk desteği yakışır.

"Çok normal..."

Isırgan'a gelen bir mektubu aktarıyoruz.

"(...) Bu arada size çalıştığım Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde yaşanan bir olayı anlatmak istiyorum.

Hastaneye, özellikle asabiyeye çok çeşitli insanlar gelir. Ama bu kez gelen iyi giyimli, normal görünüşlü bir adamdı. Ruhsal sorunları olduğunu ve psikiyatri uzmanına görünmek istediğini söyledi. Muayene odasına alınan hastanın adını, yaşını sorup kaydeden doktor 'şikayetiniz nedir?' sorusuyla anamneze (tıbbi sorgu) başlıyor.

Hasta sürekli kabuslar görerek uyandığını, uyuyamadığını, gaipten sesler duyduğunu, izlendiği kuşkusundan bir türlü kurtulamadığını, eve girip kapıyı kilitledikten sonra kapı arkalarını, yatak altlarını tekrar tekrar kontrol etğini söyleyince klasik paranoya belirtilerini yakaladığını düşünen doktor sorguya devam ediyor. 'Ne iş yapıyorsunuz?' Hastanın 'siyasi şubede polisim' yanıtıyla hastayı süzen doktorun ağzından şu sözcükler dökülüyor!:

'Öyle mi, çok normal öyleyse!'"

Doktorun söyledikleri bizce de çok normal.!..

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: *"Yedi yıl bu sistemde bir düzelme olmamışsa, kusur ya metottadır, ya uygulamadadır."*(5.12.1991, Milliyet)
Demirel: *"Her kurumu zarar eden bir devleti ayakta tutmak mümkün değildir."* (19.9.1992, Hürriyet)

Yalnızca "düşünenlerin" düşünceleri

Demek şimdiye kadar, bugün milyonlara mal olan "Haklıyız, Kazanacağız" sloganını boşuna kullanmışız.

Neden mi? Çünkü Özgürlük Dünyası dergisi yazarları çok "bilimsel" tahliller yaparak akıllara durgunluk veren keşiflerde bulunuyorlar. Ve bu sloganın boşunalığını bir çırpıda ortaya koyuyorlar. 48. sayılarında: "Haklıyız, Kazanacağız sloganı, apaçık dinsel çağrışımlarla doludur ve haklı olanın Allah nezdinde daima galip getirileceğine inanan Müslüman inancıyla büyük bir benzerlik taşımaktadır." diyorlar. Ve ekliyorlar: "Bu belki de farkında olmadan yapılan bir tercihtir ama temel ideolojik ve politik yönelimlerini yeterince yansıtmaktadır." Diyalektik materyalizm "her şey birbirine bağlıdır" diyor ama bağlılığı bu kadar ifrada vardırıp iğneyle kuyu kazmaya başladığında da bakın ne yorumlar ortaya çıkıyor.

Örneğin bu yöntemle "Herkese İş, Köylüye Toprak, Halka Hürriyet" sloganını şöyle kelime kelime, hece hece yoruma tabii tutabiliriz. "Herkese iş" ... Ama herkese, Sabancı'ya, Koç'a bile. Çünkü onlar da herkese dahil ve yeni dünya düzeninde o zavallılara da mesela bol bol yeni fabrika verebiliriz,.. "Halka hürriyet"... Hürriyet gazetesinin halka ulaştırılması için her fedakarlık yapılmalı »Aşabilecek her tür engel daha baştan ortadan kaldırılmalı şeklinde düşünebiliriz. Neden olmasın ki, mantık aynı mantık olduktan sonra.

"Evrensel Kültür" sözünü ele alıp bu düşünce yöntemiyle onunla da atari oynar gibi oynayabiliriz, "Evrensel Kül-tür".. Kenan Evren'ci kültür dergisi. "Ev-rensel kültür"... Evi yani mülkiyet hakkını körükleyen bir kültür dergisi. "Evrensel Kül-tür"... Dünyadaki 'kül' türlerini inceleyen bir yayın. Odun külü, kömür külü, sigara külü vb. "Evrensel kültür"... Doğa hareketlerinde 'sel'i inceleyen bir dergi vs. vs. Yine aynı şekilde "Kahrolsun Faşist diktatörlük" sloganını da ele alabiliriz- Müslüman inancına göre "Kahreden ve yaratan Allah'tır." Böylece bu sloganın dini bir çağrışım yaptığını ve "Faşist diktatörlük"ün Allah tarafından kahredileceği şeklinde benzerlik de kurarsak Özgürlük Dünyası'na göre sakıncası olmamalı.

Cumhuriyet Milliyet Hürriyet Yeni Türkiye Tempo Tercüman

Polisi aklayan 'demokrat" gazeteciler...

Geçtiğimiz hafta Aktüel dergisinde "Kayıp Kardeşin Peşinden" başlıklı habere imzasını koyan **Neyyire Özkan** ve **Cem Sancar** en hafif deyimle, objektif olarak polisi aklarken, devrimci hareket hakkında şaibe yaratmaya çalıştılar.

"Önce bir telefon geldi. Takvimlerin gösterdiği Yaman ailesine göre 'lanetli' tarih 5 Mayıs 92'ydi. Ajite bir ses 'Emperyalistler ve onların işbirlikçileri Hüsamettin Yaman ve arkadaşı Soner Gül'ü gözaltına aldılar.' diye bağırdı ahizeden" ve soru sormaya fırsat bırakmadan telefonu kapattı! İmza sahipleri daha haberin başından itibaren kafalarındaki kalıplarla yazdıklarını ele veriyorlar. Ve tüm haber boyunca Hüsamettin Yaman'ın devrimci olma süreci, kandırılmış ve insanlıktan, incelikten, güzellikten uzaklaşmış bir gencecik insan olarak çiziliyor. Haber boyunca Hüsamettin Yaman ve Soner Gül'ün polis tarafından kaçırılıp infaz edildiği iddiasının üzerinden şöyle bir teğet geçildikten sonra, "örgüt mü kaçırdı", "kampta mı" sorularını satır aralarına koyarak, yorumunu ve habercilikteki objektivizmini şöyle bir derinleştirerek "anlayan anlar" diyor. Geçmişini unutanların, kendine saygı denen şeyin zerresi kalmayanların, uyuşmuş beyinlerin üzerindeki "demokrat" etiketine rağmen yaptıkları en iyi şey eğilmektir. Neyyire Özkan gazete patronlarının önünde eğilerek, ilahlara mesajlar gönderip, devrimcileri başparmağıyla göstererek ilerlemek istiyor.

Kimileri için yazmak bir yaşama biçimi, halicinin kavgasına dürüstçe kalemiyle katılmak iken, kimileri için "geçim kapısıdır. Yazmak "geçim kapısı" olmaya başladığında, işte orada insan, piyasa ilişkileri içerisinde kişiliğinden bir şeyler kaybediyor.

Daktilonun önünde başka, arkasında başka insandır onlar. Bilirler bilmesine bu ülkede oligarşinin neler yapabileceğini, ama iş otup yazmaya geldiğinde "demokratlık" maskesi ardında oligarşiden yana kalem sallamakta da geri kalmazlar. Örgüt fobisi yaratma, o küçücük birey kişiliklerindeki fırtınalara teslimiyete, çürümüşlüğe uygun sözcüklerle devrimciler ve devrimci örgütlülükler hakkında kuşku yaratma işini ustaca yaparlar. Onlar için devrimcilerin örgütlü mücadelesi, hele ki silahlı mücadele "başa bela"dır... O yüzden de, var güçleriyle buna saldırırlar. Polisiye belgelerle "haber" yapmak için, polisin karşısında son derece "naziktirler. Polisi "incitip", "haber kaynaklarını" kaybetmek istemezler.

Oligarşi, katliamcı, terörcü, baskıcı yüzünü simsiyah bir şalla örtmeye çalışırken böyle kalemlerden yararlanıyor. Medyanın gücü "eski solcu kırmalarını" devrimci hareketlere tavır almaya yönelliyor. Halbuki Neyyire Özkan da, onun gibiler de, bu ülkede kayıpların hangi "malum odakların"işi olduğunu çok iyi bilirler.

Bu düzene bir zamanlar niye karşı çıktıklarını bile hatırlamıyorlar. "Objektif gazeteciliklerini sergilerken, düzenin dalkavukluğunu yaptıklarının acaba farkındalar mı?Neyyire Özkan ve Cem Sancar nasıl bir sorumluluğun altına girdiklerinin farkında mıdırlar, bunu bilemiyoruz. Ancak birileri gelip "Devrimci Sol'a yakın çevreler" dediğiniz kişiler kimlerdir diye sorduğunda ne diyecekleri merak konusudur.

İktidar şehirlerde her yeni gün yargısız infazlarına yenilerini eklerken, Şırnak ve Kulp'ta Kürt halkını topyekün katletme provaları yaparken, devrimciler hakkında kulaktan dolma her şeyi gazetecilik adına yayınlamak her yeni infazda, her yeni kayıpta pay sahibi olmak değil de nedir? Her şeyden önce onurlu ve dürüst bir gazeteci olmak için, tarihi kanları ve canlarıyla yazanlara saygı duymak gerekiyor. Neyyire Özkan ve Cem Sancar böyle bir kişilikten uzaktırlar. Fedakarlık ve kararlılıkla örülen bu tarihte Neyyire Özkan ve Cem Sancar gibileri de layık oldukları yerde olacaklardır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

İrlanda sorunu:

yorum... yorum.. yorum...

Katolikler ve Protestanlar birleşmeden kurtuluşlarını sağlayamazlar

IRA'nın son haftalarda ingiltere'de yoğunlaştırdığı bombalama eylemleriyle birlikte, dikkatler irlanda üzerine toplanırken, İrlanda sorunu yeniden tartışılmaya başlandı.

400 yıllık bir tarihi olan İrlanda sorunu ingilizlerin İrlanda'yı sömürgeleştirmesiyle başladı ve bugünlere kadar büyüyerek geldi.

irlanda'nın sömürgeleştirilmesi 16. yüzyıl ortalarında başladı. Katolik irlanda'ya karşı Protestan ingiliz göçmenleri yerleştiren ingiliz sömürge yönetimi, Protestan-Katolik çatışmasının ve böl-yönet politikasının temellerini o zamandan attı. Bugünkü çatışmanın, dökülen kanların sorumluluğu ingiliz sömürgecilerine aittir.

17. yüzyıldan başlayarak bugünlere uzanan özgürlük mücadelesi, böylesine haklı bir tarihsel zeminde gelişmiştir. Özgürlük mücadelesinin bugünkü halkasında milliyetçi politikaların egemen olduğu IRA, SINN FEIN var. irlandalılar özgürlüklerine çok düşkünler ve köklü bir mücadele geleneğine sahipler. Birçok kez işgale ve sömürgeciliğe karşı baş kaldırdılar. Özgürlük mücadelesiyle baş edemeyen ingiltere, göçmenler yerleştirerek köprü başı tuttuğu İrlanda'yı 1920'de bu **kez** de ikiye bölerek çare bulmaya çalıştı. 1938'de İrlanda Cumhuriyeti adını alan Güney'i kendisinden kopamayacak şekilde "bağımsızlaştırırken, Kuzey'i de sınırlı bir özerklikle kendisine bağladı, irlanda'nın ikiye bölünmesi, aslında ingiliz sömürgeciliğinin açmazına bir çözüm yolu olarak gündeme getirildi. Çelişkili gibi görünse de, özgürlük mücadelesini yürütenlerin tıkanıklığı da ingiltere'ye bu geri adımı attırdıktan sonra başladı. Güney'i "siyasal bağımsızlıkla kendi kontrolü altına alan, Kuzey'i de sömürgeciliğine yakışan bir şekilde ustaca ölçüp biçip neredeyse Protestanlar ve Katolikler arasında eşit bölen İngiltere, İrlanda'daki egemenliğini Protestanlar ve Katolikler arası gerginliklere ve çatışmalara dayandırarak bugünlere geldi.

ingiliz emperyalizmi dinsel ve etnik grupların baskı altında tutulması ya da baskıyı artırarak yeni devletlerin kurdurulması üzerine inşa edilmiştir. İrlanda'da belli bir süre başarılı sonuçlar verdiği görülen bu politika, daha sonra İngiliz sömürge imparatorluğunun diğer bölgelerinde de uygulamaya konulmuştur. Bu politikanın etkilerinin en yoğun hissedildiği yerlerin başında Kıbrıs, israil, Nijerya-Biefra ve Pakistan geliyor.

İrlanda ikiye bölündükten sonra, İngiltere Protestanları daha fazla gözeterek, müdahalesini Protestanlar aracılığıyla sürdürdü. 14 Ağustos 1969'da İngiliz ordusunun Belfast ve Derry'yi işgal etmek zorunda kalması, halkları "böl, çatıştır ve' yönet" politikasında denizin tükenmesi anlamına geliyordu. Protestanları ve Katolikleri çatıştırarak İrlanda'nın' kuzeyini de elinde tutmak isteyen İngiltere, çatışmanın iyice büyüyerek iç savaş yönünde derinleşmesi karşısında buna müdahale etmek zorunda kaldı. İngiliz emperyalizminin çıkmazı buradadır, irlande. elde tutmak için h mek, halkları sürt gerginlik altında tutmak hatta çatıştırmak çıkarlarınaydı, ama iş bu noktada kalmadı. Çatışma her şeyi altüst edip sömürü çarkını işlemez hale getirince, kendi çıkarları da ortadan kalkmıştır. Emperyalizm ve işbirlikçileri her yerde aynı oyunu oynuyorlar ve aynı açmazla karşı karşıya kalıyorlar. Sonuçta bu politikaları kendilerini vuran silaha dönüşüyor.

RLANDA'DA ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ SÜRÜYOR- ücadele Protestan ve Katolik halkları özgürlük potasında irleştiremediği için uzayıp gidiyor...

İşgalle birlikte irlanda sorunu İngiltere'ye de taşınmaya başlamıştır. Uzun süre işgalle ye özel anti-terör yasalarıyla çözemediği İrlanda sorunu, bugün ingiltere'nin başına fazlasıyla ağrıtıyor, insan hakları ve demokrasi konusunda ingiliz emperyalizmi ikiyüzlülüğünü irlanda'da yaptıklarıyla ele veriyor. Bu bir yana, bu sorundan kaynaklanan ve her gün ingiltere'nin şehirlerinde yaşanan olaylarla ingiliz halkında sürekli huzursuzluk ve rahatsızlık yaratıyor. Çözümsüzlük "teröre prim vermemek", "IRA terörü ile birlikte yaşamak" diye açıklanarak gizlenmeye çalışılsa da, ingiliz hükümetleri irlanda batağından bir türlü çıkamıyorlar ve sorun kangren olma durumunu sürdürüyor. Her türlü aşağılık yolu deneyerek özgürlük mücadelesini bitiremeyen emperyalistler, şiddeti ne kadar tırmandırırlarsa tırmandırsınlar, sorunun çözümsüzlüğü karşısında fazla bir şey yapamıyorlar.

irlanda sorununun bir yüzünde, sorunun kaynağı olan ingiliz sömürgecliğinin çözümsüzlüğü vardır. Sorunun diğer yüzünde ise, milliyetçi politikalardan kendisini kurtaramayan ve ne olursa olsun Protestanları kazanma konusunda adım atamayan ve tıkanıklığı yaşayan özgürlük mücadelesinin başındaki IRA vardır. Yüzyıllardır varlığını hissettiren irlanda sorunu iki yönlü tıkanıklığı yaşıyor. Protestan halkla birlikte hareket edemedikten sonra, İngiliz emperyalizmi irlanda'daki varlığını ne kadar zora düşerse düşsün sürdürecektir. Çünkü IRA'nın karşısına Protestanları çıkartabiliyor ve en azından şimdilik kendisini uzlaştırıcı ve arabulucu konumunda gösterebiliyor. Milliyetçi politikalar terk edilmeden Protestan halkını kazanmak ve ingiliz işgalcilerini süpürüp atmak mümkün görülmüyor. IRA bugün sadece Katolik-Protestan ayrılığına yönelik politikasıyla milliyetçiliği körüklemekle kalmıyor. İrlanda sorununu ingiltere'ye taşımak ve İngiliz halkını düşündürmek için eylemlerini İngiltere'ye de taşıyor. Ama milliyetçi anlayışla sürdürdüğü eylem çizgisi İngiliz halkının en azından demokratların, sosyalistlerin IRA'ya ve irlanda sorununa sıcak bakmalarını engelliyor, ingiltere'de sürdürdüğü bombalama eylemleri, IRA kendisini nasıl savunursa savunsun, İngiliz halkına zarar veriyor. Son bombalamalarda kendi halinde 12 ingiliz'in yaralanması bunun son örneği oldu. IRA, eylemlerinin ingiliz ekonomisini sarsmayı ve sonuçta ingilizlerin çekilmesini sağlamayı hedeflediğini açıklıyor. Bunun için ekonomik hedeflere yöneldiğini söylüyor. Ve bölgenin boşaltılması için eylemlerini polise bildirdiğini, ama polisin bilinçli olarak halkı bilgilendirmeyip bölgeyi boşaltmadığını, bu yüzden halkın zarar gördüğünü belirtiyor. IRA'nın eylemlerini ingiliz polisinin niyetine bırakan bu anlayışı sonuçta provokasyona açık bir eylem çizgisidir. IRA savaştığı düşmana nasıl güvenebilir? Polisin halkın tepkisini IRA'ya yöneltmek için benzer provokasyonları yapmayacağını kim söyleyebilir? Provokasyona açık ve halka zarar verecek eylem mantığı sorgulanmadan, işi polise havale etmek doğru bir anlayış değildir. Benzer olaylar emperyalizmin ve işbirlikçilerinin provokasyonlar ve çeşitli oyunlar çevirdiği bütün ülkelerde yaşanıyor. Ve yine benzer politikalarla hareket edenler IRA'nın düştüğü hatalara düşüyorlar. IRA, milliyetçi politikaları terk ederek Protestan halkı da ingiltere'ye karşı mücadele içine çekecek devrimci politikalar geliştirmeden, ne İngiliz halkının sempatisini kazanarak onları kendi hükümetlerini zorlamak için harekete geçirebilecektir ne de irlanda'ya özgürlük kazandırabilecektir.

"IRA taraftarlarıyla birlikteydik"

Londra (Mücadele)- İngiltere'de Devrimci Sol Güçler, 4 Ekim '92 günü, Irish Freedom Movement (İrlanda Özgürlük Hareketi) örgütüyle birlikte, İrlanda'daki ulusal mücadeleyi tanıtmayı amaçlayan bir toplantı düzenledi. 1982 yılında, İrlanda'daki mücadeleye İngiltere'den destek sağlamak amacıyla kurulan IFM Marksist olduğunu söyleyen bir örgüt.

Ulusal kurtuluş hareketleriyle ilişkileri geliştirmeyi ve ağırlıklı olarak İrlanda'da verilen mücadeleyi Türkiyeli emekçilere tanıtmayı hedefleyen toplantı, IFM adına katılan konuşmacının kısa açıklamalarıyla başladı. Konuşmacı, İrlanda'da verilen mücadeleyi özetledikten sonra, IRA'nın ulusal hareket olmakla birlikte, içinde Marksistleri de barındırdığını ve örgütün bu bileşimden oluştuğunu anlattı.

Daha sonra İngiliz 4. TV'si için hazırlanan ama hükümet tarafından yasaklandığı için gösterilmeyen bir film izlendi. İrlanda'daki mücadeleyi çeşitli kesitleriyle anlatan ve aktif mücadele içinde yer almış, onlarca yıl cezaevlerinde tutsak edilmiş liderlerin demeç ve düşüncelerini aktaran film Türkçe çevirisiyle izlendikten sonra, sorulara geçildi. İrlandalı IFM temsilcisine en çok sorulan soru, İngiltere'nin Katolik-Protestan ayrımına yönelik politikasına karşı, IRA'nın ne yaptığı, nasıl örgütlendiği idi.

Daha yoğun tartışılan konu ise, IRA'nın zaman zaman kitlelere zarar veren eylemleriydi. Eylemlerde ilgisiz insanların zarar görmesinin eleştirilmesi üzerine, IFM temsilcisi IRA'nın eylemlerden (bombalamalardan) önce, eylem bölgesini polise bildirerek boşaltmasını istediğini, fakat polisin örgütü İngilizlere kötü tanıtmak için bölgeyi boşaltmadığını ve bu yüzden bazen suçsuz insanların zarar gördüğünü anlattı. Ayrıca İngiltere'de yapılan eylemlerin amaçlarından biriniin İrlanda konusunda düşündürmek ve İngilizleri harekete geçirmek olduğunu belirtti.

Diğer önemli amacın da, İngiltere'yi ekonomik olarak sarsmak ve sonuçta çekilmesini sağlamak olduğu açıklandı.

İzleyicilerin eylemlerin hedefleri konusunda tartışmayı sürdürmesi karşısında, konuşmacı devrimci şiddetten başka çareleri olmadığını söyledi. Bu arada, Devrimci Sol Güçler tarafından yapılan konuşma ile, yanlış anlaşılmaması için Türkiye'de de devrimci şiddet temelinde bir mücadele yürütüldüğü anlatıldı ve çeşitli örnekler verildi.

IRA'nın bir dönemler yakaladığı kitlesellikten geriye düşmesinin nedeni de soruldu. Konuşmacı, bunun sosyalist sistemdeki çöküşten ayrı olmadığını ve genel olarak ulusal kurtuluş hareketlerinin gerileme içinde olduğunu söyleyerek cevap verdi.

Yaklaşık yüz kişilik bir topluluğun ilgiyle izlediği toplantı bitirilirken, karşılıklı olarak ilişkilerin sürdürülmesi isteği dile getirildi.

"Acımasız Olmalıyız, Şefkati Elden Bırakmadan"

Adaletimizi çürütmeye, mücadelemizi engellemeye, örgütlenmelerimizi yıkmaya, yoldaşlarımızı düşmana teslim etmeye, geleceğimizi karartmaya izin veremeyiz ve bu noktada atacağımız her kararlı adım bizleri biraz daha güçlendirecek, saygınlıklarımızı artıracak ve halkların gözünde büyütecektir. Onun için bütün devrimciler düşünmeli, kendini tartmalı ve hesaplaşmalıdır.

Angola'ya giden Küba birliklerinin komutanı Ochoa kişisel çıkarlarını ön plana çıkararak, devrimin inanılırlığını, itibarını ve ciddiyetini tehlikeye attı. Gelecek adına, insanlık adına, sosyalizm adına ve Küba halkı adına her şeye ihanet etti. Ve halk adına ölüme mahkum edildi.

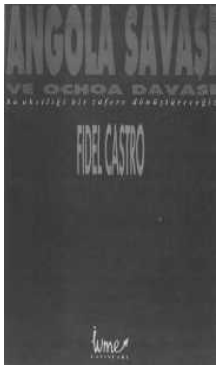

Bu öyle bir duygu ki, bunu zayıflatacak en ufak bir hareket yıllardır, adım adım, bir an çalışkanlığıyla örülen bütün değer ve kazanımları dibinden dinamitlemiş gibi çökertir alır. Bugün bizleri yaratan insanlara "devrimciler bunlar dedirten değerler bütünlüğüy- le çevriliyiz.

Bu nasıl olmuştur? Reçetelerle mi, yoksa bir düğmeye basılmış gibi gökten vahiyle mi inmiştir? Hayır, hiçbiri!... Tek tek, milim milim ilerleyerek, kan, ter, özveri ve ölüm pahasına yaratılıp, benliğimiz haline geldi, kişiliğimizi şekillendirdi. Şehitlerimizin her adımının, her davranışının, her kurşununun, her sloganının bu değerler bütünlüğünün oluşmasında ölçülemeyecek katkısı vardır. Bu değerleri hissetmek, görmek, kıskançlıkla sahip çıkmak ve geleceğe aktarmak bizler açısından birçok şeyden daha önemlidir. Kim olursa olsun, nerede olursak olalım, bu kıskançlığımızı gösterir ve amansız bir mücadele sürdürürüz. Hiç kimsenin, hiçbir şekilde bunları yok etmesine, lekelemesine izin vermeyiz.

İşte, Ochoa Davası da bu anlamıyla tüm devrimcilere büyük bir ders, geleceğe olan inancın ve değerlerimize sahip çıkmanın çarpıcı bir örneğini oluşturuyor. "Angola Savaşı ve Ochoa Davası" kitabı da bu dersleri aktaran önemli bir belge niteliğine bürünüyor.

Ochoa, Angola'ya gide n Küba birliklerinin komutanıdır. Ancak bu kişi uyuşturucu, silah kaçakçılığı yanında kariyrin ve yetkilerini özel çıkarları için kullanır. Suçları açığa çıkar, yargılanır ve idam edilir. Gelecek adına, insanlık adına, sosyalizm adına, Küba halkı adına her şeye ihanet etmiştir. Castro'nun deyimiyle, geleceğe yürüyen Küba halkının başına gelmiş bir "aksilik"tir. Ama ders çıkarılması gereken bir aksilik, öğrenilmesi gereken bir "aksilik"tir.

Kübalı devrimciler niye bu dava üzerinde bu ölçüde ciddi durmuştur. Bizler nasıl ciddi davranıyor, kılı kırk yarıyor, düşmana hiçbir malzeme vermemek için çabalıyor ve düşünüyorsak, aynı duygudur onları da ciddi davranmaya iten. Çünkü kendi koşullarımız da Castro'nun da dediği gibi: *"Bu güzel ülkeyi yaratmak için şehit düşenleri düşünüyorum. Yalnız yakın dönemlerde şehit düşenleri değil, aynı zamanda adaletin ve yasaların hüküm sürdüğü bir cumhuriyeti, yoldan çıkmanın, dokunulmazlığın, namussuzluğun olmadığı bir cumhuriyeti, çürümenin, suiistimalin ya da hainliğin olmadığı bir cumhuriyeti inşa etmek için geçen 120 yılda şehit düşenleri de düşünüyorum. Onurlu ve saygı değer bir ülke için şehit düşenleri, iki bağımsızlık savaşında şehit düşenleri ve bu yüzyıl boyunca şehit düşmüş öylesine çok değerli yoldaşları düşünüyorum... Onları düşünüyorum!.*

"Aynı zamanda onları sevenleri de düşünüyorum. Onurlu enternasyonalist görevlerde şehit düşenleri düşünüyorum." demektir ve bu değerleri korumak için acımasız, kararlı olmaktır. Dolayısıyla şehitlerimizin hakkı için *"yaptığımızı yapmaktan başka hiçbir şansımız yoktur. Savundukları düşüncelerin ve düşledikleri ülkenin hakkı için, biz sert olmaya zorlandık."* diyebilmeliyiz. Adaletimizi çürütmeye, mücadelemizi engellemeye, örgütlenmelerimizi yıkmaya, yoldaşlarımızı düşmana teslim etmeye, geleceğimizi karartmaya izin veremeyiz ve bu noktada atacağımız her kararlı adım bizleri biraz daha güçlendirecek, saygınlıklarımızı artıracak ve halkların gözünde büyütecektir. Onun için bütün devrimciler düşünmeli, kendini tartmalı ve hesaplaşmalıdır. Sorun devrime günlük yaşam içinde ne tür zararlar veriyorum, neler kazandırıyorum diyebilmektir. Adalet terazisinin kefelerinde hiçbir kaygı duymadan kendimizi tartabilmektir. Ve kendi adaletimizi ilk kendimize uygulayabilmektir.

GÜN İZİ

Uyutma, oyalama araçları çoğalıyor

Öyle ki, neredeyse bütün gününü televizyon başında geçirmeyi arzulayan herkesi kışkırtacak kanal patlaması oluyor. Bir kanal daha devrede. 6. Kanal da insanları ruhsuzlaştırmak için çabalıyor. Artık insanlarımızın uyuşturulması, düşünmemesi, üretmemesi, elini kolunu bağlaması daha da hızlanacak. Kumara özendirme, bireycilik, ulusal ve demokratik geleneklerin, alışkanlıkların unutturulması, kozmopolit yaşantıya özendirme, toplumsal ve ahlaki zaafların alabildiğine sömürülmesi, değer olarak sadece para ve paraya dönüşebilir metaya tapınma, estetiksel ve sanatsal olarak da bayağılığa alıştırma artarak, bugün birbirinin taklidi ve tekrarı, insanlarımıza hiçbir şey vermeyen dizi filmleriyle; beğenseniz de beğenmeseniz de ısrarla tekrarlanan yarışma ve eğlence programlarıyla, çarpıtılmış ve sansür dairesinde anlamsızlaştırılmış haberleriyle; bıktırıcı, öfkelendirici ve bitmez tükenmez reklamlarıyla, spor sahalarının arabesk yapısını evlere taşıyan programlarıyla kültürel yozlaşma, TRT ve özel televizyon kuruluşları aracılığıyla sürdürülüyor.

Böylece halkımız, devlet destekli televizyon kuruluşlarıyla ikili ve acımasız bir sömürü cenderesine hapsedilmiş durumdadır. Kumarlaştırılan programlarla halkın ekonomik olarak soyulması bir yana; kitleler boş ve yoz kültürel, beyinsel, düşünsel yoksullaşmanın, cahilliğin kucağına itilmektedir. İş saatini, randevusunu, dostluk ve arkadaşlık ilişkilerini televizyona göre ayarlayanların sayısı hiç de az değildir. Diğer yandan "bana çıkmadı, ben senin yüzünden kaçırdım." vb. gerekçeleriyle aile içi kavgaların, aile facialarının yaşandığı bir rezilliğe tanık oluyoruz.

Bireysel kurtuluş umudu, bedavadan köşe dönme hikayeleri (kendileri de gittikçe dizi filmlerdeki "güzel", aptal ve cahil artist/aktrist tiplere benzeyen) sunucu ve programcıların dilinden düşmüyor. Onursuzluğun, kişiliksizliğin ve her şeyi kazanılacak para ile ölçen, para için her türlü rezilliğin, şaklabanlığın sergilenmesinin normal olduğu imajı yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Böylece televizyon, insanların günlük yaşamını daha çok belirleyen bir araç konumuna getiriliyor. Sokaktaki insanın espri anlayışından selamlaşmasına, giyim kuşam tarzından saç tıraşına kadar etkilendiği bir gerçektir. Bu biçimsel "izleme" ve taklidi sınıf atlama özlemleri, boş hayallerle avuntu ve nihayet bunlara ulaşılmayınca da, tıpkı Latin dizi filmlerindeki gibi kaprisli, bencil, bunalımlı, aşağılık duygusundan mustarip bir kişilik bu izleyiciliğin sonu oluyor.

Günlük yaşamda kapitalist düzenin bireyci, insan doğasına aykırı ilişkileri içerisinde yorulan, boğulan insanlar, yine kapitalist özendiricilerle televizyona çekiliyor. Çarpık eğitim sisteminin kafaları dumura uğrattığı, faşist, gerici ve yoz öğretilerle yorduğu binlerce öğrenciyi de; fabrikada veya işyerindeki sömürü ilişkileri sonucu bın bir sorunla evine dönen işçileri, memurları, esnafları da; elindeki mahsulün bu yıl da kendilerini kurtarmayacağından emin, kara kara bunu düşünerek evin yolunu tutan köylüleri de; aynı anda, aynı saatlerde karşısında oturtan televizyon; bunca çözümsüzlüğün ortasında bağırıyor: "İzle kazan!"

Umut diye eller telefona gittiğinde, ay sonu gelen fatura ile çözümsüzlük ve bunalım daha da artmakta, insanlarımız renkli camın çağdaş zehirlemesi altında avutulmaktadır. Bir başka biçim olarak da her türlü kapitalist-bireyci şeytanlığa kafası çalışan asalak tiplerin giderek yaygınlaşmışıdır. Kısaca televizyon kanalları tam bir pislik üretim merkezleri olarak son hızla çalışıyor. Dolayısıyla artık halkın uyutulması için bugün afyona ihtiyaç yok, çünkü her gün "bizi izlemeye devam edin" anonslarının sürekli tekrarlandığı televizyon kanalları var. Mesele aldanıp aldanmamakta. Ya beyazcamın renkliliğinin cazibesine kapılarak, düşünmeyen, üretmeyen, canlılığını yitiren, tekdüzeliğin dışına çıkamayan insanlar olacağız, ya da okuyan, inceleyen, araştıran, toplumun sorunlarıyla haşır neşir olan, uyanık, dinamik, üretken insanlar olacağız.

Buca Cezaevi

Direniyorlar kazanacaklar

Buca Cezaevi -14 Eylül 1992

- **AÇLIK GREVİ 34. GÜNÜNDE-**Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklar Ölüm Oruçlarıyla, özgürlük eylemleriyle, barikatlarla örülen güçlü bir geleneğin üzerinde direniyorlar. İnsanca yaşam koşulları istiyor, siyasi tutsaklık haklarını kararlılıkla savunuyorlar.
- **DEVRİMCİ TUTSAKLARIN CESETLERİNİN SORUMLULUĞUNU KİMSE TAŞIYAMAZ-***Bugün insan haklarından, adaletten sorumlu mevkilerde oturan iktidar ortakları, Eskişehir tabutluklarında suçu önceki iktidara yüklüyorlardı. Peki Buca Cezaevi'ndeki suçu kime yükleyeceksiniz? Bu yük sizindir. Terörü her alanda tırmandıran iktidarındır. Bu yükün altında ezileceksiniz.*
- **DİRENİŞ DESTEKLERLE BÜYÜYOR-**Aileler evlatlarının ardından başlattıkları açlık grevinin 27. günündeler. ÖZGÜR-DER'liler Buca'daki tutsaklarla dayanışma kampanyasını sürdürüyorlar. Sağmalcılar'daki devrimci tutsaklar 5, Malatya, Bursa Özel Tip ve Ankara Kapalı Cezaevi'ndeki tutsaklar iki günlük açlık grevleriyle Buca'nın yanındalar. Daha fazla destek, iktidara daha fazla baskı yapmak kazanmayı hızlandıracaktır.

"Milli mutabakat" şiddet üretiyor

KULP-Eylül '92

Tank namluları ve tel örgüler. Biri kenderi, diğeri insanları tutsak almak için...

ŞIRNAK-Ağustos '92

Ne ekonomik yatırım paketleri, ne benzer "sosyal" projeler fazla önem taşımıyor. Artık oligarşinin bütün kanatları MGK ağzıyla, kontrgerilla üslubuyla konuşuyor. Ne var ki çaldıkları savaş borularının şiddeti arttıkça korkuları da artıyor. Newroz, Şırnak, Kulp katliamları birbirini izlerken, devlet güçlülük gösterisiyle tehditler savurarak her türlü tedbiri almaktan söz ediyor. Saldırdıkça, daha fazla şiddet istiyorlar ve daha fazla batıyorlar. Artık oligarşinin şiddetten başka silahı kalmamıştır ve oligarşi halkın şiddetiyle yenilecektir.

Gözaltında bir kayıp daha
AYHAN EFEOĞLU

- **Yıldız Üniversitesi Harita Mühendisliği Bölümü öğrencisi. 6 Ekim tarihinden beri kayıp. Tıpkı önceki kayıplar gibi gözaltı kaydı yok. Başvurulara cevap yok.**
- Yusuf'u, Hüseyin'i, Hasamettin'i, Soner'i, Hasan'ı gözaltına alıp, işkenceyle öldürenler, kaybedenler ortadadır. Ayhan Efeoğlu da aynı şebekelerin elindeyken, burjuva basının magazin dergilerinde spekülasyonlar üretenler kalemleriyle kan dökmeye yardım ettiklerini, suç ortaklığı yaptıklarını bilmelidirler.
- **Demirel'e, İnönü'ye, İnsan Hakları Bakanı Kahraman'a sesleniyoruz! Ayhan Efeoğlu nerede? Hangi katillerin elinde? Kaybedilenler halkın çocuklarıdır. Katlederek durduramadığınız halkın, gençliğin mücadelesini kaybederek de durduramayacaksınız!**
- İşkenceciler, "kayıp" şebekeleri! İki elimiz yakanızdadır. Yüzünüzü de değiştirseniz, kimliğinizi de yenileseniz, yerin yedi kat dibine de girseniz kurtulamayacaksınız.

Hala "kayıplar"

Yusuf EKİŞTİ

Hüseyin TORAMAN

Hüsamettin YAMAN

Soner GÜL

Hasan GÜLÜNAY